NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

YALANA KULAK VER

"Birinci sınıf bir polisiye roman."
—Stephen King

"Hem eğlenceli hem de gizemli."
—Alice Feeney

"Kahkaha attıracak kadar komik, heyecan dolu ve ters köşeli."
—Liane Moriarty

"Büyüleyici."
—Alex Michaelides

AMY TINTERA

"Çok gerçekçi."
—Chandler Baker

BYOU

"İlk cümlesinden son sayfasına kadar merak uyandıran bir roman. Sadece harika bir polisiye değil, aynı zamanda ustaca işlenmiş beklenmedik olaylarla dolu. Okurlar bu kitabı bir solukta bitirecekler."

-STEPHEN KING

"Amy Tintera'nın son derece etkileyici anlatımı sizi ilk cümleden itibaren içine çekiyor ve bir an olsun bırakmıyor. Baştan sona keyif veren bir eser."

-ALEX MICHAELIDES

"Özgün, karanlık, zekice ve mizahi. Son sayfaya kadar kendinizi tahmin yürütmekten alamayacaksınız. Elinizden düşmeyecek türden sürükleyici bir roman."

-ALICE FEENEY

YA EN YAKIN ARKADAŞINIZI ÖLDÜRDÜĞÜNÜZÜ DÜŞÜNÜYORSANIZ? ÜSTELİK DİĞER HERKES DE ÖYLE DÜŞÜNÜYORSA? YA GERÇEĞİN BİR ÖNEMİ YOKSA?

Lucy en yakın arkadaşı Savvy'nin kanına bulanmış hâlde yolda yürürken bulunduğunda herkes onun katil olduğunu düşünür. Lucy ve Savvy, küçük kasabalarının altın kızlarıdır: güzel, zeki ve kıskanılası. Lucy ona kocaman bir yüzük ve koskocaman bir ev veren rüya gibi bir adamla evlenmiştir. Savvy herkesçe sevilen bir sevgi kelebeğidir ve dedikodulara inanacak olursanız özellikle kasabanın erkekleri arasında çok popülerdir. O korkunç geceden bu yana yıllar geçmiştir. O geceye dair hiçbir şey hatırlamayan Lucy, Los Angeles'a taşınmış ve orada kendine yeni bir hayat kurmuştur.

Fakat şimdi olağanüstü biçimde popüler olan "Yalana Kulak Ver" adlı gerçek suç podcasti ve podcastin fazlasıyla yakışıklı yayıncısı Ben Owens programın ikinci sezonu için Savvy'nin cinayetini araştırmaya karar verir. Böylece Lucy bir daha ayak basmayacağına yemin ettiği yere arkadaşının cinayetini çözmek üzere geri döner, cinayeti işleyen kendisi olsa bile...

Eğer kulak verirsek gerçek ortadadır...

Ayışığı Kitaplığı

BYOU

ISBN 978-625-423-867-3

Lara, Emma ve Daniel'a.
Heybeniz fikir dolu olduğu için teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Podcastçinin teki hayatımı mahvetmeye karar vermişti, bu yüzden ben de tavuk alacaktım.

Walter J. Brown Yatırım Hizmetleri'ndeki küçük bölmemde oturmuş, kovulmayı beklerken söz konusu tavukla ilgili planlar yapıyordum. İki saat önce çalışıyormuş gibi yapmayı bırakmıştım. Şimdiyse telefonumdan tariflere bakarak tavuğun kıçına limon sokma hayalleri kuruyordum.

Bu tavuğu özür mahiyetinde erkek arkadaşıma yapacaktım.

Tıpkı şu nişan tavukları gibi. Hani kadınlar, erkek arkadaşlarını kendilerine evlilik teklifi etmeye ikna etmek için yaparlar ya? Hah, işte benimki daha çok *kusura bakma, sana arkadaşımın cinayetinde baş şüpheli olduğumu söylemedim* tavuğu olacaktı.

Kısaca özür tavuğu.

"Lucy?"

Başımı telefonumdan kaldırıp baktığımda patronumu ofisinin kapısında dikilirken gördüm. Kravatını düzeltip boğazını temizledi.

"Bir dakika gelebilir misin?"

Sonunda. Sabah beni kovmaya karar verdiklerine şüphem yoktu. Cam ofis duvarları her zaman tuhaf bir seçimdi ama diğer üç yöneticiyle birlikte toplantı yaparken üçü de bir numaralı gündem maddeniz olan asistanınıza bakmadan duramıyorsa ayrı bir tuhaf oluyordu.

"Tabii." Telefonumu cebime koyup peşinden tertemiz ofisine girdim.

Bir yıldır onunla çalışmama rağmen buranın el değmemişliği beni hâlâ şaşırtıyordu. Bej rengi duvarlar çıplaktı. Bir köşede üst üste yığılı koliler yoktu. Masasının üzeri monitör ve klavye haricinde tamamen boştu.

Jerry Howell akşamları ofisinden çıkarken o gün orada bulunduğuna dair hiçbir kanıt bırakmazdı. Öyle ki adamın asıl mesleği seri katillik olmalıydı.

Gerçi henüz kırklarının ortasındaydı. Yeni bir hobi edinecek bolca zamanı vardı.

Masasının karşısındaki sandalyeye oturup yüzüme masum bir ifade yerleştirmeye çalıştım. İnsanları öldürdüğünü düşündüğümü belli etmeyecek bir ifade.

(Cinayetle suçlanmanın yan etkilerinden biri de sabah akşam cinayet düşünmeye başlamanızdır. Bir noktadan sonra alışkanlığa dönüşüyor.)

Jerry uzanıp saçlarına dokundu, sonra hızlıca ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Bunu sık sık yapardı. Sanırım saçlarıyla oynamaya alışkındı ama artık kelleşmeye başlamıştı ve saçlarını kısacık kestirmişti.

"Çok üzgünüm, Lucy ama işine son vermek zorundayız," dedi zaten beklediğim şeyi söyleyerek.

Başımla onayladım.

"Maalesef küçülmeye gitmemiz gerekiyor." Yüzüm yerine omzumun hemen üstündeki bir yere bakıyordu. "Asistanları paylaşacağız. Chelsea hem bana hem de Raymond'a asistanlık yapacak. Üzgünüm."

Bu hikâyede yanan Chelsea olmuştu. Bir gerçek suç podcasti yüzünden iş yükü ikiye katlanacaktı.

"Anlıyorum." Ayağa kalktım. Jerry olay çıkarmayacağımı anlayınca rahatladı.

Ofisin sakıncalı cam duvarından bir güvenlik görevlisinin masamın başında dikildiğini gördüm. Biri kovulduğunda uygulanan standart prosedürdü ama aynı kabini paylaştığım üç asistanın ortadan toz olduğu gözümden kaçmamıştı.

Anlaşılan *cinayet şüphelisi olduğun için kovulmana çok üzüldük* içkisi içmeyecektik.

Benim masam Jerry'ninki kadar temiz değildi, nitekim fincanımı, su şişemi, cüzdanımı ve dudak kremlerimi toplamam biraz zaman aldı. Bu sırada güvenlik görevlisi tepemden bir an olsun ayrılmamıştı.

O beni artık sessizliğe gömülen ofisten geçirip asansöre doğru götürürken kimisi beni izliyor kimisi de olan bitenin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Chelsea sinirli görünüyordu.

Asansöre bindim. Kapısı kapandı.

Güvenlik görevlisi sırıtarak bana doğru eğildi. Ön dişlerinden biri diğerinin üzerine biniyordu.

"Eee, yaptın mı? Onu öldürdün mü?"

İç çektim. "Bilmiyorum."

"Sahi mi? Gerçek bu mu?"

Asansörün kapısı bir *çın* sesiyle açıldı. Dışarı çıkıp omzumun üstünden adama baktım.

"Gerçeğin bir önemi yok."

Ayışığı Kitaplığı

İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Bir podcastin hayatımı mahvettiğini söylemek biraz haksızlık olurdu.

Esasında hayatım Savvy'nin öldürüldüğü gece mahvolmuştu.

Ertesi sabah kanı elbisemin üzerinde kururken sabah yürüyüşüne çıkmaya karar verdiğimde bir kere daha mahvolmuştu.

Mahallemdeki herkes onu *benim* öldürdüğüme karar verdiğindeyse üçüncü kez mahvolmuştu.

Ama bundan beş yıl sonra podcastçinin tekinin olayı herkese duyurması hayatımı hiç de *güzelleştirmemişti.*

Özür tavuğu yapıyordum çünkü Ben Owens'ın gerçek suç podcastinin yeni sezonunu dinleyenler eski iş arkadaşlarımdan ibaret değildi. Sevgilim Nathan dün akşam işten eve döndüğünde bir tuhaftı. Eve geç gelmişti, bira kokuyordu ve yüzüme bakmıyordu. Besbelli biri ona söylemişti.

Doğrusunu isterseniz benim ona söylemek gibi bir niyetim yoktu. Nathan kendinden başka hiçbir şeyle ilgilenmezdi. Dolayısıyla konunun gündeme geleceğini düşünmemiştim.

Hayatımda çok benmerkezci adam tanımıştım ama hiçbiri Nathan'ın eline su dökemezdi. Onun en sevdiğim yanı buydu. En son ne zaman bana kişisel bir soru sorduğunu hatırlamıyordum bile. Yirmilerimin başında iki yıl evli kaldığımı söylediğimde, "Önemli değil, sinemaya gidelim mi?" demişti.

İlişkimizin başında adımı Google'da arattığına şüphem yok-

tu ama olay ulusal medyanın dikkatini çekmemişti, ben de zaten hiç tutuklanmamıştım, yani hakkımda birtakım bilgilere ulaşmak için epey derin bir araştırma yapması gerekirdi. Nathan da bununla hayatta uğraşmazdı.

Ama artık –en sevmediğim podcastçi sağ olsun– Google'da "Lucy Chase" diye arattığınızda karşınıza çıkan ilk şey cinayet oluyordu. İşte bu yüzden şu anda özür tavuğu yapıyor, kendimi terk edilmeye hazırlıyordum. Kovulduktan hemen sonra.

Gerçi Ben *Pislik* Owens'a çok da haksızlık olmasın, ilişkimizin ortasına bir cinayet bombası düşmemiş olsaydı bile Nathan ve ben en fazla bir iki ay daha dayanırdık. Bana yanına taşınmamı teklif ettiğinde henüz üç aydır birlikteydik. Kira sözleşmem sona ermişti ve ilişkimizin durmaksızın seks yaptığımız evresindeydik, dolayısıyla gayet makul gelmişti. Zaten her gece ondaydım.

Ne yazık ki ben yanına taşındıktan iki hafta sonra o evre sona erdi. Nathan'ın kararından pişman olduğuna emindim ama o ne pahasına olursa olsun etliye sütlüye karışmayan bir adamdı. Yani anlayacağınız ikimiz de iki aydır istemeye istemeye beraber yaşıyorduk.

Bu olay fikir ayrılığı yaşamaktan korkan bütün erkeklere ders olsun: Cesur olup sevgilinizden ayrılın, yoksa ömür boyu bir cinayet şüphelisiyle yaşamak zorunda kalıverirsiniz.

Dış kapının açılmasıyla Brewster kuyruğunu sallaya sallaya Nathan'ı karşılamaya koştu.

Bu adamla yaşamaya devam etme kararımda Brewster'ın küçük, tüylü, sarı Labrador suratının etkili olmadığını söylersem yalan olurdu. Nathan son derece vasat bir adam olabilirdi ama köpekler konusunda harika bir zevki vardı.

Apartman daireleri konusundaki zevki de fena değildi. Yakın zamanda yenilenmiş, bulaşık makinesi *ve* çamaşır makinesi/kurutucusu olan bu seksen beş metrekarelik tek odalı daire, Los

Angeles'ta tutabildiğim dairelerin hepsinden daha güzeldi. Gri parkeler ve bembeyaz mermer tezgâhlar artık eskisi kadar tercih edilmese de ülkenin farklı kesimlerinde yaşayan çoğu insanı dehşete düşürecek kadar yüksek bir kira ödediğinizi açıkça sergiliyorlardı.

"Merhaba, oğlum." Nathan bana bakmaktan kaçınarak uzunca bir süre köpeğini sevdi. "Çok güzel bir şey kokuyor."

"Tavuk yaptım."

Ayağa kalkıp nihayet bana baktı. Sonra bakışlarını ocakta soğumaya bıraktığım tavuğa çevirdi.

"Harika." Kravatını gevşetip çıkardı ve yaka düğmesini açtı.

Eskiden bunu yapmasını izlemeyi çok severdim. Düğmesini açarken her seferinde boynunu bir tarafa yatırarak esnetirdi ki bence bu hareket acayip seksiydi. Akşamları eve geldiğinde işi gücü bırakıp koşarak yanına gider, onu öperdim. İş için kusursuzca bir tarafa taradığı saçlarının arasına ellerimi daldırıp bir güzel dağıtırdım çünkü bence öyle daha iyi görünüyordu.

Ona baktığımı görünce birden paniğe kapıldı. "Ben, şey, gidip üstümü değiştireyim." Sanki onu öpmek için peşinden koşacakmışım gibi yatak odasına nasıl gireceğini şaşırdı.

Çekmeceden servis çatalı ve bıçağı aldım. Tavuk yaptığıma pişman olmaya başlıyordum. Belki de onu özür dileyecek kadar umursamıyordum.

Ama Nathan kıçıma tekmeyi basarsa kendime yeni bir ev bulmam gerekecekti ve ev sahipleri de sizden düzenli bir geliriniz olduğunu kanıtlamanız gibi sinir bozucu şeyler isteyebiliyorlardı.

Tavuğu dilimlemeye başladığım sırada Nathan odaya döndü. Yutkundu, yutkunurken de âdemelması yukarı aşağı hareket etti. Bunu izlerken bir an için servis çatalını boğazına sapladığımı hayal ettim. İki uçluydu, böylece ardında vampir ısırığı misali iki kanlı, küçük delik bırakırdı.

Öbür elimde de bıçak vardı; gözlerimi ona dikmiş, silahlarımı kuşanmış, bekliyordum. Önce onun söylemesini istiyordum. Katil olduğumu düşünen oydu; ilk söyleyen de o olmalıydı. Kuralların böyle olduğundan emindim.

Gözümü ondan ayırmıyordum. O da benden ayırmıyordu.

Sonunda, "İş nasıldı?" diye sordu.

"Kovuldum."

Bana değmemeye çalışarak yanımdan geçip buzdolabının yanındaki tezgâha uzandı. "İyiymiş. Şarap ister misin? Ben şarap içeceğim."

Sözlerimin kafasına dank etmesini bekledim ama o ilgisizce şarap şişesini aldı.

Bıçağı tavuğun göğsüyle budunun tam ortasına sapladım. Gereğinden bir tık fazla güç uygulamış olabilirdim.

Nathan yerinden sıçrayınca gülümsedim.

Böyle giderse sonunda bir katille evlenecekti.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
BİRİNCİ BÖLÜM – "TANIDIĞIM EN SEVECEN KIZ"

Maya Harper: İşlediği cinayet yanına kâr kaldı ve herkes de bunu biliyor. Plumpton'daki herkes Lucy Chase'in ablamı öldürdüğünü biliyor. Ama işte kimse kanıtlayamıyor.

Ablası Savannah öldürüldüğünde Maya Harper on sekiz yaşındaydı. Savannah'yı eğlenceli ve sevecen biri olarak tanımlıyor, yarım saatten kısa sürede planladığı partiyi bir aydan fazla uğraşılmış gibi gösterebilecek biriymiş.

Maya: Ablam herkese karşı çok iyi ve anlayışlıydı. Ayrıca dünyanın en iyi ablasıydı. Lisedeyken bazen onunla ve arkadaşlarıyla takılmama izin verirdi. Hem de yaşlarımız birbirine yakın olmamasına rağmen. Benden altı yaş büyüktü. On yaşındaki kardeşini beraberinde futbol maçlarını izlemeye götüren başka abla görmemiştim.

Maya benimle konuşmayı seve seve kabul etti ama yeni bir şey bulacağıma inanmıyor.

Maya: Ailemin üç farklı dedektif tuttuğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir zaman vazgeçmediler. O yüzden geride bulunacak bir şey kaldığını sanmıyorum.

Ben: Farkındayım, evet.

Maya: Gerçi zararı olmaz. Beş yıl oldu ve artık kimse Savvy'nin ölümünü umursamıyor bile. Herkes pes etti.

Buraya hemen bir not düşeyim; Savannah'yı tanıyanların ona "Savvy" dediğini sık sık duyacaksınız. Çoğu insan öyle diyormuş.

Ben: Peki polisten, bölge savcısından ya da herhangi birinden hiç yeni bir haber almadınız mı?

Maya: Yıllardır almadık. Hepsi Lucy'nin yaptığını biliyor ama işte kimse kanıtlayamıyor.

Ben: Peki hiç başka şüpheli yok muydu?

Maya: Yoktu. Lucy'yi bulduklarında üstü başı Savvy'nin kanına bulanmıştı. Tırnak diplerinde Savvy'nin derisi vardı, Savvy'nin kolları çiziklerle ve Lucy'nin parmaklarının şekline benzeyen morluklarla kaplıydı. İnsanlar onları düğünde kavga ederken görmüşlerdi. Onu Lucy öldürdü. Ablamı öldürdü ama yakalanmadı çünkü işe yaramaz polisler tutuklama kararı çıkarmaya yetecek kadar delil olmadığını söylediler.

Ben: Yakın zamanda Lucy'yle hiç görüştün mü?

Maya: Hayır, Plumpton'dan taşındığından bu yana onu görmedim. Annesiyle babası burada yaşıyor olmasına rağmen hiç gelmedi.

Ben: Bildiğin kadarıyla hâlâ Savannah'nın öldüğü gece olanları hatırlamadığını mı iddia ediyor?

Maya: Evet, öyle diyor.

Ben: Peki, sen ona inanıyor musun?

Maya: Tabii ki inanmıyorum. Kimse inanmıyor.

Kimsenin Lucy Chase'e inanmadığı doğru mu? Bir şey mi saklıyor yoksa Plumptonlılar beş yıldır masum bir kadını cinayetle mi suçluyorlar?

Hadi birlikte bulalım.

Benim adım Ben Owens ve şu anda Yalana Kulak Ver podcastini dinliyorsunuz. Burada hep birlikte insanların söyledikleri yalanları gün yüzüne çıkarıp gerçeği bulacağız.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Meğer Nathan yüreksizin tekiymiş.

Tavuğu yedik. Şarabı içtik. Sırf ecel terleri döktüğünü görmek için bıçakla oynadım. O ise iş hakkında boş boş konuşmaya devam etti.

Bana katil olup olmadığımı sormadı.

Bu noktada daha ne kadar böyle devam edeceğimizi merak ediyordum. Bir süredir benden ayrılmak istediği aşikârdı ama şimdi onu öldüreceğimden korkuyordu. Şüphesiz yakında yüreği yetecek ve bana, "Lütfen evimden taşın ve beni bir daha arama," diyecekti, öyle değil mi?

İyi tarafından bakarsak kaçınılmazı beklerken yeni bir ev bulmak için daha fazla vaktim olacaktı. Bu sabah son derece umut vadeden tek odalı bir ev bulmuştum, üstelik düzenli gelir şartı da yoktu. Fotoğraflarda harabeye benziyordu ve ev sahibine e-posta attığımda benden ayaklarımın fotoğrafını istemişti ama olsun. Hiç değilse ucuzdu.

Bazen yirmi iki yaşındaki hâlimin otuz yaşındaki hâlimi görse dehşete düşeceğini düşünmeden edemiyordum. Dört odalı bir evi olan o ışıl ışıl, yeni evli kız hayatı çözdüğünden ve her şeyin istediği gibi olacağından o kadar emindi ki...

Bil bakalım sonu nasıl oldu, götüm?

Ayrıca hafta sonu gönülsüzce de olsa birkaç iş başvurusu yapmıştım ve birinden çoktan reddi yemiştim. Son zamanlarda iş bitiriciliğim üstümdeydi (laf ebeliğim de).

Gerçi dürüst olmak gerekirse yeni bir işe başlamak istemiyordum. Mahlasla üç romantik kitap yayımlamıştım ve üçüncüsü şu sıralar iyi satıyordu. İlk iki kitabımı ne kadar az insanın aldığı düşünülünce beklenmedik bir gelişmeydi bu ama diğer yandan yakaladığım ivmeyi kaybetmemek adına yeni kitabım üzerinde daha sıkı çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hem belki böylece, şans yanımda olursa, daha çok satmaya başlarlardı, ben de beynimi uyuşturacak kadar sıkıcı bir başka iş bulacağım diye uğraşmak zorunda kalmazdım.

Gerçi şu sıralar podcastçinin tekinin geçmişime pasparlak bir ışık tutmasından ve bu gidişle birilerinin en sevdiği yeni romantik kitabın yazarının cinayet şüphelisi olduğunu öğrenmesinden yana yeterince endişem vardı zaten. Temsilcim, yayınevim ve büyükannem dışında hiç kimse romantik kitap yazarı olduğumu bilmiyordu ama klavye delikanlılarının en sevdiği konuydum.

Bu düşünce hafta sonu boyunca içime dert oldu. Pazartesi sabahı Nathan'ın oturduğu apartmanda bulunan spor salonundaki koşu bandında fazladan iki kilometre daha koştum, sonra da markete gittim çünkü hislerimi çikolataya anlatmam gerekiyordu. Bir sürü çikolataya.

L.A.'deki marketler sabahları bile tıklım tıklım doluydu çünkü buradaki hiç kimsenin gerçek bir işi yoktu. Girişte telefonla konuşan ve taytı muhtemelen üzerimdeki kıyafetlerin toplamından daha pahalı olan kadının etrafından dolandım. Gerçi tayt poposunu müthiş gösteriyordu.

Alışveriş arabamı manav reyonuna sürdüm. Belki Nathan'ın önünde ince ince doğrayacak bir şeyler alırdım.

(Başka biri olsaydı ona, "Hey, şu podcastten haberin var, değil mi?" deyip çektiği ıstıraba son verirdi. Daha az pislik olmaya çalışmalıydım. Ama o gün bugün değildi.)

İnce yapılı sarışın bir kadın balkabaklarından birini dürtük-

leyip duruyordu, onu izlerken balkabağını alıp kafasına geçirdiğimi hayal etmemeye çalıştım.

Başaramadım. Meğer balkabakları benim zayıf noktammış.

Balkabağının bir insanın kafasına geçirildikten sonra sağlam kalıp kalmayacağını merak ettim. Muhtemelen patlardı ve kafasına geçirilen kişinin de başı zonklar, yüzü gözü balkabağı içinde kalırdı.

Kadın başını kaldırıp bakınca onu izlediğimi gördü. Deminden beri onu öldüresiye dövmeyi hayal etmiyormuşum gibi gülümsedim. Kadınsa omzunun üzerinden bana endişeli bakışlar atarak reyondan uzaklaştı.

Cidden daha az pislik olmaya çalışmalıydım.

Cinayet hakkında düşünmek *istemiyordum* ama kendime engel olamıyor gibiydim. Herkese yapmıyordum ancak bir sürü insanı öldürdüğümü hayal etmiştim.

Savvy öldükten kısa süre sonra başlamıştı. Herkes katil olduğumu söylüyordu, ben de olmadığımdan kesinkes emin değildim, böylece onu öldürmüş *olabileceğim* farklı yöntemleri düşünmeye başlamıştım. Yeterince yöntemin üzerinden geçersem belki içlerinden biri o geceye dair anılarımı canlandırır diye düşünüyordum.

Henüz öyle bir şey olmamıştı. Belki günün birinde bulurdum. Mesela garsonun tekini boş milkshake bardağımla öldürdüğümü düşünürken her şeyi hatırlardım. *Tabii ya! Evet! Savvy'yle çileklinin mi yoksa çikolatalının mı daha güzel olduğu üzerine kavga ediyorduk, öfkeden gözüm dönünce onu bardağımla öldürdüm. Vurun bileklerime kelepçeyi, memur bey!*

Keşke polisler cinayet aletini bulmuş olsalardı. Böylece birçok hayali cinayetten kurtulmuş olurdum.

Telefonum titredi. Başımı eğip baktığımda, ekranda *Büyükannem* yazısını gördüğüme hiç şaşırmadım. Telepazarlamacılar ve büyükannem; telefonu asıl amacına uygun kullanan bir onlar kalmıştı.

Aramayı kabul edip telefonu kulağıma dayadım. "Selam, büyükanne."

Yanımdaki adam büyükannemle konuşmamı beğenmiş gibi bana hafifçe gülümsedi. Arabamı köşeye, lahanaların önüne çektim.

"Lucy, tatlım! Selam. Müsait misin? Bölmüyorum, değil mi?"

Her seferinde bölüp bölmediğini soruyordu, sanki etkinlik takvimimin ağzına kadar dolu olduğunu düşünüyormuş gibi. Hâlbuki benim yakın arkadaşlarım bile yoktu. Sadece benimle bir daha asla konuşmayacak olan birkaç iş arkadaşım vardı.

"Yok, market alışverişi yapıyordum," dedim.

"Nathan nasıl?"

"Nathan... bilirsin işte. Nathan."

"Hep böyle diyorsun ama ben ne demek istediğini anlamıyorum. Adamla hiç tanışmadım ki."

"İyi."

"Anladım." Boğazını temizledi. "Baksana, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Nedir?"

"Küçücük bir iyilik ve sana bir ayağımın çukurda olduğunu hatırlatmak isterim."

"Yirmi yıldır bir ayağım çukurda diyorsun."

"E tamam işte, öbürünün de girmesine pek bir şey kalmamış!" Kıkır kıkır güldü.

"Sarhoş musun?"

"Lucy, saat öğlenin ikisi. Tabii ki sarhoş değilim." Duraksadı. "Birazcık çakırkeyifim, o kadar."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "İsteyeceğin iyilik neydi?"

"Doğum günü partisi vermeye karar verdim. Büyük bir parti olacak. Ne de olsa seksen oluyorum."

"Biliyorum."

Sahiden biliyordum. Takvim uyarmadan hatırlayabildiğim tek doğum günü onunkiydi.

"Geleceksin elbette, değil mi?" Sesi umutluydu.

Siktir.

"En sevdiğim torunum yanımda olmadan parti marti yapamam." Vicdanıma oynamaya başlamıştı.

"Üç torunun varken en sevdiğinin ben olduğumu söylemenin kötü bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ashley'yle Brian'ın dallama olduklarını ikimiz de biliyoruz."

"Bence yine de onları seviyormuşsun gibi yapman gerekiyor."

"Eh, sadece dallamalarla doğum günü partisi veremem."

Hızla artan korkum olmasa gülerdim.

"Sence işten izin alabilir misin?" diye sordu.

"Kovuldum."

"Hah, harika! Yani, çok üzüldüm," diye ekledi hızlıca.

"İşi sevmiyordum zaten."

"Üzülmemi geri alıyorum. Kovulduğun için tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Madem bol bol boş vaktin var, daha uzun mu kalsan? Bir hafta mesela? Annenle konuştum bile, istediğin kadar kalabileceğini söyledi."

"Bir hafta mı?" Bunu o kadar tiz ve yüksek sesle söylemiştim ki yanımdan geçen bir kadının ödü koptu.

"Eh, her şey son dakika oldu, annenin de bacağı kırıldı biliyorsun... yani parti hazırlıkları için yardıma ihtiyacımız var. Benim evde kalmana izin verirdim ama oda yok maalesef."

Doğup büyüdüğüm yerde bir gün geçirme düşüncesi bile yeterince kötüyken *koskoca bir hafta*...

Bir zamanlar evli ve başarılı olduğum, (sahte) mutluluğumu kıskanan bir sürü arkadaşımın olduğu yerde yedi gün geçirmek...

Muzaffer dönüşün tam tersi olurdu. Beş yıl sonra hiç arkada-

şı olmayan işsiz bir dul olarak geri dönmüş olurdum. İnsanlara üç kitap yazdığımı söyleyemiyordum bile. Manav reyonunun su püskürtücüsü açılıp da lahanalarla birlikte kolumu da ıslatınca irkilerek geri çekildim.

"Tabii Nathan'ı da getirip otelde kalmayı tercih edersen orası başka. Onu getirirsen annen otelde kalmak istemeni anlayacaktır."

Bir an için Nathan'ı benimle birlikte Teksas, Plumpton'a gitmeye davet ettiğimi hayal ettim. Acaba bu, sonunda beni terk etmesini sağlayan şey olur muydu? Suç mahallini ziyaret etmek ona bile fazla gelebilirdi.

"Kabul etmek zorunda değilsin." Hattın diğer ucundan şıngır şıngır sesler geldiğini duydum, sanki buz küpleri cama çarpıyormuş gibi. "Çok meşgul olduğunu biliyorum..."

"Hiçbir zaman meşgul olmadığımı biliyorsun."

"Her seferinde bunu söylemen çok tuhaf. Senin yaşındakiler meşgul olmakla övünüp duruyorlar. Kilisedeki kızlardan biri bana en az yüz kere ne kadar meşgul olduğunu söyledi. Acaba yardım mı istiyor diye düşünmeye başladım."

"Babamla da konuştun mu? Onlarda kalmam hakkında yani?"

"Tabii ki konuşmadım, babanla mümkün mertebe görüşmemeye çalışıyorum. Ama Kathleen konuştu. Seni pat diye karşısına çıkarmayız."

"Sürprizleri hiç sevmez."

"Evet. Peki bu geleceksin demek mi oluyor?"

Balkabağına bakıp onu kendi kafama geçirmeyi düşündüm.

"Lucy?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin. Balkabağı."

"Balkabağı alma, Teksas'a geliyorsun!"

"Aman tanrım."

"Değil mi?" Sesi yine umut doluydu.

İçimi çektim. Ailemden sevdiğim tek kişiye hayır diyemezdim. Sevdiğim nadir *insanlardan* birine. "Evet. Teksas'a geliyorum."

Usul bir ses, her zaman duymazdan gelmeye çalıştığım bir ses, kulağıma fısıldadı: "*Hadi öldürelim...*"

Telefonu sımsıkı tutarak sesi susturmaya çalıştım.

"Ah, harika! Sence Nathan da gelmek ister mi?"

İç geçirirken nefesim titriyordu. Ses gitmiş gibiydi. "İşten izin alabileceğini sanmıyorum."

"Tabii ya. Neyse, o zaman sadece sana uçak bileti alacağım. Bu hafta sonu gelebilirsin, değil mi?"

"Biletimi almana gerek yok."

"Hiç de bile, ben istiyorum. Yakında öleceğim zaten."

Hepimiz yakında ölebilirdik ama bu çok iyimser bir düşünce olurdu.

"Tamamdır, bu hafta sonu olur." Son cümlesini yeniden düşündüm. "Bir dakika, yoksa hasta mısın?"

"Bildiğim kadarıyla hayır ama arkadaşlarım patır patır ölüyorlar, yani sıram yakındır."

"İşte ruh budur!"

"Dinle, artık pek araba kullanmıyorum ama seni almaya Austin'e gelebilirim muhtemelen. Tabii arabam çalışırsa. Bu aralar hiç belli olmuyor."

"Gerek yok. Araba kiralarım. Ayrıca otelde kalacağım."

"Eh, annen *bundan* hiç hoşlanmayacak."

Burnumun köprüsünü sıktım.

"Bir de Lucy?"

"Efendim?"

"Şu podcasti duydun, değil mi? Senin hakkında olanı?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Normalde hiç seyahat etmediğimden şimdi bir de valiz almam gerekiyordu. Eskiden çok güzel bir valiz setim vardı ama eski kocamdan ayrılırken eşyalarımı çöp poşetlerine doldurmuştum.

Eve girdiğimde Brewster beni kapıda karşıladı ve yeni mor valizi heyecanla kokladı. Nathan gelmişti, işe giderken giydiği siyah kumaş pantolon ve beyaz gömlek hâlâ üzerindeydi. Valizi görünce yüzü aydınlandı. Hiç çaktırmıyordu sahiden.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Valizi yere koydum. "Hayır, ceset koymak için aldım."

Dudakları aralandı. Bakışları benden valize kaydı.

"Ne?" dedim valize bakarak. "Daha büyüğünü mü almalıydım?"

Birkaç saniye bana dikkatle baktıktan sonra sinirle ofladı. "Tanrım, Lucy."

Eğilip Brewster'ı sevdim. Odadaki gerginlikten tamamen bihaber elimi yaladı. Köpeklerin cinayet podcastlerinden haberleri yoktu tabii. Şanslı piçler.

"Numara bile yapmayacaksın demek, ha?" dedim.

"Efendim?" Kaşlarının arasındaki küçük çentik belirdi. Nathan'ın bir profesyonel tarafından şekil verilmiş kusursuz L.A. kaşları vardı. Erkekliğinin güzellik rutinine (ya da eksikliğine) bağlı olduğunu düşünmemesi hoşuma gitmişti.

Ama şimdi kusursuzca alınmış o iki kaş sinirimi bozuyordu.

"Çoğu insan benim yapmadığımı düşünüyormuş gibi davranıyor," dedim. "Olayı benden de dinlemek istiyorlarmış gibi davranıyorlar, sanki çoktan kararlarını vermemişler gibi."

"Ah. Ben, şey, senden de dinlemek istiyorum..."

Gözlerimi devirdim. O kadar yapmacıktı ki yanıt verme gereği bile duymadım.

Cinayet-şüphelisi meselesi bazı adamların ciddi ciddi hoşuna gidiyordu. Olaydan sonraki ilk yıllarda beni randevuya davet eden e-postalar almıştım. Heyecan arayan kimselerdi demek ki. Ya da beni kurtarmak istiyorlardı. Tam bir elden düşmeydim.

Ama belli ki Nathan onlardan biri değildi.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Sen... bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Teksas'a. Büyükannem doğum günü için parti verecekmiş."

"Ya."

"Seni de davet etti."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ben, şey... Gelebileceğimi sanmıyorum... Biliyorsun, iş güç."

"Tabii."

"Ne zaman gideceksin?"

"Cuma. Bir hafta kadar kalacağım."

Başıyla onayladı. Giderken yanımda bütün eşyalarımı götürmemi söylemesini bekledim. Fakat odadaki tek ses kot pantolonumun paçalarını etraflıca inceleyen Brewster'ın gürültülü nefesiydi.

Sonunda Nathan, "Bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Neyi?"

"Aslında ne olduğunu."

Tanrı aşkına. Erkekler çok pısırıktı. Ayrılmaktan o kadar korkuyorlardı ki siz sinirlenip onları terk edene kadar size ya kötü ya da ilgisiz davranırlardı.

Bana sorarsanız bir cinayet şüphelisini sizden ayrılmak isteyeceği kadar kızdırmak riskli bir hareketti.

"Söylesem inanır mısın?" diye sordum. O sırada telefonum titredi. Cebimden çıkarıp baktığımda annemden mesaj geldiğini gördüm.

Otelde filan kalmayacaksın. Misafir odasını hazırlıyorum.

Hemen cevap yazdım: Otelde kalsam da olur.

Başımı kaldırıp baktığımda Nathan'ın yüzünde sorumun cevabının *hayır* olduğunu gördüm.

"Evet," diye yalan söyledi.

"O geceyi hâlâ hatırlamıyorum ama Savvy'ye asla zarar vermezdim." Sözcükler dilimden kolayca döküldü. Bunları yüzlerce kez söylemiştim.

Nathan daha fazlasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Herkes daha fazlasını bekliyordu.

Telefonum çalmaya başladı, ekranda annemin adı vardı. İç çekerek yanıtladım.

"Otelde kalmayacaksın." Sesinde tartışmaya yer yoktu.

"Selam, anne, nasılsın?" diye sordum alayla. Nathan'ın bakışları altında balkona çıktım.

"İyiyim. Otelde kalmayacaksın."

"Büyükannem bacağını kırdığını söyledi." Aşağı bakarak bir kadının kaldırımda bebek arabasıyla ilerleyişini izledim. Küçük bir pug başını arabadan dışarı uzatıp buruşuk yüzünü güneşe çevirdi.

"Konuyu değiştirip durmayı kes."

"Havadan sudan konuşmaya çalışmamı seviyorsun sanıyordum. Normal biri gibi davranmamı filan."

"*Lucy.*" Benden bıkmıştı, üstelik daha oraya gitmemiştim bile.

"Odayı kuzenlerimden birine ver. Onlar da gelecekler, değil mi?"

"Bir iki geceliğine. Sen bizimle kalacaksın. Bir sürü odamız var. Hem burada kalmazsan milletin dilinden kurtulamayız."

İşte, beni ısrarla çağırmasının asıl sebebi buydu.

Arkama dönüp korkuluğa yaslandım. İçeride Nathan harıl harıl mesaj yazıyordu. "Tanrı korusun, insanlar hakkımda dedikodu filan yaparlar. Bunun nasıl bir şey olacağını düşünemiyorum bile."

"Kasabadaki en ucuz otelin geceliği seksen dolar ve onun da standartlarına uygun olduğunu hiç sanmıyorum."

"Standartlarımın olduğunu nereden çıkardın?" Gerçi haklıydı. İşsiz olduğum düşünülünce bir otel odasına yüzlerce dolar harcamasam da olurdu.

"Bizimle kal, Lucy. Durumu daha da zorlaştırma."

Cümlenin "her zaman yaptığın gibi" kısmını es geçmişti. Herhâlde imasının yeterli olacağını düşünüyordu.

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Ah." Sesi sanki beni ikna etmeyi beklemiyormuş gibi şaşkın çıkmıştı. Anlaşılan çaptan düşüyordum. "Güzel."

"Peki sen bacağını nasıl kırdın?"

"Merdiven aletinden düştüm. Hani şu spor salonlarında sürekli tırmanan ama hiçbir yere varmayan merdiven var ya? İşte, çok yüksekti ve ben de bir basamağı kaçırdım... en kibar şekliyle utanç vericiydi."

"Canın çok yanmış olmalı."

"Evet, yandı. Neyse, ben artık kapatayım. Ha bu arada, büyükannen sana şeyi söyle–"

"Evet, podcastten haberim var."

O podcastten muhtemelen herkesten önce haberim olmuştu. İlk e-postayı beş ay önce almıştım.

Kimden: Ben Owens
Konu: Yalana Kulak Ver *Podcasti*
Merhaba Lucy,

Benim adım Ben Owens, gazeteci ve *Yalana Kulak Ver* podcastinin yayıncısıyım. Savannah Harper cinayeti hakkında araştırma yapıyorum ve seninle karşılıklı oturup konuşmayı çok isterim. Aslına bakarsan ben de Los Angeles'ta yaşıyorum, yani istersen seve seve sana gelirim. İstediğin zaman bana e-posta atabilir ya da 323-555-8393 numaralı telefonumu arayabilirsin.

Sevgiler,
Ben

Yanıt vermemiştim.

Araştırmalarım sonucunda podcastinin ilk sezonunu ve onun hakkında olumlu olduğu kadar olumsuz eleştiriler de içeren birkaç makale bulmuştum.

"*Ahlaki boyutu tartışılır*," diyordu makalelerden birinde, "*ama sonucuna itiraz edemezsiniz!*"

Bir başkası Ben'in "*bebeksi bir yakışıklılığı*" olduğunu yazmıştı ki bu ondan daha da nefret etmeme sebep olmuştu. *Bebeksi bir yakışıklılığı* olduğu söylenen erkeklerden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Hep ukala olurlardı.

Ayrıca şimdiye kadar Savvy hakkında gönderilen e-postaların hiçbirine cevap vermemiştim, bu ukala pislik için de istisna yapmayacaktım, o yüzden e-postayı arşivleyip geçmiştim.

Gerçi Savvy'yle ilgili e-postaların çoğu yanıt gerektirmiyordu. Genellikle, "*Vicdanın seni hiç mi rahatsız etmiyor, kalpsiz sürtük?*" ya da "*Cehennemde yanacaksın*," gibi mesajlar alıyordum, çoğunda da yazım yanlışı yapıyorlardı ki bu inanılmaz dikkat dağıtıcıydı. Yanlış yazılmış bir hakaret insanın üzerinde aynı etkiyi yaratmıyordu. Onlara cevap yazıp hatalarını bildirmek isterdim ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum, aptallar yazım yanlışlarının düzeltilmesini hiç sevmiyorlardı.

Yatağın üzerinde açık duran valizimin yanına oturup Ben'in aylar önce gönderdiği e-postalara göz gezdirdim. Komodinin üzerindeki jelibon paketini burnuyla dürtükleyen Brewster'ı kovalayıp jelibonlardan birini ağzıma attım.

İlkinden birkaç hafta sonra bir e-posta daha gelmişti, yine buluşmak istiyordu. Sonra üçüncü e-postayı göndermişti:

Kimden: Ben Owens
Konu: Yalana Kulak Ver *Podcasti*
Selam Lucy,

Son bir e-posta daha gönderiyorum! Seninle görüşüp olanları bir de senden dinlemeyi çok isterim. Sen ne zaman ve nerede buluşmak istersen varım. Podcast tamamlanmak üzere ve bence olayı bir de senden dinlememiz büyük önem taşıyor.

Sevgiler,
Ben.

Ah, tatlı, saf Ben. Kimsenin olayı benden dinlemek istediği filan yoktu.

Dürüst olmak gerekirse benden duyacakları tek şey "Hiçbir şey hatırlamıyorum" olacağından pek de heyecan verici olmazdı. Ya da inanılır. Kapıdan dışarı göz atıp kanepede oturmuş, katil kız arkadaşıyla ilgili nahoş hislerini içerek unutmaya çalışan Nathan'a baktım, televizyonun ışığı gergin yüzünde titreşiyordu.

Şimdiye dek podcastin bu sezonunun ne kadar popüler olduğunu düşünmekten kaçınmaya çalıştıysam da kendime daha fazla engel olamadım. Google'a girip *Ben Owens Yalana Kulak Ver* yazdım. Karşıma Ben'in fotoğrafı çıktı. Çok ukala görünüyordu.

Podcastle ilgili sayısız makale vardı. Olağan gerçek suç siteleri hikâyeyi haber yapmıştı ama ünü bununla kalmamış, ulusal medyaya da yayılmıştı. *Entertainment Weekly*, *Vanity Fair* ve

benzeri onlarca yerde, "Bu Küçük Kasaba Cinayeti Yeni Gerçek Suç Bağımlılığınız Olacak" ve "Cinayet İçin Geldik, Aksanlar İçin Kaldık: *Yalana Kulak Ver* Podcasti Teksas'taki Faili Meçhul Cinayeti Araştırıyor" tarzı başlıklar atılmıştı. Twitter'daysa teoriler havada uçuşuyordu.

İnsanlar takımlara ayrılmış olmalıydılar çünkü sürekli "Savvy Takımı" yazısı görüp duruyordum. Mantıken "Lucy Takımı" da olmalıydı ama henüz varlığına dair herhangi bir kanıta denk gelmemiştim.

Medyada bu denli geniş yer bulduğuna göre Plumpton'daki herkes kesinlikle bu aptal şeyi dinliyor olmalıydı.

Brewster'a bakarken bu ziyareti iptal edebileceğim bir bahane bulmayı diledim. Büyükanneme doğum gününe gelerek gününü rezil edeceğimi hatırlatmam gerekirdi. Ben partilerde boktan ailelerinizi kıyaslarken başkalarına anlattığınız akrabaydım. Herkese anlatılacak olaydım. Beni partilere *davet* etmezlerdi.

Ama büyükannem benden kolay kolay bir şey istemezdi ve neredeyse beş yıl önce Plumpton'dan ayrıldığımdan beri onu görmemiştim. Hayatında hiç uçağa binmemişti ve *bundan sonra da nah binerdi*, kendisi öyle diyordu. Ayrıca Kaliforniya'ya gelirse ağzına zorla lahana tıkılacağına dair endişeleri vardı.

Teksaslılar Kaliforniya'dan nefret ederdi. Buraya yerleşmemin sebeplerinden biri de buydu.

Ayrıca kuzenlerim sahiden dallamaydı. Büyükannem doğru diyordu; sadece dallamalarla parti veremezdi.

Madem gidecektim, en azından bilgili gitmeliydim. Podcast uygulamasını açıp *Yalana Kulak Ver*'i buldum.

İlk bölümü dinlerken valizimi toplamaya koyuldum.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
BİRİNCİ BÖLÜM – "TANIDIĞIM EN SEVECEN KIZ"

Bir salı günü Austin'e iniyorum ve ne yalan söyleyeyim, kovboy şapkalarının azlığı beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Teksas'a ilk gelişim, hâliyle caddelerin barbekü restoranları ve çizme satan dükkânlarla dolu olmasını bekliyorum. Bir de işte at sürmek için başka ne gerekiyorsa. Mesela eyer? Bilmiyorum. Atlardan hiç anlamam. Los Angeles'ın tepelerinde atla bir Meksika restoranına gidip ağırlığınızca margarita içtikten sonra aynı şekilde geri döndüğünüz şu turist şeysini hiç denemedim. Hep kötü bir fikir gibi geldi.

Austin havaalanı tam bir küçük Austin. Buraya ilk gelişim olmasına rağmen bunu hemen anlıyorum. Etraf buranın dünyanın canlı müzik başkenti olduğunu söyleyen tabelalarla dolu ve şüpheniz olursa diye yemek bölümünde bir grup çalıyor. Bagaj alım yerinde dekoratif gitarlar var. Koskoca havaalanında bir tane bile Starbucks ya da McDonald's yok çünkü hani bir deyiş var ya? *Austin tuhaftır tuhaf kalacak*? İşte o deyişin devamı, kimsenin hatırlamadığı kısmı, şöyle: *Yerel dükkânlara destek artacak*. Nitekim Austin havaalanında sadece yerel dükkânlar var.

Buradan çıkmadan barbekü yemeyi düşünüyorum ama *uçaktan inip* havaalanında yemek yemek biraz üzücü geliyor. Bu yüzden kiralık aracıma atlayıp Plumpton'ın yolunu tutuyorum.

İşte bu noktadan sonra Teksas beklediğimden tamamen farklı bir hâl alıyor. Bir kere yemyeşil. Sanırım ben çöl olduğunu sanıyordum. Üstelik aptalın teki olduğumu kanıtlamak istermiş gibi bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlıyor, öyle ki yolu göremediğimden birkaç dakika boyunca bankette beklemek zorunda kalıyorum. Kıyamet kopacakmışçasına yağıyor ve bunun, bu vakaya bulaşarak yanlış yaptığıma dair bir işaret olup olmadığını merak ediyorum.

Size dürüst olacağım. Arabada oturmuş, o mahşeri yağmuru

izlerken havaalanına geri dönüp eve giden ilk uçağa binmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Ve aklım hâlâ o barbeküde.

Yağmur nihayet dindiğinde, aç biilaç ve gergin bir hâlde yeniden yola koyuluyorum. Yaklaşık iki saat sonra da Teksas, Plumpton'a varıyorum.

[*country müzik*]

Plumpton, Teksas Hill Country'de yer alan ilginç, güzel bir kasaba. Nüfusu yaklaşık on beş bin ve bu sayı her yıl biraz daha artıyor. Hill Country şaraphanelerine yakınlığı sebebiyle turistik bir kasaba olduğu kadar büyük şehirlerden kaçmak isteyen genç çiftlerin de gözde mekânı. Devlet okulu sistemiyse Teksas'ın en iyilerinden.

Kasabanın merkezine vardığımda turist kaynıyor fakat etrafta dolaşırken buralılardan bazıları beni tanıyor. Hatta aralarından bir adam, *Podcasti dört gözle bekliyorum*, diye bağırıyor. Anlaşılan ünüm buraya benden önce gelmiş.

Kasabada çoğunlukla yerel dükkânlar var ama Plumpton son on yılda hayli büyüdüğünden birkaç zincir işletme de görüyorum. İlk Starbucks birkaç yıl önce açılmış ki kasabadaki ilk iki günümde en az beş kişi bundan dert yanıyor.

Gelgelelim Plumpton'ın ünlü olmasının asıl sebebi, ölümüyle buradaki hemen herkesi yasa boğan Savannah Harper. Bu kasabada yaşayan insanların çoğu büyük şehir hayatını sevmiyor; ya Lucy Chase'in ailesi gibi nesillerdir burada yaşıyorlar ya da Savannah Harper'ın ailesi gibi şehirden kaçmak için buraya taşınmışlar. Tüyler ürpertici bir cinayetle tanınmak istemiyorlar.

Plumpton'daki ortak düşünce bu; bu olayın burada olmaması gerekiyordu. Böyle şeyler kötü yerlerde olur, herkesin birbirini tanıdığı ve aynı kiliseye gittiği bir kasabada değil.

Otele yerleşirken Norma bana Plumpton hakkında birkaç tüyo veriyor. Ellilerinde, dost canlısı bir kadın ve hafta içi her gün altıya kadar danışmada çalışıyor.

Norma: Franklin'deki bara sakın gitme, turistler dağıtmak için oraya giderler. İnanmayacaksın ama son gittiğimde kadınların düzenlediği bir bekârlığa veda partisinde havada penis şeklinde konfetiler uçuşuyordu. Saatlerce saçlarımın arasından penis topladım.

Ben: Bu... çok kötü olmuş.

Norma: Ana caddenin aşağısındaki bara git. Bluebonnet Tavernası.

Ben: Aklımda olsun, teşekkürler.

Norma: Kaliforniyalı mısın?

Ben: Evet, Los Angeles. Şey, aslında San Franciscoluyum ama artık L.A.'de yaşıyorum.

Norma: O eyalet büyük bir depremin ardından suya gömülecek, biliyorsun değil mi?

Ben: Duydum.

Norma: Lucy Chase'in orada yaşadığını biliyor muydun? Korkunç kadın. Savannah tam bir tatlılık abidesiydi. Tanıdığım en tatlı kızdı. Umarım o katil Lucy'nin ipliğini pazara çıkarırsın.

Plumpton'daki ilk günlerimde herkesten duyduğum cümle tam olarak buydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Clover Caddesi'ndeki ev, büyüdüğüm evdi. Önüne park ettiğim kiralık arabanın içinde oturmuş, dakikalardır evi izliyordum.

Rengi değişmişti –dış cephe için tuhaf bir seçim olan açık şeftali tonuna boyanmıştı– ama onun dışında tamamen aynıydı. Verandanın önü boyunca mor çiçekli çalılar dikilmişti. Bahçenin çimleri güzelce biçilmişti. Verandada sıcaklardan ötürü yılın altı ayı oturamayacağınız bir salıncak vardı.

Sonunda cesaretimi toplayıp arabadan indim. Saat akşam altıydı, hava hâlâ aydınlıktı, hâlâ cehennem gibi sıcaktı. Sıcaklıklar yılın bu zamanı nefes aldırmazdı. Büyükannem ağustosta doğarak büyük adilik yapmıştı.

Çantamı alıp çimlerin üzerinden sokak kapısına yürüdüm.

Ben daha kapıyı çalamadan babam açtı. Gülümsemesi geniş, sevecendi. Teksaslıların insanın yüzüne gülüp arkasından atıp tutma özelliği söz konusu oldu mu kimse babamın eline su dökemezdi.

"Lucy!" Öne çıkıp bana kısaca sarıldı.

"Selam, baba."

"Nihayet eve gelmene çok sevindim. Gir hadi!" Kenara çekilip abartılı bir hareketle içeriyi işaret etti.

Girdim. Her zamanki gibi soğuk ve karanlıktı. Evin alt katı hiçbir zaman iyi ışık almazdı.

Babam kapıyı arkamdan kapadı. Koyu renk saçları onu son görüşümden bu yana daha bir kırlaşmıştı. Babamın gözleri çukurdu, bu da bakışlarına anlam katıyor, bana bakarken bu anlam daha da derinleşiyordu. Yüzündeki her çizgide hayal kırıklığı vardı.

"Yolculuk nasıldı?" Bakışları valizimdeydi.

"İyi." Yalan söylüyordum. Çok fazla çikolata yemiştim, uçak türbülansa girmişti ve neredeyse kusacaktım. Uçuşun son on beş dakikasında kusmuk torbası elimden düşmemişti.

Babam başıyla onayladı, bir anlığına benimle göz göze geldi, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Belli ki hâlâ bana bakamıyordu.

Arkama dönüp oturma odasını gözden geçirdim. Mobilyalar çoğunlukla yeniydi. Daha doğrusu bana yeniydi. Yumuşacık kahverengi bir kanepe ve pembe-turuncu çizgili çirkin mi çirkin döşemesi olan rahatsız görünüşlü bir koltuk vardı. Koltuğun çerçevesi eski görünüyordu ama döşemesi yeniydi, sanki biri bunu yakın zamanda bilerek yapmıştı. Annemin tasarım zevki hep kötüydü zaten.

Bu korkunç koltuğun yanındaki sehpada birkaç kadınla beraber benim ve Savvy'nin bir fotoğrafı vardı. Ben kasabaya geri taşındıktan kısa süre sonra bir düğünde çektirmiştik. Pastel tonlarda elbiselerimiz, kusursuz biçimde dalgalandırılmış saçlarımızla bir grup beyaz kadın olarak *Southern Living* dergisine poz vermiş gibi görünüyorduk.

Bana sorarsanız bu fotoğrafın burada olması iki sebepten ötürü son derece yakışıksızdı. Birincisi, çoğu insan Savvy'yi benim öldürdüğümü düşünüyordu ve haklı olabilirlerdi. İkincisi, Savvy bir düğüne gittikten kısa süre sonra ölmüştü. *O* düğünden sonra değildi ama buraya gelen insanlar bunu bilmeyeceklerdi. Dehşete kapılarak, *"Aman Tanrım, bu fotoğraf öldüğü gün mü çekildi?"* diye soruyorlar mıydı? Sonra da annem bütün hikâyeyi anlatmak zorunda kalıyordu.

Derken bu fotoğrafı aslında neden seçtiğini fark ettim. Çoğu insan muhtemel-katil kızı hakkında konuşmak istemezdi ama benim annem öyle değildi. Kulis yapmayı çok iyi bilirdi ve tüm dikkatleri toplamak için dünyanın en kötü hikâyesini anlatmaktan daha iyi bir yol olamazdı.

"Annen odasında. Öğle uykusuna yatmıştı ama şimdiye uyanmıştır." Babam gülümseyerek bir adım geri çekilince aramızda kocaman bir mesafe oluştu. "İstersen çık bir merhaba de."

Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran lamba yeni değildi. Ben kendimi bildim bileli vardı. Uzun bir silindirdi, seramikti ve ağırdı. Ama *çok* ağır değildi. Yerinden kaldırıp savurabilir ve babamın başına çalabilirdim. Belki kırılmazdı bile. Hayli sağlamdı. Kırılmaması annemin hoşuna giderdi. Yıllardır kullandığına göre onu seviyor olmalıydı.

Ama çıkacak dağınıklık hiç hoşuna gitmezdi. Babamın ağzından kanlar fışkırıp duvarlara sıçrardı. Belki kanepeye de sıçrardı ve bu kanepe kan lekesinin *kolay kolay* çıkacağı bir kanepeye benzemiyordu.

Gerçi hangi kanepeden kan lekesinin daha kolay çıktığını bildiğim filan yoktu.

Ensesine vurursam ortalık daha az dağılırdı muhtemelen. Hem öylesi işimi de kolaylaştırırdı çünkü babam bana arkasını dönmüştü. Ne olduğunu anlamazdı bile.

En azından o anda. Yoksa birinin –hele ki babamın– benim birini öldürmeme şaşıracağını hiç sanmıyordum.

"İyi misin?"

Babamın sözleriyle irkildim çünkü ben onu öldürürken yeniden arkasına dönmüştü ve şu anda bana bakıyordu.

"Bir tuhaf bakıyorsun," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Yok, yol yordu sadece."

Cinayet düşüncelerini aklımdan uzaklaştırmaya çalışacaktım ama gittiğim bütün terapistler (birçok terapiste gitmiştim)

benden bu şiddet içerikli fantezileri düşünmeyi kesmek yerine onlarla başa çıkmanın yolunu bulmamı istemişti.

Geçenlerde son terapistime, kafamın içinde insanları öldürmekten kaçınmanın kafamın içinde *daha fazla* insan öldürmeme yol açtığını itiraf etmiştim. O da düşüncelerimi serbest bırakıp neler olacağına bakma fikrimi desteklemişti.

Böylece bir kez daha babamın beyninin kanepeye sıçradığını hayal ettikten sonra annemi görmek üzere yukarı çıktım.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
BİRİNCİ BÖLÜM – "TANIDIĞIM EN SEVECEN KIZ"

Savannah'nın cesedi ölümünden birkaç saat sonra, sabahın erken saatlerinde bulunmuştu. Gil Bradford koşu yaparken cesede denk gelmişti.

Gil: Evet, pazar günüydü ve ben pazar günleri uzun koşular yapardım. O zamanlar deli gibi koşardım ama artık dizlerim müsaade etmiyor. Neyse, bütün lüks düğünlerin filan yapıldığı Byrd Estate'in yakınlarındaki bir patikada koşuyordum. Savannah önceki gece oradaki bir düğündeydi.

İşte o patikada koşarken ağaçların arasında gözüme bir pembelik ilişti. Elbisesinin –Savannah'nın elbisesinin– rengi çok cafcaflıydı, o yüzden onu hemen gördüm.

Ben: Cesedini mi hemen gördün yoksa sadece elbiseyi mi?

Gil: Elbiseyi fark ettikten belki yarım saniye sonra cesedini gördüm. Gizlenmemişti. Sabahın erken saatleriydi, hatta güneş daha yeni doğuyordu ama yine de onu apaçık görebiliyordum. Hemen yanına koştum tabii, sanırım bağırdım da, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum.

Ama yanına yaklaştığımda çoktan öldüğünü anladım. Gözleri açıktı, rengi atmıştı ve sırılsıklamdı. Başında kocaman bir yarık vardı, sanki biri bir şeyle vurmuş gibi. O gece şakır şakır yağmur yağmıştı, eminim duymuşsundur. Ben koşuya çıkarken daha yeni durmuştu.

Bir sürü polisiye dizi seyretmiştim, o yüzden geri çekildim, ona hiç dokunmadım ve hemen polis çağırdım. Gerçi bir yararı olmadı tabii, yağmur bütün delilleri yok etmişti.

(Merak edenler için buraya küçük bir not düşeyim; vaka hakkında benimle konuşmak isteyen birileri olur mu diye defalarca kez Plumpton Polis Teşkilatı'yla görüşmeye çalıştım. Kibarca söylemek gerekirse pek... dost canlısı değiller. Savannah Harper'ın faili meçhul cinayeti buradaki polis teşkilatının bam teli ve podcastle iş birliği yapmaya hiçbir koşulda yanaşmıyorlar. Yani bir başımızayız.)

Ben: O günden önce Savannah'yı tanıyor muydun?

Gil: Hayır, ben kasabanın dışında oturuyorum ve genellikle kendi kendime takılırım. Chaseleri tanıyordum elbette ama Savannah'yı hiç görmemiştim. 911'i ararken onun kim olduğu hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Ben: Polisler geldiğinde ne oldu?

Gil: Olay yerini korumaya alıp bana birkaç soru sordular. Yol kenarında kızın arabasını buldular, o sabah henüz kimse yoldan geçmemişti çünkü yağmurda sular altında kalmıştı. Polisler de benim gibi patikadan gelmişlerdi. Arabaya ulaşmaları saatler sürdü.

Ben: Düğüne katılan diğer davetliler evlerine nasıl dönmüşler?

Gil: Byrd Estate'ten iki çıkış var. Biri küçük kır yolu, diğeri de ana yol. Daha sonra duyduğum kadarıyla Savannah ve Lucy düğünden yağmur başlamadan önce ayrılmışlar. Yani küçük kır yolunu kullanmışlar. Ama bir iki saat sonra diğer davetliler dağılırken kır yolunu sel götürüyormuş. Hâliyle Byrd Estate'in çalışanları o çıkışı kapamışlar. Dolayısıyla herkes ana yolu kullanmak zorunda kalmış.

Ben: Polisler geldikten sonra ne oldu?

Gil: Birkaç gün sonra beni karakola çağırdılar. DNA örneği verdim, aslında mecbur değildim ama dedim ki, "Bakın, yardımı olacaksa yanağımdan tükürük alın ya da n'apmanız gerekiyorsa yapın, umurumda değil. Ben kimseyi öldürmediğimi biliyorum."

Lucy bir saat sonra, üzerinde önceki gece giydiği bebek mavisi elbiseyle iki şeritli yolda yalınayak yürürken bulunmuş. Onu, ailesini ziyaret etmek üzere kasabadan ayrılan Billy Jack adında bir adam görmüş.

Billy Jack: Arabayla giderken yolda yürüyen bir kız gördüm. Kasabada kayıp biri olduğunu filan duymamıştım ama kızın başı dertte gibi görünüyordu. Yalınayaktı ve bir tuhaf yürüyordu. Sarhoş gibi yalpalıyordu. Üzerinde elbise vardı ama şık bir elbiseydi. Ve leş gibiydi. Sanki çamurda yuvarlanmıştı.

Genç bir kızın başı dertteyken basıp gitmeyeceğim için durdum tabii. Camı indirip, "Tatlım, yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendim.

Kız durdu ve dönüp bana baktı. Var ya, neredeyse kalp krizi geçirecektim. Alnında kocaman bir şişlik vardı. Elbisesi sırılsıklamdı ve makyajı bütün suratına bulaşmıştı. Sanırım saçında da kan vardı ama emin olamadım. Çamur da olabilirdi. Berbat hâldeydi.

Hani bazen insanlar bomboş bakar ya, akılları bambaşka bir yerdedir? İşte o kız bana baktığında hiçbir şey görmüyordu. Işıklar açıktı ama evde kimse yoktu. Korku filminden fırlamış bir hayalet gibiydi.

Neyse, hiçbir şey demeden arkasına dönüp yeniden yürümeye başladı. Daha doğrusu yalpalamaya. Tabii onu orada öylece bırakıp gidemezdim. Ama zorla kamyonetime de bindiremezdim.

Böylece polisi arayıp kızın yerini bildirdim ve ciddi manada endişelendiğimden onlar gelene kadar kızı yavaşça takip edeceğimi söyledim. O zaman haberim yoktu ama Savannah'nın cesedini bulduklarından ve en kötüsünden korktuklarından kasabadaki bütün polisleri Lucy'yi aramaya yollamışlardı. Neyse, polisin biri hemen geldi. Dikiz aynamdan onu görebiliyordum, yüz elliyle geliyordu.

Polis kıza yetişti ve ifademi almak için benden beklememi istediler. O sırada bir ambulans ve en az yedi polis arabası daha geldi. Daha önce Plumpton'da böylesi bir kargaşa görmemiştim. Polislerden biri Savannah'yı söyleyince, "Vay anasını, bu kız kıl payı kurtulmuş olmalı," dedim. Polis de bana, "Hiç sormayın, umarım onlara bunu kimin yaptığını söyleyebilir," dedi.

Oradaki tek bir polisin bile Savannah'yı öldürenin bu kız olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Herkes derin bir oh çekmişti. Lucy'nin de öldüğünü sanıyorlardı ve onu buldukları için çok mutlu olmuşlardı. İşin aslını bilmiyorduk. Aklımızın ucundan bile geçmemişti.

ALTINCI BÖLÜM

LUCY

Birer birer çıktığım ahşap basamaklar çocukluğumda olduğundan daha beter gıcırdıyorlardı. Şimdilerde kaçacak olsam kesin çok zorlanırdım.

Çıkarken omzumun üstünden babama baktım. Mutfaktaydı, o anda öyle derin bir nefes aldı ki omuzlarının kalktığını ta merdivenlerden gördüm. Varlığım birçok insanı rahatsız ediyordu ama kimseyi babam kadar rahatsız edemezdi.

Aklıma dün Nathan'ın ben eşyalarımı toplarken yatak odasının köşesinde dikilip işle ilgili zırvalaması geldi. Gerginliğinin üzerinden dalga dalga yayıldığını hissetmiştim.

Kahretsin, bana babamı hatırlatıyordu. Harika. Terapistim buna bayılacaktı.

Annemlerin odasının kapısı aralıktı ve içeriden hava nemlendiricinin sesinin geldiğini duyabiliyordum. Elimi ahşaba koyup iterek açtım.

Annem yatakta oturuyordu, arkası yastıklarla doluydu, bacaklarını uzatmıştı ve teki kocaman, beyaz bir alçının içindeydi. Sarı saçlarını (boyaydı, aslında o da benim gibi esmerdi) atkuyruğu yapmıştı ve makyajı tamdı. Annemi makyajsız çok nadir görmüştüm. Plumpton insanların beklenmedik anlarda öldüğü bir yerdi.

Kapıda oyalandığımı görünce gülümsedi. "Lucy! Ben de sesini duyar gibi olmuştum. İçeri gel, tatlım."

İçeri girdim. Yatağın arkasındaki duvar eskiden benim fotoğraflarımla doluydu –yıllar içinde çekilmiş birbirinden tatlı en az on fotoğrafım vardı– ama şimdi orada mavi-beyaz, geniş bir kırkyama örtü asılıydı. Muhtemelen annem yapmıştı ama yine de yerimi bir örtünün alması onur kırıcıydı.

"Merhaba, anne."

"Gel de sana bir sarılayım. Korkunç göründüğümün farkındayım ama merak etme, iyiyim."

Korkunç görünmüyordu. Ama daha yaşlı görünüyordu. Gerçi *korkunç* derken bunu kastediyor olabilirdi. Annemin, tıpkı kendi annesi gibi, onu olduğundan on yaş genç gösteren pürüzsüz, güzel bir cildi vardı. Ama şimdi elli beşindeyken sahiden de ellilerinde gibi görünmeye başlamıştı.

Bu harika cilt bana da miras kalmıştı ama ben yirmi dokuz gösteriyordum. Hatta kötü bir gün geçiriyorsam bayağı bayağı otuzlarımın ortasında gibi duruyordum. Cinayetle suçlanmak beni erken yaşlandırmıştı.

Yatağa gidip anneme kısaca sarıldım. Parfüm kokuyordu. Muhtemelen pahalı bir parfümdü ama hangisi olduğunu bilmiyordum. Bütün parfümler bana çiçekli çöp gibi kokuyordu.

"Gelmene çok sevindim," dedi. "Büyükannen parti de parti diye tutturdu. Çoğu doğum gününde onu yemeğe götürmemize bile izin vermeyen kadın şimdi bütün aileyi çağırdığı büyük bir parti vermek istiyor. Ve bunu bana *iki hafta* kala söylüyor. Bence sırf kızından uzun yaşamanın havasını atmak için beni öldürmeye çalışıyor."

Karşı çıkmadım çünkü bu tam da büyükannemin yapacağı bir şeydi.

Yatağın kenarına oturdum. "Bacağın nasıl? Sana güçlü ağrı kesiciler verdiler mi?"

"Ağrı kesiciye ihtiyacım yok." Geçiştirircesine elini salladı. Annemin Teksaslı aksanı babamınkinden de benimkinden de

daha belirgindi ve bu da söylediği her şeyin kulağa daha samimi gelmesini sağlıyordu. O burada, Plumpton'da büyümüştü ama babam Teksas'a üniversitedeyken taşınmıştı. Bense birkaç yıl başka yerde yaşadıktan sonra aksanımı tamamen yitirmiştim. Ama buna pek üzüldüğüm de söylenemezdi.

"Buraya nasıl çıktın?"

"Koltuk değneklerimi kullandım." Pazularını sıktı. "Doktor zor olacağını söylemişti ama çocuk oyuncağı gibiydi. Kişisel antrenörle onca seans çalışmanın faydaları."

"Sen ne ara spor delisi oldun?"

Burnunu kırıştırdı. "Bu tabiri sevmiyorum. Ama egzersiz yapmak yaşlı kadınlar için çok önemli. Peki sen? Koşu bandında saatlerce koşmaya devam mı?"

"Evet." Düşünemeyecek hâle gelene kadar koşmak çoğu zaman delirmemi engelleyen tek şeydi.

Yani tamamen delirmemi.

"Belki ben sakatken kartımı kullanmana izin verirler. Onları dava etmeyeceğimi hatırlatayım."

"Çok yüce gönüllüsün."

Elime pat pat vurdu. "Buradayken istediğin yere gitmekte özgür olduğunu hissetmeni istiyorum. Kimse şaşırmasın diye birçok kişiye geleceğini söyledim. Şimdiye kesin bütün kasaba öğrenmiştir."

"Kesin."

"Dışarı çıkıp insanlarla görüşmeni gerçekten istiyorum." Eli hâlâ elimin üzerindeydi ve bana endişeli gözlerle bakıyordu.

"Kimse benimle görüşmek istemiyor, anne."

"Elbette istiyorlar. Hem bence saklanmaman daha iyi olur. Sonuçta utanacak bir şeyin yok, öyle değil mi?"

Bu cevap vermem gereken gerçek bir soruydu. Annem Savvy'yi öldürüp öldürmediğimi milyonlarca farklı şekilde sorup duruyordu. Yeterince sorarsa sonunda dayanamayıp arkadaşımın beynini patlattığımı itiraf edeceğimi düşünüyor olmalıydı. Azmini takdir ediyordum.

"Hayır, utanacak bir şeyim yok," diye yalan söyledim.

"Aynen öyle, hayatım." Yalan söylediğimi düşündüğünde hep böyle derdi.

Ve annem Savvy'nin öldüğü geceyi hatırlamadığım konusunda kesinlikle yalan söylediğimi düşünüyordu. Yıllarca bana itiraf ettirmeye çalışmıştı.

L.A.'e taşınmamdan sonra beni geri dönmeye ikna etmek için az uğraşmamıştı: *"Burada olursan belki bir şeyler hatırlayabilirsin. Ya da belki yeni bir şeyler paylaşmaya zorunlu hissedersin. Savvy için yaptıkları anıtı gördün mü?"*

Din üzerinden yürümüştü: *"Öbür dünyada affedilmek istiyorsan burada günahlarını itiraf edip kefaretini ödemelisin."*

Mantık çerçevesinde yaklaşmayı denemişti: *"O gece Savvy'nin yanındaki tek kişi sendin, o yüzden bence gerçeklerle yüzleşmenin vakti geldi."*

Vicdanıma oynamıştı (açık ara en sevdiği buydu): *"O ailenin neler yaşadığından haberin var mı? Bir açıklamaya ihtiyaçları var."*

Annemin Savvy'yi öldürdüğümü itiraf etmemden daha çok istediği bir şey yoktu. Bunu sırf doğru olan bu olduğu için istemiyordu, bir katilin annesi olarak diğerlerinin arasında sivrileceğinden istiyordu.

Kilisede yıldız olacaktı. Affetmek üzerine nutuklar çekecekti. Bir katil yetiştirmekten duyduğu vicdan azabını nasıl yendiğine dair kitap yazacaktı. Bazen bana birini (muhtemelen) öldürmemden ziyade onu bunlardan mahrum bıraktığım için kızdığını düşünüyordum. Annem her konuda en iyisi olmayı severdi ve ben bir katilin en iyi annesi olma fırsatını onun elinden almıştım. Cinayet *şüphelisi* bir kadının en iyi annesi olamazdınız. Aynı etkiyi yaratmıyordu.

Ayağa kalkmamla eli elimden kaydı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok tatlım, böyle iyiyim." Annem bana gülümserken kapıya yöneldim. "Bu arada, kimse söyledi mi bilmiyorum ama şu podcastçi yine gelmiş. Gözünü dört açsan iyi olur."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
BİRİNCİ BÖLÜM – "TANIDIĞIM EN SEVECEN KIZ"

Ben Plumpton'a vardıktan kısa süre sonra Savannah'nın annesi Ivy Harper beni evine davet ediyor. Birçok konuşmamızın ilki bu.

Ben: Merhaba, Bayan Harper?
Ivy: Ben! Nihayet tanıştığımıza çok sevindim. İçeri buyur. Ve lütfen bana Ivy de.

Ivy ufak tefek bir kadın, bir elli ya var ya yok, sarı saçları onu her gördüğümde özenle örülü oluyor. Savannah annesine benziyormuş, duvardaki fotoğrafı görünce bunu Ivy'ye de söylüyorum.

Ben: Vay, burada kaç yaşında? Sana çok benziyor.
Ivy: Onuncu sınıftaydı, yani on beş filan olmalı. Paskalya Günü törenden sonra çektirmiştik.

Burası Savannah'nın büyüdüğü ev. Dört odalı büyük bir yer ama seyrek eşyalı olduğundan iyiden iyiye büyük görünüyor. Her yerde Savannah'nın fotoğrafları var: duvarlarda, sehpaların üzerindeki çerçevelerde, televizyonda açık olan slayt gösterisinde.
Ivy ve ben mutfağın bitişiğindeki bol güneş alan kahvaltı köşesinde yuvarlak bir masaya oturuyoruz ve bana Savannah'yı anlatmaya başlıyor. Daha doğrusu Savvy'yi çünkü hayatındaki herkes ona öyle dermiş.

Ivy: Savvy çok mutluydu. Hayatı boyunca. Ergenken bile! Korkunç bir bebekti, sürekli ağlayıp dururdu ama iki yaşına geldiğinde birden neşeli birine dönüştü ve hayatı boyunca da öyle devam etti. Kötü günleri oluyordu elbette ama çoğunlukla son derece mutlu bir kadındı. Belki de *fazla* mutluydu.

Ben: Nasıl yani?

Ivy: Ben ona hep sakin olmasını, etraflıca düşünmeden hareket etmemesini söylerdim. O ise çabuk heyecanlanır, aklına koyduğu şeyi hemen yapmak isterdi. Yeni şeyler denemeye o kadar hevesliydi ki bazen her şeyi aynı anda yapmak istiyormuş gibi gelirdi. Yavaşlamasını istiyordum. Ona önünde kocaman bir hayat olduğunu söylerdim. Ama belli ki o öyle olmayacağını biliyormuş.

Ben: Örnek verebilir misin?

Ivy: Savvy on yaşındayken –on bir de olabilir– hâlâ New Orleans'ta yaşıyorduk ve Savvy yerel tiyatroda sergilenecek *Romeo ve Juliet*'in seçmelerine katılmak istedi. Juliet rolü için. Ona, "Savvy, bu rol çocuklara göre değil. Sadece yetişkinler seçmelere katılabilir. Belki gençler bile katılabilir ama on yaşında bir çocuk katılamaz," dedim. Bana *o kadar* kızdı ki. Seçmelere katılmasına izin vereyim diye defalarca yalvardı ve ben ısrarla izin vermeyince bir gün okul çıkışı otobüse atlayıp oraya gitti, kendi başına seçmelere katıldı.

Ben: Seçildi mi peki?

Ivy: Hayır ama ona küçük bir rol verdiler. Tabii Savvy o rolü istemiyordu, Juliet'i istiyordu. O yüzden oynamadı. Plumpton Lisesi oyunu sergilediğinde Juliet rolünü kaptı. O zaman on beş yaşındaydı. Rol ikinci sınıflardan birine gitti diye büyük olay çıkmıştı.

Ben: Plumpton'a ne zaman taşındınız? Savvy on yaşındayken New Orleans'ta olduğunuzu söyledin.

Ivy: Savvy on iki yaşındayken taşındık. En büyük çocuğum Keaton liseye başlamak üzereydi ve Jerome'la ben hep Teksas'a dönmeyi düşünüyorduk. Ben San Antonio'da büyüdüm ve ikimiz de burayı çok seviyoruz. O zamanlar burada makul fiyatlara yeni evler yapılıyordu, biz de hemen fırsatı değerlendirdik.

Ben: Lucy'yle Savannah okulda mı tanıştılar?

Ivy: Ah, tabii tabii. Burası küçük bir kasaba. Bütün çocuklar birbirlerini tanırdı, özellikle de aynı yaşta olanlar.

Ben: Ama arkadaş değillerdi, öyle mi?

Ivy: Evet. Hiçbir ortak noktaları yoktu. Savvy amigoydu, öğrenci konseyindeydi, mezuniyet balosu kraliçesiydi. Lucy'yse... o bunların... hiçbiri değildi.

Ben: Ne zaman arkadaş oldular?

Ivy: Lucy buraya geri taşındıktan sonra. Savvy çoktan dönmüştü... bilirsin işte. Üniversitede yapamayıp geri döneli birkaç yıl oluyordu. Bir pazar akşamı yemeğe geldiğinde, "Anne, Lucy Chase'i hatırlıyorsun, değil mi?" demişti. Aslında hatırlamıyordum. O bana hatırlatmıştı. Bir keresinde çocuğun tekine yumruk attığı için okuldan uzaklaştırma alan kız. O zamanlar Lucy böyle tanınırdı.

Neyse işte, "TÜ'de tanıştığı bir adamla evlenmiş" –TÜ dediği Austin'deki Teksas Üniversitesi, canım– "ve buraya taşınmışlar. Charles'a geldiğinde sohbet ettik," dedi. Charles, da kasabanın merkezindeki lüks restoran olur. Savvy orada barmenlik yapardı.

Ben: Ondan sonra yakınlaştılar yani?

Ivy: Evet. Savvy başta tuhaf olduğunu söylemişti. Lucy ona hemen Tulane'i nasıl bulduğunu sormuş ve Savvy de tabii ilk senenin ardından bıraktığını söylemiş. Savvy... [*uzun bir iç çekiş*]. Savvy o zamanlar bu konuyu çok önemsemiyormuş gibi davranıyor, alaya alıyordu. Başkasına bırakmadan kendiyle dalga geçiyordu. Bundan hiç hoşlanmıyordum.

Ben: Ne diyordu?

Ivy: İnsanlara, "Partileme sanatı okudum," ya da işte, "Berbat bir öğrenciydim ama sosyal kulüplerdeki başarım üst düzeydi," gibi şeyler söylüyordu. Bu laflar onu aptalmış gibi gösteriyordu ama Savvy aptal değildi. Tulane'e bursla girmişti. Onu geçtim, liseyi ikincilikle bitirmişti! Sadece çok gençti.

On sekiz yaşında evden ayrılan birçok gencin gayet iyi idare ettiklerini biliyorum ama Savvy öyle değildi. O henüz kendi ayakları üzerinde durmaya hazır olmayan tatlı bir kızdı. Tam yavaş yavaş ayaklarını sağlam basmaya başlamıştı ki Lucy buraya geri döndü.

Ben: Başta tuhaf olduğunu söylemiştin. Üniversite meselesi yüzünden mi?

Ivy: Savvy, Lucy'nin başta çok rahatsız olduğunu ve Matt'in araya girip durumu toparladığını söylemişti. Matt hep öyle yapardı. Harika biridir. Lucy'de ne bulduğunu hiç bilmiyorum. Ama sanırım Lucy'yle Savvy konuşmuşlar ve ertesi gün bir şeyler içmek üzere sözleşmişler. Doğrusunu istersen bunu duyar duymaz keyfim kaçmıştı.

Ben: Neden?

Ivy: Lucy'nin Savvy'ye acıdığını düşündüm. Kendisi zengin, yakışıklı kocasıyla kasabaya geri dönmüştü, şu muhteşem güzellikteki eski evi satın almışlardı ve kocasının sosyetik birahanesini açmasına yardım ediyordu. Derken üniversiteyi bırakmış, barmenlik yapan eski mezuniyet balosu kraliçesiyle karşılaşıyor. Lütfen. Lucy'nin bu rol değişiminden büyük zevk aldığı bariz belliydi.

Ben: Savvy de aynı izlenime kapılmış mıydı?

Ivy: Hayır. En azından bana söylememişti. Ama söz konusu Lucy olduğunda benim kızımın gözü hiçbir şey görmezdi. Lucy'nin gerçek yüzünü de göremedi. Ta ki iş işten geçene kadar.

YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

Hayatımın ilk on sekiz yılında yaşadığım odanın gençliğimdeki hâliyle alakası kalmamıştı. Los Angeles'a taşınmadan önce bütün odayı boşaltmıştım. Duvarda asılı her şeyi indirip kolilere koymuştum, dolabı ve şifonyeri boşaltmıştım, bütün eski defterlerimi ve ödevlerimi masamın çekmecesine kaldırmıştım.

Annem bir noktada mobilyaları değiştirmişti, –tek kişilik yatağım artık çift kişilikti ve şifonyerimle masam yenilenmişti– yani oda bana ait olduğu zamankinden tamamen farklıydı. Bunu görünce rahatladım.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı alıp yatağa kurulduğumda taş gibi sert olduğunu fark ettim. Annem yumuşak yatakların bele iyi gelmediğini düşünüyor, aksine asla ikna olmuyordu.

Birkaç e-posta gelmişti, iki tanesi kitaplarımla ilgiliydi, biri nefret mesajıydı (*"Hakkındaki suçlamaları düşürmek için kiminle yattın, seni kötü kalpli sürtük?"*), biri de temsilcim Aubrey'dendi. Aubrey Vargas neşesi eksik olmayan bir kadındı ve bana podcast hakkında hiç endişeli olmadığını bildiren ünlem dolu bir e-posta göndermişti. *"Gerçek adın her zamanki gibi gizli tutulacak! Umarım Teksas'ta harika vakit geçirirsin!"*

Hiç sorma, Aubrey. Müthiş geçecek.

Bunların yanında bir de onlarca sosyal medya bildirimi vardı, hızlıca onların da üstünden geçtim. Sadece Eva Knightley adına açılmış aktif sosyal medya hesaplarım vardı. Bir zamanlar

Instagram, Facebook ve Twitter kullanıyordum ama uzun zaman önce hepsini kapamıştım. Fazla riskli gelmişti. Bu podcastten önceki yıllarda sosyal medya radarına takılmamayı güç bela başarmıştım. Şansımı daha fazla zorlamak istemiyordum.

Eva Knightley bir sürü (çevrimiçi) arkadaşı olan şen şakrak bir romantik kitap yazarıydı. Ara sıra öldürdüğü kurgusal karakterler dışında kimse onun birini öldürdüğünü düşünmüyordu.

Facebook'taki okur grubu sayfama yazılan yorumlara göz attığımda birkaç kişinin son kitabımdaki kötü eski erkek arkadaş Clayton'ı tartıştığını gördüm.

"Clayton'ın kitabın sonunda esrarengiz biçimde öleceğini düşünen tek kişi ben miyim?" diye yazmıştı Amber Hutton.

"Evet!" diye yanıtlamıştı Erica Burton. *"Poppy, 'Yarın ortadan kaybolsan kimse yokluğunu fark etmez, Clayton,' dediğinde aha dedim, adamı ortadan kaldıracak! Kaldırırsa da gram üzülmem!"*

"Ahahah," diye yazmıştı Amber, *"%100 katılıyorum. Bir an acaba tuhaf bir romantik kitap mı aldım diye düşündüm çünkü normalde kadın kahraman kimseyi öldürmez."*

"Eva, acaba seri katil kitapları da mı yazsan?!"

Burnumdan gülerek cevap yazdım. *"Fena fikir değil. Dikkat et, dünya – cinayet çağıma giriyorum!"*

Yorumum ânında beğeni ve gülücük almaya başladı. Gerçekte kim olduğumu bilselerdi o zaman da komik bulurlar mıydı diye merak ettim.

"Lucy, yemek hazır!" diye bağırdı annem aşağıdan. Bir anda yine on altı yaşındaymışım gibi hissettim. Keşke o aptal otel odasını tutsaydım.

*

Yemeği babam hazırlamıştı. Annem de babam da yemek yapabiliyorlardı ama babam daha sık yapıyordu. Bu konuda annemden daha iyiydi ve sinirli olduğu zamanlarda tencereleri ocağa vurmaya bayılıyordu.

Bu akşam epey patırtı kopmuştu.

Büyükannemi arayıp bize katılması için onu almayı önermiştim ama yorgun olduğunu bahane ederek sabah yanına uğramamı söylemişti. "Yorgunum derken sarhoşum demek istiyor," diye açıklamıştı annem de ben telefonu kapadıktan sonra.

Şu anda masada, annemle babamın karşısında oturuyordum. İkisi de masanın öbür tarafındaydı, bana karşı birlik olmuşlardı. Ya da belki de hep orada oturuyorlardı. Tuhaftı ama birbirlerine bakmak istemiyor olabilirlerdi.

Kızarmış tavuktan bir lokma yedim. Babamın hüsranı yemeklerine sirayet etmemişti. İnsanlar yemeklerin sevgiyle yapıldığında daha lezzetli olduğunu iddia ederlerdi; büyükannelerinin meşhur turtasını yaptıklarında aynı lezzeti bulamadıklarını, demek ki onu o kadar güzel kılanın sevgi olduğunu söylerlerdi.

Bana sorarsanız bu saçmalığın daniskasıydı. O turtaları güzel kılan muhtemelen büyükannelerin ya daha bol miktarda tereyağı ya da daha kaliteli şeker kullanmalarıydı.

Babamın yemeği haklı olduğumun kanıtıydı. Sevgiyle yapmamıştı; aksine, öfke ve hayal kırıklığıyla yapmıştı. Ama tadı müthişti.

"İş nasıl, Lucy?" Annem şeftali rengi uzun tırnaklarıyla tavuk göğsünün derisini soyuyordu. Deriyi çıkarıp tabağın kenarına koydu. Bence ziyan etmişti.

Ona bakmaktansa yemeğime baktım. "İyi. Her zamanki gibi." Annemle babamın kovulduğumu bilmesine gerek yoktu. Beni yeterince hakir görüyorlardı zaten.

"Güzel. Hâlâ şu eğitim kitapları basan yayınevinde çalışıyorsun, değil mi? Düzeltmenlik yapıyorsun?"

"Aynen." O işi iki yıl önce birkaç aylığına yapmıştım. Annem yavaş yavaş günümüze yaklaşıyordu.

"Yazım hatalarını ve dilbilgisi yanlışlarını *her zaman* fark ederdin. Don, sen de hatırlıyorsun, değil mi? Kilise programına notlar düşüp papaza verirdi."

"Hatırlıyorum," dedi babam. "Jan bu yüzden yıllardır kin güdüyor."

"Jan programı yazarken daha düzgün iş yapsaymış," dedim.

Annem güldü çünkü haklıydım. O programlar rezil ötesiydi. Yıllarca vaazlar sırasında hataları sayarak kendi kendime oyalanmıştım ama on beşime geldiğimde daha fazla dayanamayıp ayinden sonra düzeltilerimi papaza iletmeye başlamıştım. İşi her hafta bu programları yazmak olan danışma görevlisi Jan bana uyuz olmuş olmalıydı.

Bültende *halk* yazacağına *hulk* yazdığını söyledikten sonra Jan'in yerine başkasını almışlardı. Gençlik grubum bu olaya çok gülmüştü. *Plumpton Baptist Kilisesi Hulk Etkinliği* hayatımda gördüğüm en komik şeydi.

Jan'e kilisede başka bir iş vermişlerdi ama o olaydan sonra benden hep nefret etmişti. Jan'in yazdıklarını tashih etmemesi benim suçum değildi.

Annemler dışında bu olayı hatırlayan var mıydı acaba? Sonraki birkaç yılda yaşanacak olayların yanında kilise evrakında düzeltmeler yapmak solda sıfır kalıyordu.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
İKİNCİ BÖLÜM – "SİNİRLENİNCE GÖZÜ DÖNERDİ"

Savannah hakkında gırla bilgi var. Arkadaşları ve ailesi hayatıyla ilgili hikâyeler anlatıyorlar. Peki ya Lucy? O tam bir merak konusu. Konuştuğum çoğu insan odağın Lucy'de değil, Savannah'da olmasını istediğini söyledi. Ne de olsa öldürülen Savannah'ydı.

Ne var ki Lucy'den bahsetmeden Savannah'dan bahsedemezsiniz. Bu yüzden insanlara onun hakkında ne bildiklerini ve cinayetten önce onunla ilgili ne hatırladıklarını ısrarla sordum. Şimdi, Plumpton'da büyüyen ve Lucy'yle aynı okula giden Ross Ayers'ı dinleyeceğiz.

Ross: Biz küçükken Lucy şeydi... normaldi yani. İyi biriydi. Ama sonra... Ne bileyim. O...

Ben: O ne?

Ross: Katillerden bahsederken de üslubuma dikkat etmek zorunda mıyım? Sürtüğün tekiydi, tamam mı? Tam bir sürtüktü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ertesi sabah büyükannemi görmeye gidiyordum. Hayır demesini umarak annemi de davet ettim ama koltuk değneklerini kaptığı gibi hoplaya hoplaya arabama bindi.

"Sana evin fotoğrafını gönderdi mi?" diye sordu annem, ben Plumpton sokaklarında ilerlerken. Maalesef hepsini çok iyi hatırlıyordum.

"Hayır."

"Tanrım, korkunç. Gördükçe utanıyorum."

Korkunç değildi. Fakat son derece tuhaftı.

Önünde durup başımı yana yatırdım. "Hıh."

Annem yanıma gelip koltuk değneklerini toprağa bastırarak homurdandı. "Eski evini satıp –ki şunu da ekleyeyim, bütün kredisi ödenmişti– bu... şeyi aldı."

"Pembe."

"Evet."

"Bence bana bundan bahsetmesi gerekirdi."

"Bilerek bu renge boyattırdı. Aslında kahverengi olacaktı."

"Hıh."

"Yirmi beş metrekare. Kim yirmi beş metrekare bir yerde yaşamak ister ki?"

"Belli ki büyükannem."

"Ayrıca neden tekerlekleri var? Nereye götürecek sanki? Teksas'tan hiç çıkmadı."

Bu konuda haklı olduğunu itiraf etmeliydim.

Küçük ev aslında şirindi. Evden ziyade tekerlekleri olan kare bir kutu demek daha doğru olurdu ama kendince bir albenisi vardı ve bu albeni de pembe renginden ibaret değildi. Bahçesi solundaydı, önünde de iki sandalye ve küçük bir masa bulunuyordu. Etrafı ağaçlarla çevrili bir arazi üzerindeydi, ondan çok daha büyük bir ev uzakta belli belirsiz seçilebiliyordu.

Kapı açıldı ve büyükannem dışarı çıktı. Etek ucunda beyaz papatyalar olan açık mavi, bol bir elbise giymişti. Ak saçlarını topuz yapmıştı ve dudaklarında evinkiyle neredeyse aynı tonda pembe bir ruj vardı. Seksenime geldiğimde bu kadar iyi görüneceğimi sanmıyordum.

"Lucy!" Kollarını kocaman açtı.

Çimlerin üzerinde yürüyerek ona sarılmaya gittim. Geri çekildiğimde beni tepeden tırnağa süzdü.

"Sen sadece en sevdiğim torunum değilsin, açık ara en güzelisin de."

"*Anne.*" Annem söylenerek yanıma geldi. "Keşke böyle şeyler söyleyip durmasan. Çok ayıp."

"Anca diğerlerine söylersen ayıp olur." Büyükannem arkasına döndü ve el ederek bizi de çağırdı. "Gelin hadi! Soğuk çay yaptım."

Peşinden içeri girdiğimde yüzüme soğuk hava çarptı. Annem titredi. Küçük evin avantajlarından biri de yazın serin tutmanın kolay olmasıydı. Ya da büyükannemseniz buzhaneye çevirmenin.

Yirmi beş metrekare olmasına rağmen alan kullanımı çok başarılıydı. Sağımda mini mutfak, solumdaysa duvara dayanmış bir kanepe vardı, kanepenin karşısına da televizyon monte edilmişti. Bir an için kanepede mi uyuyor diye merak ettim ama sonra duvarda katlanır yatak olduğunu gördüm. En uzak köşede kapı yerine perdesi olan bir banyo vardı.

"Otur, Kathleen, seni o koltuk değnekleriyle gördükçe içim

sıkılıyor." Büyükannem kanepeyi işaret edince annem ikiletmeden oturdu. Koltuk değneklerini duvara yasladım.

"Gördün mü, biri geldiğinde masayı çekebiliyorum!" Büyükannem küçük, kare masayı kanepenin önüne çekti.

Masanın altından çıkardığı taburelerden birine oturdum. "Burası çok güzelmiş."

Annem bana onu gazlamamamı söyler gibi bir bakış attı. Büyükannem bir sürahiden üç bardağa çay doldurdu, sonra bardaklardan ikisini masaya koydu. Bunlar kırmızı şarap için kullanılan sapsız kadehlerdendi. Bunu biliyordum çünkü Nathan şarap konusunda katlanılmaz derecede iddialıydı. Bense şarabımı doğruca şişeden içmeyi severdim.

"Böyle düşünmene sevindim. Annen hiç ama hiç tasvip etmiyor."

Çayımdan büyük bir yudum alıp büyükanneme gülümsedim. Büyükannem çayımızı şekerli mi şekersiz mi istediğimizi sormazdı. Ona göre soğuk çay tek şekilde yapılabilirdi: bardağın dibinde ince bir şeker tabakası kalacak kadar tatlı. (Haklıydı.)

Annem bana kınama gibi gelen bir hareketle etrafı işaret etti. "Üç odalı evin vardı! Şimdiyse dolapta yaşıyorsun!"

"Küçük evler son derece revaçta. Y kuşağı bunlara bayılıyor."

"Sen Y kuşağı değilsin."

Büyükannem omuzlarını kaldırdı. Arya Stark görse onunla gurur duyardı.

Annem bana baktı. Kaşlarının arasında birbirinin aynı iki dikey çizgi belirmişti. "Eski evi çok güzeldi. Mutfakta kocaman pencereleri, arka tarafta da kış bahçesi vardı."

Sanki o evi hatırlamıyormuşum gibi hep bunları söylerdi. Bizim evdeki bağırış çağırış ve gerginlikten kaçmak için birçok akşamı orada geçirmemişim gibi. Büyükannemle ben mutfak masasında oturur, yemekten önce iştahımı kapayacak şekerler yiyerek sürekli evden kaçan köpeğini yakalamaya çalışan komşuyu izlerdik pencereden.

"Kış bahçesi çoğu zaman oturulmayacak kadar sıcak oluyordu zaten," dedim. Annem içini çekti.

Büyükannem başıyla onayladıktan sonra mutfak dolabından bir şişe votka aldı ve çayına biraz ekledi.

Annem dudaklarını büzdü. "Anne, daha öğlen bile olmadı."

"N'olmuş yani?" Bardağına biraz daha votka döktü. "Lucy, sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Gülmemeye çalıştım.

"İnsan *yetmiş yaşında* nasıl alkol bağımlılığına tutulur, aklım almıyor," dedi annem.

Büyükannem masanın başına oturdu. "Neden olmasın? Bence tam da alkol bağımlılığına tutulacak zaman. Sıkıntıdan patlıyorum."

Gülmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıyordum. Annem anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Bugünlük bu konuyu konuşmasak olmaz mı?" Büyükannem içkisinden büyük bir yudum aldı. "Lucy L.A.'e döndükten sonra bütün hayat seçimlerimi yargılamaya kaldığın yerden devam edersin."

Annem derin derin iç geçirdiyse de cevap vermedi. Sadece açık yeşil bluzunun önünü düzeltmekle yetindi, sanki yakasının düzgün durması bu sorunu da çözebilecekmiş gibi.

"L.A. nasıl?" diye sordu büyükannem. "Nathan nasıl?"

"Hımm... Sanırım ilişkimizin miadı dolmak üzere." Hâlâ yüreği yetip beni terk etmemişti ama sabah *döndüğünde konuşmamız lazım* diye mesaj atmıştı. Henüz cevap yazmamıştım.

Annem kaşlarını çatarak bir bana bir büyükanneme baktı. Nathan'dan haberi yoktu. Birden annemin, büyükannemle ne sıklıkla konuştuğumu bilmediği kafama dank etti. Onunla konuştuğumdan çok daha sık konuşuyordum.

Annemin yüzündeki ifadeyi büyükannem de fark etmişti ve şimdi hâlinden pek bir memnun görünüyordu. "Peki Plumpton'ı nasıl buldun? Sen gittiğinden beri değişmiş mi?"

"Biraz. Starbucks açılmış."

Annem çayından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Bardağı masaya geri koyup önünden uzaklaştırdı. "Partinde ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Ah evet, liste hazırladım." Sandalyesinden hızla kalkıp – seksenden çok daha gençmiş gibi hareket ediyordu– mutfak tezgâhının üzerinde duran bir kâğıt parçasını aldı. Sonra bana uzattı. Davet edilecek kişilerin, ikram edilecek kokteyllerin ve yiyecek önerilerinin listesiydi bu. En altta da büyük harflerle "TURTA" yazıyordu.

"Pasta yerine mi?" dedim kelimeyi işaret ederek.

"Evet. Çeşit çeşit turta olsun. Pekan cevizlisi kesin olmalı. Ve elmalısı. Ve şeftalilisi."

Güldüm. "Tamam. Bu işi babam halleder."

Annem başıyla onayladı. "Don'un elmalı turtası muhteşemdir."

Büyükannem bana baktı. "Şu radyo programcısının kasabada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Podcastçi, anne. Artık onlara podcastçi diyorlar." Annem göz ucuyla bana baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı.

Tüyleri ürperen kollarımı sıvazladım. "Annem söyledi."

Büyük votka şişesi hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Onu alıp annemin kafasına geçirdiğimi hayal ettim.

Usul bir ses kulağıma fısıldadı. "*Hadi öldürelim...*"

"Hiç seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?" diye sordu büyükannem.

"*Hadi öldürelim...*"

Şimdi olmaz. Başımı sallayarak sesten kurtuldum. "E-posta gönderdi."

Annem gözlerini kırpıştırdı. "Ne hakkında?"

"Benimle görüşmek istiyormuş."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Cevap vermedim."

Cık cıkladı. "Çok kabasın."

"Savvy'yle ilgili e-postaların hiçbirine cevap vermiyorum."

"Hakkın var," dedi büyükannem.

Annem sandalyesine yaslandı. "Son derece kibar bir çocuktu."

"Tabii ki öyleydi çünkü senden istediği bir şey vardı." Büyükannem yeniden bana döndü. "Buradayken insanlarla görüşecek misin? Eski arkadaşlarınla filan?"

Burnumdan güldüm. "Hangi arkadaşlarımla?"

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
İKİNCİ BÖLÜM – "SİNİRLENİNCE GÖZÜ DÖNERDİ"

Lucy üniversiteden sonra Plumpton'a geri döndüğünde "Blok" denilen mahalleye taşınmış. Blok, aslında birkaç bloktan oluşan bir meydan. Kasaba merkezine yürüme mesafesinde olan bu bölge eskiden harabe gibiymiş, Plumpton'ın geri kalanının büyüme hızına ayak uyduramamış.

Yirmi yıl kadar önce eski evlerin çoğunu yıkmış, kalanları da yenilemişler. Çok geçmeden hâli vakti yerinde genç çiftlerin ev almak için sıraya girdiği bir yer oluvermiş, nitekim şu sıralar kasabanın en nezih yerlerinden biri.

Matt'le Lucy'nin Hampton Evi'ni almaları mahallede sansasyon yaratmış. O mahalleye kocasıyla birlikte ilk taşınanlardan biri olan Joanna Clarkson'la konuştum.

Joanna bir an olsun yerinde durmayan bir kadın. Aydınlık, kocaman mutfağında sağa sola koşturarak bana atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya çalışıyor ama sonunda onu oturmaya ikna ediyorum.

Joanna: Hampton Evi yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmiş büyük, güzel bir evdi. Yetmişlerde müzeye çevrilmişti, doksanlarda müzeyi kapadılar ve daha sonra o bölge harabeye döndüğünde yıllarca kapalı kaldı. Bölge dönüşüme girince o evi yıkmadılar. Dizaynını değiştirip muhteşem, göz alıcı bir eve dönüştürdüler. Evi boylu boyunca çevreleyen veranda, devasa pencereler... orayı gördün mü?

Ben: Aslında buraya gelmeden önce uğradım.

Joanna: Çok güzel bir yer. Sanırım bir ara oranın pansiyona dönüştürüleceğine dair söylenti çıkmıştı. Ama sonra planlar değişti ve ilkin o zamanın belediye başkanı Dale'e sattılar. O ve karısı birkaç yıl orada oturduktan sonra tam Matt'le Lucy buraya taşınırlarken evi satışa çıkardılar. Pek çok teklif veren oldu ama Dale, Lucy'den sebep onları seçti.

Ben: Onu tanıyor muydu?

Joanna: Ailesini tanıyordu. Herkes tanıyordu. Ailesinin kasabayla olan geçmişi düşünülünce evin ona gitmesi doğru gelmişti. Lucy'nin zengin bir adamla evlenerek turnayı gözünden vurduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yoksa o evi rüyasında bile alamazdı. Aslına bakarsan insanlar Lucy'nin Matt'le turnayı gözünden vurduğunu düşünüyorlardı.

Ben: Öyle mi? Bu civarda çok mu seviliyordu?

Joanna: Sevmek ne kelime? İnsanlar ona *bayılıyorlardı*. İşte... bu da sana ders olsun.

Ben: Ne?

Joanna: Erkekler. Affedersin, tatlım, üstüne alınma ama Matt ve Lucy olayında da olduğu gibi erkekler yalnızca güzelliğe bakıyorlar. Çünkü Lucy güzeldi ama...

Ben: Ama?

Joanna: Eh, o kadar güzel olunca iyi olmak zorunda kalmıyorsun demek ki.

Ben: Ama çok arkadaşı varmış? Herkes son derece sokulgan olduğunu söylüyor.

Joanna: Hımm.

Lucy'nin lisedeki en yakın arkadaşlarından biri olan Nina Garcia'yla da konuştum. Yakınlardaki bir hastanede hemşire ve evine gittiğimde üzerinde hâlâ pembe üniforması vardı, koyu renk saçlarının bazı tutamları tokasından kurtulmuştu.

Nina: Kusura bakma, on iki saatlik nöbetten yeni çıktım. Perişan hâldeyim. Ne diyordun?

Ben: Lucy'nin üniversiteden sonra buraya dönmesine şaşırmış mıydın?

Nina: Hayır, hiç şaşırmamıştım. Lucy'nin anne tarafı nesillerdir burada yaşıyor. Buraya yerleşen ilk ailelerden biriler sanırım. Hem Lucy, Savvy gibi amigo olmadıysa da küçük kasaba hayatını seviyordu. Stars Hollow gibi havalı bir kasaba olduğumuzu söylerdi.

Ben: Stars Hollow'u bilmiyorum. Orası nerede?

Nina: *Gilmore Girls*'teki yerin adı, Ben. 2000'lerin başındaki dizilere dair biraz bilgi edinsen iyi olur.

Ben: En kısa zamanda halledeceğim.

Nina: Ama bizde daha fazla şarap var. Biz Stars Hollow'un daha fazla şarap ve daha fazla kovboy botu olan versiyonuyuz. Neyse, Lucy ve ben üniversitede biraz kopmuştuk –farklı üniversitelere gidiyorduk– ama bana mesaj atıp düğünden sonra Matt'le buraya taşınacaklarını söylediğinde çok heyecanlanmıştım. Ailesini görmeye geldiklerinde Matt'in buraya âşık olduğunu ve burada birahane/restoran açmak istediğini söylemişti. Çok turist geldiğinden harika olacağını düşünmüş. Şarap sevmeyen kocaları çekebileceğini sanmış. Ama işe yaramadı. Sadece birkaç sene açık kalabildi.

Ben: Lucy döndükten sonra yeniden sıkı dost mu oldunuz?

Nina: Ehhh... sayılır? Yani planımız oydu. Ama ikimiz de değişmiştik ve zorlanıyorduk. Ben ilk çocuğumu doğurmak üzereydim, o ise henüz çocuk düşünmüyordu bile, o yüzden pek ortak yanımız yoktu. Bir de eski kocam... eh, evde oturmamı tercih ediyordu. Sonra Lucy, Savvy'yle ve mahallesindeki diğer kadınlarla görüşmeye başladı. Böyle böyle bizim arkadaşlığımız bitti. Lise arkadaşlıkları her zaman yetişkinliğe taşınmaz, biliyorsun.

Ben: Haklısın.

Nina: Lucy'yle Savvy... onlarınki şu yoğun, takıntılı arkadaşlıklardandı, nasıl olduğunu bilir misin?

Ben: Bilmiyorum.

Nina: Sanırım daha çok kadınlara özgü bir şey. Bazen bir kızla tanışırsın ve onun ruh eşin olduğunu hissedersin. Romantik anlamda değil de arkadaş olarak. Ama öylesi bazen daha kuvvetli olabiliyor. Savvy'yle Lucy'nin de kuvvetli bir arkadaş-ruh eşi ilişkisi olduğunu görmek zor değildi.

Ben: Kuvvetli ilişkilerin genellikle ciddi inişleri çıkışları olur. Kavga ederler miydi?

Nina: Bilmiyorum. Onlarla pek takılmazdım.

Ben: Lucy'nin çabuk sinirlenen biri olduğunu duydum. Sen o hâline hiç denk geldin mi?

Nina: Hımm... bilmiyorum. Erkek olsaydı çabuk sinirlenen biri olduğunu söylerler miydi? Gerektiğinde kendini savunduğunu söylerlerdi.
Ben de öyle diyeceğim. Lucy kendini savunmaktan korkmazdı.

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Markete girene kadar bugünün cumartesi olduğunu fark etmemiştim. İşsizken zaman kavramını tamamen yitiriyordum.

Ama cumartesiymiş, nitekim bütün Plumpton market alışverişindeydi. Kasabada iki tane market vardı ancak diğeri berbattı ve manav reyonundaki ürünler hep pörsümüş olurdu.

Yine de oraya gitmeliydim.

Çünkü içeriye adımımı attığım anda insanların beni tanıdığını görebiliyordum.

Los Angeles'ta beni tanıyan bir kişi bile olmamıştı. Podcastten önce sadece internetin cinayet meraklısı küçük bir kesiminde ünlüydüm. Los Angeles'ta görülecek çok daha heyecan verici insanlar vardı. Polisiye dizilerden birinde oynayan bir adam evimin yakınındaki marketten alışveriş yapıyordu. Sekiz sezondur güzeller güzeli ortağına uyuz oluyormuş gibi görünen adam manav reyonunda avokado mıncıklarken kimse muhtemel-katili fark etmezdi.

Ama Plumpton'da avokado elleyen aktörler yoktu. Buradaki en büyük ünlü *ben*dim.

Alışveriş arabamı büyük bir tuvalet kâğıdı kutusunun yanından iterken ak saçlı bir kadın bana bön bön bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Acaba kim olduğunu bilmem gerekiyor muydu? Bu kasabadaki insanlara dair anılarımı unutmak için elimden geleni yapmıştım. Savvy hariç. Komiktir ki Savvy, tutunmak istediğim tek anıydı.

Annem liste yapmıştı; yumurta ve ekmek gibi genel ihtiyaçların yanı sıra parti için birkaç şey vardı. Arabamı reyonların arasında olabildiğince hızlı ittim. Annem listeye yayıkaltı sütü yazmamıştı ama ben babamı bisküvi yapmaya teşvik eder diye yine de aldım. Bir de çikolatalı ince kek. Madem buraya gelmiştim, o zaman hiç değilse babamın yemeklerinden bazılarını yiyecektim.

Arabamı doldurdum, elim değmişken birkaç paket de şeker aldım (kafamın içinde insan öldürmeyi bırakamamamı saymazsanız şeker benim esas zaafımdı) ve sonra kasanın önündeki uzun sıraya girdim.

"Lucy?" Bu şaşkın, tanıdık ses o kadar yüksekti ki marketin yarısı duymuş olmalıydı.

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak sesin kaynağına doğru döndüm. Nina Garcia yandaki kasanın sırasındaydı ve ağzı bir karış açık hâlde bana bakıyordu.

"Vay canına. Selam." Ellerini onu son gördüğümden bu yana hafifçe dolgunlaşmış basenine koydu. Aslında bütün vücudu hafifçe dolgunlaşmıştı. Belden oturtmalı elbiselerin çok yakıştığı kadınlardandı. Ben o elbiselerin içinde berbat görünüyordum. Çuval giymiş sopa gibi.

"Selam, Nina." Gülümsemeye çalıştım. Onunla en son Savvy ölmeden önce görüşmüştüm. İki gün önce karşılaşmış olsaydık bu konuda hâlâ ona dargın olabilirdim.

Podcasti dinledikten sonra kin tutmakta zorlanıyordum. Kaldı ki ben kin tutmakta çok iyiydim. En iyi yeteneklerimden biriydi.

"Gel de sana bir sarılayım be kızım!" Ben daha tepki veremeden yanıma gelip kollarını bana doladı. Koyu renkli uzun, dalgalı saçları yapay hindistancevizi kokuyordu.

Nina'nın bu samimiyetine nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Teksas'a özgü bir şeydi herhâlde. Teksaslıların "senden

nefret etmeme rağmen her şey yolundaymış gibi davranacağım" minvalindeki sahte sevgi gösterisi geçen seferki gelişimde bana gösterilmemişti. Ama belki de beş yıl bu seviyede bir düşmanlığı sürdürmek için fazla uzundu. Teksaslıların en büyük özelliği (yüzünüze karşı) kibar olmalarıydı.

Ama Nina podcastte benden nefret ediyormuş gibi konuşmamıştı. Beni ölümüne savunmuyordu ama töhmet altında da bırakmıyordu. Oysa beni berbat gösterecek pek çok lise anısı anlatabilirdi.

Bununla ne yapacağımı bilemedim. Marketin öbür ucundan, *"Umarım bir kamyonun altında kalırsın!"* diye bağırsaydı kendimi daha rahat hissederdim.

Ama kucaklaşmak? Kucaklaşmak tuhaftı.

Sırtını sıvazladım ve o geri çekilirken rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalıştım.

"Kasabaya geleceğini duymuştum ama doğrusunu istersen inanmamıştım." Parmağıyla vücudumu baştan ayağa işaret etti. "Bu arada, harika görünüyorsun. Los Angeles nasıl?"

"Nasıl olsun... güzel işte. Güneşli."

"Ay, evet. Oraya bir kere gitmiştim. Tam bir turist gibi her yeri dolaştım, el izlerini filan gördüm." Bakışları arkama kayınca dönüp baktım ve iki kadının beni izlediğini gördüm. Biri bana ters bir bakış attı.

Makas rafının yanında duruyordu ve makaslardan birini alıp ambalajını yırttığımı, sonra da kadının boğazına sapladığımı hayal ettim.

"Öyle kesersen çok kan akar, şöyle öldürelim..."

Kahretsin. Ses geri dönmüştü. Kahretsin.

Duymazdan gelirsem sesin yeniden yok olacağını düşünmüştüm. Plumpton'dan ayrıldığımdan beri çok sessizdi.

"Hadi öldürelim..."

"Annen nasıl?" diye sordu Nina. "Bacağı fena kırılmış diye duydum."

Bana düşman gibi bakan kadınlara arkamı döndüğümde ses sustu. "İyi sayılır. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Kesinlikle." Güldü. Önündeki kadın ilerleyince Nina arabasını ileri itti, sonra tekrar bana döndü. "Sadece büyükannenin doğum günü için mi geldin yoksa?.."

"Başka neden burada olayım?"

Yüzü kızardı. "Ah, şey, Ben tekrar gelince düşündüm ki... Ondan haberin var, değil mi?"

Ukala podcastçinin adını duyunca mideme kramplar girdi. Buralarda bir yerde saklanıyor olabilirmiş gibi etrafı kolaçan ettim.

"Evet, annem burada olduğunu söyledi."

Nina dudağını ısırdı fakat arabasını biraz daha ilerletince rahatladı. Atıştırmalıkların ve dudak balmlarının olduğu rafın üzerinden eğildi. "Bir ara görüşelim, olur mu? Evi ararım. Bize gelip çocukları görmelisin."

Çocuklarını görmemi gerçekten istemesinin imkânı yoktu. Ben çocuklara uygun değildim. Bu sefer hakikaten sadece kibarlık ediyordu. "Tabii."

Gülümsedi. "Yakında görüşürüz, Lucy."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
İKİNCİ BÖLÜM – "SİNİRLENİNCE GÖZÜ DÖNERDİ"

Lucy'nin eski arkadaşlarıyla ve birlikte büyüdüğü kişilerle konuştum ve bu konuşmalarda herkesin değindiği bir konu vardı.

Jill: Lucy çabuk sinirlenirdi. Sinirlenince gözü dönerdi.

Bunu söyleyen Jill Lopez. Cinayetin işlendiği gece Lucy'yle Savannah'nın katıldığı düğün onun düğünüydü ve Jill bunu hatırlatmamdan hiç hoşlanmadı.

Jill: Evet, benim düğünümdü. Ve evet, bu anımı sonsuza dek mahvettiği için Lucy'ye çok kızgınım. Onu o kadar iyi tanımıyordum bile. Hiç davet etmemeliydim ama annem bütün Plumpton'ı çağırmak istemişti.

Ben: Ama onu "sinirlenince gözünün döneceğini" bilecek kadar iyi tanıyormuşsun.

Jill: Bunu herkes biliyordu.

Lucy'nin lisede aynı sınıfta okuduğu Ross Ayers, onun sinirinden nasibini alanlardan.

Ross: Bak, görüyor musun? Tam şurada.

Ben: Burnun mu?

Ross: Şu çıkıntı var ya? Lucy'nin eseri. Son sınıfta kırmıştı.

Ben: Burnunu mu kırdı?

Ross: Evet. Keşke mahkemede şahitlik yapabilseydim. Keşke herkese onun nasıl bir deli olduğunu söyleyebilseydim. Ben dövdüğü ilk adam bile değildim! Birkaç ay öncesinde eczanede adamın tekine bir tane geçirmişti.

Ben: Ne oldu? Yani Lucy sana neden vurdu?

Ross: Okul çıkışı birkaç arkadaşla otoparktaydık, bizi almaya gelecek kişileri bekliyorduk. Sonra Lucy otoparka geldi. Beni görür görmez çıldırdı. Kızın gözlerinde resmen öldürme arzusu belirdi. Yakınında basketboldan dönen bir çocuk vardı, çocuğun elinden topu kaptığı gibi bana fırlattı. Birkaç metre mesafeden. Top direkt burnuma geldi. Sonra Lucy bir şeyler bağırdı, –ne dediğini hatırlamıyorum bile– bana *yumruk attı* ve gitti. Yok, hayır, gitmedi. Arkadaşlarından biri onu sürükleyerek götürdü.

Ben: Neden öyle bir şey yaptı? Daha öncesinde hiç konuşmuşluğunuz var mıydı?

Ross: Hayır! Yani sınıfta bir iki kez konuşmuştuk ama hiç öyle oturup sohbet etmemiştik. O gün bir anda deliriverdi. Nedenini bilmiyorum.

Daha sonra Emmett Chapman'la görüştüm. Emmett lisede Lucy'nin en yakın arkadaşlarından biriymiş.

Emmett: Lucy ve ben... kendimi bildim bileli arkadaştık. Aslına bakarsanız Lucy'siz okulu hatırlamıyorum bile. İlkokuldayken öğretmenlerimiz bizi alfabetik sıraya göre oturturdu ve Lucy hep arkamda olurdu. Chapman ve Chase. Sonra Lucy beni savunmaya başlayınca arkadaş olduk.

Ben: Seni savunmak mı?

Emmett: Evet, ilkokulda bana çok zorbalık yaparlardı. Ufak tefektim ve genel olarak kolay hedeftim, bu yüzden çok başım ağrıdı. Ama Lucy bana hep iyi davranırdı. Sesini yükseltmekten çekinmezdi. Ben çok utangaç bir çocuktum. O benim yerime millete bağırırdı.

Ben: Peki, çabuk sinirlenir miydi? Pek çok kişiden bunu duydum da.

Emmett: Şey, hayır, öyle olduğunu söyleyemem.

Ben: Liseden sonra da görüşmeye devam ettiniz mi?

Emmett: Evet. İkimiz de TÜ'ye gittik ama ilk yıldan sonra eskisi kadar sık takılmadık. Arkadaş gruplarımız, ilgilendiğimiz şeyler değişmişti. Ama mezun olduktan sonra ikimiz de Plumpton'a geri döndük ve burada yeniden görüşmeye başladık. Aslına bakarsan o zamanlar birlikte olduğum kadınla beraber sık sık Matt ve Lucy'yle takılırdık. Çift olarak görüşürdük.

Ben: Savannah'yla da arkadaş mıydın?

Emmett: Evet, tabii ki. Lisede değil ama daha sonra, hepimiz buraya geri döndükten sonra yani.

Ben: Yakın mıydınız peki?

Emmett: Hayır, Matt ve Lucy'yle daha yakındım. Ama Savvy bana karşı her zaman çok iyiydi. Savvy herkese karşı çok iyiydi.

Ben: Lucy'yle Savannah'nın ilişkisini nasıl tanımlarsın?

Emmett: Yakınlardı. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. İnsanlar her zaman benden büyük bir sırrı ifşa etmemi ya da aslında birbirlerinden nefret ettiklerini söylememi istiyor ama ben bu gibi şeylere tanık olmadım.

Ben: Lucy'nin Savannah'nın cinayetinde baş şüpheli olduğunu duyduğunda ne düşündün?

Emmett: Şok oldum. Bin yıl düşünsem Lucy'nin Savannah'ya zarar vereceği aklıma gelmezdi.

ONUNCU BÖLÜM

LUCY

Pazar akşamı büyükannem beni Plumpton Restoranı'ndan ikimiz için akşam yemeği almaya gönderdi. Evden çıkarken annem salatalarının iğrenç olduğunu söyleyip onlardan sipariş etmememi için beni uyardı.

"Kim restorandan salata alır?" diye sordum kapıdan çıkmak üzereyken, yapış yapış nemle klimanın serinliği tuhaf ve nahoş biçimde birbirine karışmıştı.

Annem burnunu çekti. "Eh, oradaki diğer her şey yağ içinde yüzüyor."

"Daha ne işte?"

Annem peşime takılmaya kalkmadan evden kaçtım.

Bu restoran çocukluğumdan beri vardı ve dışarıdan bakıldığında aynı görünüyordu. İçerideyse koltukların çatlamış kırmızı plastik yüzleri mavinin çok daha güzel bir tonuyla değiştirilmişti. Hatırladığımdan çok daha temizdi.

Kasaya gidip oradaki kızıl saçlı delikanlıya siparişimizi sordum. Yüzündeki bıkkın ifadeye bakılacak olursa beni tanımamıştı.

"Henüz hazır değil." Yanağındaki sivilceyi kaşıyarak cep telefonuna bakıyordu. "Beklerken istediğiniz yere oturabilirsiniz."

Kasanın önündeki oynak tabureye oturup restorandaki diğer müşterilere bakındım. Akşam yemeği için henüz erken olduğundan –saat beşti– içerisi epey boştu. Köşede bir çift vardı. Yakındaki bir masada da bir anneyle iki çocuğu oturuyordu.

Derken pencerenin önündeki masada tek başına oturmuş, beni izleyen koyu renk saçlı adamı gördüm.

Görür görmez de tanıdım. Ben Owens'tı. Ukala podcastçi.

Bir elini kaldırdı. Bana el sallıyordu.

Neredeyse gülecektim.

Sonra arabama binip doğruca restoranın o köşesine sürdüğümü hayal ettim. Pencereden içeri dalıyordum. Ben'in cesedi kaputun üzerinde yatıyordu.

"Arabayla çarpmak çok sı-kı-cı," diye fısıldadı kulağıma ses. *"Ellerini boynuna dolayıp canının çekildiğini hissedene kadar sıkmalısın. Öylesi daha eğlenceli olur, değil mi? Muhtemelen hak ediyordur. Her zaman hak ederler. Hadi öldürelim..."*

Kes sesini, dedim ona sakince.

Yeniden onunla konuşmaya başlamam kesinlikle hayra alamet olamazdı.

Ben yerinden kıpırdamadı ama başını hafifçe yana yatırdı, yüzünde de beklenti dolu bir ifade vardı. Belki de bir davetti bu.

Davetini reddedersem kalkıp yanıma geleceğini tahmin ediyordum.

Taburemden inip restoranı arşınladım.

"Ne güzel bir boğazınız var, beyefendi," dedi ses. *"Başına bir şey gelirse çok yazık olur."*

Ben inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. Diş teli ve düzenli beyazlatma. Böyle dişler şans eseri var olamazdı.

Ben Owens'la ilgili hiçbir şeyin şans eseri olmadığından şüpheleniyordum.

Elini uzattı. "Merhaba. Adım Ben Owens."

Elini havada bıraktım. "Kim olduğunu biliyorum."

Karşısındaki koltuğu işaret etti. Masada yarısı yenmiş bir sandviçin yanında dizüstü bilgisayarı vardı, kapağını kapayıp kenara itti. Ayrıca orada yazanları görmeyeyim diye küçük not defterini ters çevirdi.

"Otur lütfen."

Hâlâ aptal gibi masasının yanında duruyordum ve herhâlde buraya sadece merhaba demeye gelmemiştim.

Koltuğa oturdum. Ben kalemini düşürdü ve onu almak için koltuğundan kalkması gerekti. Eli ayağı birbirine dolanmıştı.

Onu daha sakin hayal etmiştim. Özgüvenli. Hitabeti kuvvetli.

Yeniden koltuğuna oturdu. Koyu renk gözleri bir an için benimkilerle buluştu, sonra benden başka her yere baktı. Gergin miydi, utangaç mıydı yoksa sinirli miydi çözemiyordum.

"Şu anda seninle yayımlanmaması kaydıyla konuşuyorum," dedim. "Podcaste ekleyeceksen konuşmam."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Not defterinin kenarıyla oynuyordu, sanki önünü çevirip bir şeyler yazmak için can atıyormuş gibi. Parmakları uzundu, tırnakları düzgünce kesilmişti, hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır, özel olarak konuşmak istediğim bir şey yok. Sadece seninle röportaj yapmayı kabul etmediğimi belirtmek istedim."

"Tamam. Yayımlamayacağım."

"Tamam."

"Kasabaya geldiğini duymuştum. Annen nasıl?"

"İyi, teşekkürler. Ben de senin geldiğini duymuştum. Neden geldin?"

"Sen geldin diye."

Tek kaşımı kaldırdım. En azından dürüsttü.

"Yakışıklı yüzünü yakından görürsem röportaj hakkındaki fikrimi değiştiririm diye mi düşündün?"

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Belki."

"Gayet iyi röportajlar yapmışsın bile."

"Dinledin mi?"

"Evet."

"Nasıl buldun?"

"Merak uyandırıcı."

"Teşekkürler." Sesimdeki alaycılığı ya fark etmemişti ya da duymazdan gelmeyi tercih etmişti.

Koltuğumda kaykılıp ayakkabılarımın tabanını onun koltuğunun alt kısmına dayadım. "Eee, hükmün ne? Ben mi yapmışım?"

Not defterinin kenarını azimle okşarken yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı. "Açık sözlü olduğunu duymuştum."

"Bende daha ne cevherler var."

"Ben kanıt toplayıp sunuyorum, hüküm vermiyorum."

"Hadi oradan. Eninde sonunda kendi fikrini belirtiyorsun. İlk sezonu dinledim."

"Dinlediğin için teşekkür ederim. Ve evet, eninde sonunda kendi fikrimi belirteceğim ama henüz değil." İki kolunu da masaya koyarak öne eğildi. "Seninle röportaj yapmama izin ver. Kimse olanları senden dinlemedi."

"Çünkü anlatabileceğim hiçbir şey yok, Ben. Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ondan bahsetmiyorum. O gece olanları birdenbire hatırlarsan tabii ki hemen beni arayabilirsin..."

"İlk seni arayacağımdan emin olabilirsin," dedim dalga geçercesine.

"...ama bunun dışında anlatabileceğin bir sürü şey var. Savannah'yla ilişkin, Matt'le ilişkin, düğünde olanlar..."

"İnsanlar yargılasın diye Savvy'yle ilişkimi bir daha ortalığa sermeyeceğim. İlk seferinde yaptığıma pişman oldum, o yüzden hayatta bir daha yapmam."

Kasaya doğru baktım. Delikanlı ortalıktan kaybolmuştu.

"Kitaplarını beğendim," dedi Ben.

Gözlerimi ânında ona çevirdim. "Ne?"

"Kitaplarını diyorum. Eva Knightley kitapları."

Ayaklarımı geri çekip doğruldum. Ben yeniden ukala ifadesine bürünmüştü.

"Bunu nasıl öğrendin?" İçimde kocaman bir boşluk oluşmaya başladı.

"Hadi öldürelim, hadi öldürelim, hadi öldürelim..."

"Özel dedektifim işinin ehli." Ukala, ukala, ukala.

"Bak, o kitaplar..." Parmaklarımı birbirine geçirip kütlettim. "Gerçek adımla yazamam. Demek istediğim, kimse en iyi arkadaşının kafasını patlattığı iddia edilen kızın yazdığı romantik kitapları okumak istemez."

Bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi.

"Şimdiye kadar o ismi sır olarak saklamayı başardım, eğer sen de sırrımı korumaya devam edersen..."

"Sakin ol, Lucy, kimseye söylemeyeceğim." Gülümsedi. Ukalaca.

Duraksadım. "Seninle röportaj yaparsam mı?"

"Ne? Hayır. Tanrım, Lucy, sana şantaj yapmıyorum. Kitaplarını gerçekten beğendim."

"Aşk romanları mı okuyorsun?"

"Şey, hayır, onlar okuduğum ilk aşk romanlarıydı ama neden olmasın? Daha fazla okumalıyım çünkü bayağı sürükleyiciydiler. En çok evli numarası yapan çiftin olduğu kitabı sevdim."

"Neden?"

"Anlaşılan sahte evlilik temasını seviyormuşum. Ben de yeni öğrendim."

Gülmemek için kendimi tuttuysam da dudaklarımın seğirmesine engel olamadım. Siktir. "Onu demiyorum, neden kitaplarımı okudun?"

"Merak ettim. Dürüst olmak gerekirse podcaste koymayı da düşündüm. Birkaç sayfasını okuyacaktım. Ama konuyla alakası yoktu. Hem asistanım Paige bunun adice bir hareket olacağını söyledi ki ben de onunla hemfikirim."

"Asistanını sevdim."

"Benden daha zeki."

"Han'fendi?" Kasaya bakan çocuk geri dönmüştü ve içi yiyecek paketleriyle dolu büyük bir torba tutarak bana sesleniyordu. Buradaki herkesin kadınlara yaşına bakmadan *han'fendi* dediklerini biliyordum ama yine de gözüm seğirdi. Los Angeles'ta fazla uzun kalmıştım.

Masadan kalkmaya yeltendim.

"Son bir soru." Ben bana dokunacakmış gibi elini uzattı. Ama dokunmadı. İki ayasını da masaya koydu. "Kayıt dışı."

"Sorabilirsin ama cevap vereceğimi garanti edemem."

"Colin Dunn'ı ne kadar iyi tanıyordun?"

İç geçirdim. Lanet olası Colin Dunn.

"Savvy'nin sevgilisinin yaptığını düşünüyorsun. Ne kadar da yaratıcı. Neden başka kimsenin aklına gelmedi?" dedim ciddiyetimi bozmadan.

Düpedüz herkes bunu düşünmüştü. Katil her zaman ya erkek arkadaş ya da koca çıkardı.

Ama bu vakada öyle değildi.

"Onu ne kadar iyi tanıyordun?" diye sorusunu yineledi.

"Pek iyi değil." Colin'in yüzü gözümde canlandı; harika bir yüzü vardı. Güçlü bir çene, hafif çarpık bir gülüş. Savvy onun gülüşüne bayılırdı.

"O gece Colin'in doğruca eve gittiğine gerçekten inanıyor musun? Neden onu ve Matt'i düğünde bıraktınız?"

Masadan kalktım. "Birden fazla soru oldu, Ben."

"Hiç kurallara uyan biri olmadım zaten."

Tanrım, korkunç biriydi.

Elimi tutup avucuma bir kart sıkıştırdı. "Yarınki bölümden sonra Colin hakkında konuşmak istersen beni ara."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Büyükanne, seni var ya!"

Yemek torbasını masanın üzerine koyup küçük evinin ortasındaki kanepeye yayılmış, *Avengers* filmlerinden birini izleyen büyükanneme döndüm.

Masum masum gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Beni restorana o podcastçinin orada olduğunu bilerek gönderdin."

"Şey... evet."

"Lütfen..." Duraksadım ve bir an için gözlerimi yumarak kendimi toplamaya çalıştım. "Lütfen bana bu doğum gününü sırf o podcastçiyle konuşayım diye beni buraya getirtmek için planlamadığını söyle."

"Neden sorduğunu anlamıyorum. Öyle yaptığım gün gibi ortada."

"Aman tanrım." Kendimi sandalyeye atıp elimi alnıma koydum. "Neden böyle... nasıl... *Neden*?"

Ayağa kalkıp başının tepesinde sallanan topuzunu düzeltti. Masaya gelip torbadan yiyecekleri çıkarmaya başladı. "Onu *gördün* mü?"

"Sırf şirin diye beni podcastçinin tekine mi sattın?"

"Sadece şirin değil. Tanrım. Şu adamdan bile daha yakışıklı, şundan, kim o?"

Elimi alnımdan çektiğimde televizyonu işaret ettiğini gör-

düm. "Chris Evans." Gözlerimi devirdim. "Chris Evans'tan daha şirin değil."

"Eh, aynı fikirde olmak zorunda değiliz." Hamburgerimle patates kızartmamı önüme koydu. "Ama hayır. Seni adam şirin diye satmadım. Sadece kapıma geldiğinde o gülüşü kararlarımı biraz etkilemiş olabilir diyorum."

"Ukala gülüşü," diye mırıldandım.

"Ah evet, bayağı ukala. O çocuk kendine kesinlikle bayılıyor." Gülerek mini buzdolabına gitti. Bol yeşil elbisesi baldırlarının etrafında hışırdıyordu. "Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Kendine bir tane açıp masaya oturdu. Ağzına bir patates kızartması attı. "Bence o senin için en büyük fırsat."

"Ne fırsatı?"

"Savannah'yı kimin öldürdüğünü bulma fırsatı. Oğlanla uzun uzun konuştuk ve bana karşı çok dürüst davrandı. Onun amacı gerçeği öğrenmek, diğer herkes gibi seni tutuklatmak değil."

Cevap vermemek için hamburgerimden bir lokma ısırdım. Büyükanneme Ben'in gerçeği öğrenme ihtimalinden delicesine korktuğumu söylemek istemiyordum.

Parmağını bana doğrulttu. Ojesi pespembeydi ve sanki tırnaklarını yemiş gibi uçları soyulmuştu. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Sanki suçlu olduğuna ve saklayacak bir şeyin olduğuna karar vermişsin gibi."

"Hadi öldürelim..."

Hamburgerimden bir ısırık daha aldım.

"Ona seni onunla röportaj yapmaya ikna edeceğimi söyledim," dedi.

"Onu da nereden çıkardın?"

"Lucy, beni kıramayacağını ikimiz de biliyoruz." Elime pat pat vurdu.

Kahretsin.

"Ona ihtiyacın var," diye devam etti.

"O aptala ihtiyacım filan yok."

"Hayır, var. İnsanlar erkeklere inanırlar. Bilhassa da onun gibi yakışıklı erkeklere. Eğer senin yapmadığını söylerse –şüphe bile uyandırsa– insanlar ona gerçekten inanırlar. Şu Ronan Farrow denen herife bak mesela. O doğru olduğunu söyleyene kadar kimse şu filmcinin kızları taciz ettiğine inanmamıştı."

Ofladım çünkü haklıydı.

Tabii bu aynı zamanda, Ben cinayeti benim işlediğime kanaat getirirse hepten boku yiyeceğim anlamına da geliyordu.

"Podcastin ilk sezonunda faili meçhul bir cinayeti aydınlattı," dedi büyükannem. "Bunu da aydınlatacak ve sen de ona yardım edeceksin."

"Harperlar üç farklı özel dedektif tutmalarına rağmen hiçbir şey bulamadılar. Ben nasıl aydınlatacak?"

"Kimsenin bulamadığı bilgilere ulaşacağını söyledi."

Bir patates kızartması aldım. "Peki bunu nasıl yapacakmış?"

"Eh, birincisi, ona sen yardım edeceksin. İkincisi, bulmuş bile."

Patatesi ısırmak üzereyken ağzım açık kalakaldım. "Ne?"

"Colin düğünden sonra doğruca eve gitmemiş."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM – "MATT'İ HİÇ HAK ETMİYORDU"

Savannah öldürüldüğünde birkaç aydır Colin Dunn'la çıkıyordu. Colin'in size kendini, kendi kelimeleriyle tanıtmasına izin vereceğim.

Colin: Pisliğin tekiydim. [*güler*] Gerçekten, dostum, küçük kasaba hayatı hiç bana göre değildi. Öyle bir yerde yaşamaktan nefret ediyordum, otobüse atlayıp oradan gidecek kadar cesur olamadığım için kendimden de nefret ediyordum. Ve sinirimi sık sık Savvy'den çıkarıyordum.

Ben: Savvy'den mi çıkarıyordun? Nasıl?

Colin: Ona o kadar da iyi davranmıyordum. Bunu itiraf etmemem ya da kendimi iyi göstermeye çalışmam gerektiğini biliyorum ama neyse ne, dostum. İçimden bir ses dürüst olmam gerektiğini söylüyor.

Ben: Biraz başa saralım. Savvy'yle nasıl tanıştınız?

Colin: Çalıştığı barda. İçki içebilecek yaşta değildim ama sahte kimliğim vardı. Hey, bunu söyleyebilir miyim? Suç itirafında bulunmuyorum, değil mi?

Ben: Sorun yok.

Colin: Öyle işte, on dokuz ya da yirmi yaşındaydım ama sahte kimliğim vardı. Savvy'nin anladığını sanmıyorum. Hayır, kesinlikle anlamamıştı. Hep onu kötü etkilediğimi düşündüm. O dünyanın en iyi, en sevecen kızıydı ama ben en iyi erkeği *değildim*. Eğer birkaç yıl sonra tanışmış olsaydık ona daha uygun olabilirdim ama... eh, kızcağız öldürüldü. Çok yazık oldu.

Ben: Gerçekten yazık olmuş.

Colin: Neyse işte, barda tanıştık, tanışır tanışmaz da kaynaştık.

Ben: Ne zaman oldu bu?

Colin: Senenin başlarıydı. Ocaktı sanırım. Yani o ölmeden dört ay önce.

Ben: Savvy ölene kadar sevgili miydiniz?

Colin: Yani... *sevgili* doğru kelime mi bilmiyorum. Biz öyle... şey, neyse, sevgiliydik diyelim. Evet. Savvy iyi kızdı. Benden çok daha iyi olduğu kesindi.

Ben: Arkadaşlarını tanır mıydın?

Colin: Şey, sayılır? Bazılarını tanırdım.

Ben: Lucy'yi tanıyor muydun? Onunla düğünden önce tanışmış mıydın?

Colin: Evet, bir iki kez karşılaşmıştım. Bir keresinde bardaydı, bir keresinde de Savvy'ye uğradığımda evindeydi. Yani kim olduğunu biliyordum ama... öyle kanka filan değildik.

Ben: Onun hakkında herhangi bir izlenime kapılmış mıydın?

Colin: Şey... seksiydi?

Ben: Başka?

Colin: Başka yok açıkçası.

Ben: Matt'i tanıyor muydun?

Colin: Düğüne kadar tanımıyordum.

Ben: Düğünde onunla ve Lucy'yle mi takıldın?

Colin: Evet. Aynı masada oturuyorduk.

Ben: Onlar hakkında ne düşündün?

Colin: Lucy benimle pek konuşmuyordu. Ama kabalığından değil, daha ziyade ortak yanımız olmadığından. Matt'le biraz basketboldan bahsetmiştik, o sıralar NBA finalleri vardı. Matt zevkine düşkün bir adamdı. O düğüne eğlenmeye gelmişti. Eh, eğlendi de.

Ben: Sen gördün mü?

Colin: Tabii. Körkütük sarhoş olmuştu.

Ben: Nasıl davranıyordu? Mutlu sarhoş muydu yoksa öfkeli miydi?

Colin: Hatırladığım kadarıyla bayağı mutluydu. Dans ediyor, gülüp eğleniyordu ve... bir şeye kızmış gibi görünen Lucy'yi tamamen görmezden geliyordu.

Ben: Lucy ona mı kızmıştı?

Colin: Bilmiyorum, dostum. Savvy'ye sorduğumda Lucy'nin iyi olduğunu söylemişti. "Boş ver sen," demişti. Sanki beni ilgilendirmezmiş gibi. İlgilendirmiyordu da. Ben de umursamadım.

Ben: Düğüne seni Savvy götürdü ama sonra sensiz ayrıldı. Orada ne oldu?

Colin: Lucy'yle Matt kavga etmişti sanırım. Sebebini hatırlamıyorum. Ama Savvy çok üzülmüştü ve abisi Keaton'dan beni eve bırakmasını istemişti. Ama ben onunla gitmedim. Uzakta oturmuyordum, o yüzden eve yürüyerek döndüm.

Ben: Eve kadar yürüdün yani?

Colin: Evet.

Ben: Tek başına mı?

Colin: Ben... evet.

Ben: Davetlilerden biri seni bir kadının arabasına binerken görmüş.

Colin: Hangi davetli?

Ben: Daha önce konuşmuş olmayı dileyen biri. O gece birinin arabasına bindin mi?

Colin: Ben... şey... bak. Savvy gittikten sonra biriyle konuşmaya başladım ve sonra laf lafı açtı...

Ben: Düğünden onunla mı ayrıldın?

Colin: Evet.

Ben: O zaman polislere söylediğin şey, yani eve gittiğin ve bütün gece evde olduğun yalandı, öyle mi?

Colin: Yani... eve üç gibi döndüm.

Ben: Adli tabip Savvy'nin gece on iki ile üç arasında öldürüldüğünü tespit etmişti. Yani onun öldürüldüğü saatlerde aslında dışarıdaydın.

Colin: Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor. *Dışarıda* değildim. O kadınla beraberdim, sonra eve gittim.

Ben: Senin için şahitlik yapar mı?

Colin: Olmaz... yani yapamaz.

Ben: Neden?

Colin: Şey... yalnız değildi.

Ben: İlişkisi vardı yani?

Colin: Evet.

Ben: Onun evine mi gittin?

Colin: Hayır...

Ben: Nereye gittiniz?

Colin: Arabasındaydık. Yolun biraz aşağısına çekti ve biz... Düğündekilerin gittiğimizi fark ettiğini bile sanmıyorum. En azından *benim* gittiğimi fark etmemişlerdi. Kocası şüphelendiyse de bilmiyorum.

Ben: Sonra seni eve mi bıraktı?

Colin: Hayır, yürüdüm. Onun eve dönmesi gerekiyordu.

Ben: Yani gecenin bilmem kaçında, yağmurda tek başına eve mi yürüdün?

Colin: Burası güvenli bir kasaba, dostum.

Ben: Sadece zaman çizelgesini netleştirmeye çalışıyorum. Savvy'nin öldürüldüğü sırada dışarıdaydın ve yalnızdın. Ama düğünden ayrıldıktan hemen sonra eve gittiğini iddia ederek polislere yalan söyledin.

Colin: Onu ben öldürmedim.

Ben: Ama doğru zaman çizelgesi bu, öyle değil mi?

Colin: Onu ben öldürmedim.

Baksana, baştan başlayabilir miyiz? Galiba biraz batırdım.

Ayışığı Kitaplığı

ON İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben'i aradın mı?

Büyükannemin gönderdiği mesajı okudum.

"Gül istemediğine emin misin? Annen pembe gül demişti." Çiçekçi bana kuşkulu gözlerle bakıyordu, sanki buraya büyükannemin doğum günü partisini berbat etme niyetiyle gelmişim gibi.

Telefonumun *ara* tuşuna basıp büyükannemi hoparlöre aldım. Hemen açtı.

"Alo?"

"Büyükanne. Pembe güle ne dersin?"

"Annene söyle, o pembe güllerin üzerine kusarım."

Çiçekçiye kaşlarımı kaldırarak baktım. Sanki dünyadaki bütün pembe güller adına alınmış gibi ince, kırmızı dudaklarını büzdü.

Hoparlörü kapayıp telefonu kulağıma koydum. "Parti hazırlıkları berbat gidiyor, doğum günün de korkunç olacak."

"Sabırsızlanıyorum. Colin'in röportajını dinledin mi? Ben'i aradın mı?"

"Hâlâ düşünüyorum, hain. Sonra konuşuruz, tamam mı? Şu pembe gül felaketine engel olmam lazım."

"Ah evet, lütfen."

Kapama tuşuna basıp dikkatimi yüzü kıpkırmızı kesilen çiçekçiye çevirdim.

"Gerbera alacağım. Rengi ne olursa olsun gül istemiyorum."

Ailemin evine döndüğümde annemi tek koltuk değneğine yaslanmış, yeri süpürmeye çalışırken buldum. Cüzdanımı mutfak masasının üzerine koyup süpürgeyi elinden aldım.

"Teşekkürler, tatlım. Kızlar on dakikaya gelecekler, onlar gelmeden bu domuz yuvasına çekidüzen vermem lazım." Hâlihazırda çoğu güneyli kadını gururlandıracak kadar kabarık olan saçlarını biraz daha kabarttı.

"*Kızlar* derken?" Köşedeki kırıntıları süpürerek bir yere biriktirdim.

Annem hoplaya hoplaya kanepeye gitti. "Birkaç arkadaşım işte. İki haftada bir çaya geliyorlar. Bazen kitap kulübü yapıyoruz ama bugün yapmayacağız. Daha geçen hafta bir kitap okuduk."

"Hangisini okudunuz?"

"Hiç hatırlamıyorum. Ben hiçbirini okumam. Kitap okuyacak sabrı olan mı kaldı?"

Yerde biriken süprüntüleri faraşa doldururken burnumdan güldüm. Annem dönüp bana baktı.

"Restorana uğrayıp odaya göz attın mı?"

"Evet. Çok güzel olmuş."

"Menüyü beğendin mi?"

"Köftelerini tattırdılar. Şiddetle tavsiye ederim." Faraşı boşaltıp süpürgeyle birlikte dolaba geri koydum.

"Bugün Janice'la konuştum, Keith eniştenle birlikte hana yerleşmişler, yani bu konuda endişelenmemize gerek kalmadı. Ashley'yle Brian da yerleşmiş."

"Ben zaten endişelenmiyordum ki."

"Karen teyzen de," dedi beni duymazdan gelerek. "Herkes tamam. Kimsenin arabayla alınmaya ihtiyacı yok, Houston'dan gelecekler."

Yıllardır konuşmadığım aile üyelerini gidip almayı teklif etmeyecektim zaten.

"Çiçekçiyle konuştun mu?" diye sordu annem.

"Evet."

"Pembe gülle orta süsü yapacak, değil mi?"

"Tabii ki." Merdivene yöneldim. "Ben ayak altından çekileyim, değil mi?"

"Tanrı aşkına, olmaz! Arkadaşlarıma senin de aramıza katılacağını söyledim. Beni utandırma."

"Bunun için biraz geç değil mi?"

"Onlara aramıza katılacağını söylemişken odanda saklanarak beni utandırma demek istedim."

"Peki. Sen istedin."

"Bu deyişteki tehditvari alt metni sevmedim."

Zil çaldı. Annem saçlarını bir kez daha kabarttıktan sonra kapıyı açmam için el etti.

Gidip sokak kapısını açtım.

Annemin *çay* derken *şarabı* kastettiğini hemen anladım.

Verandada dört kadın vardı, dördü de şarap getirmişti. İki beyaz, iki kırmızı.

Şişelerden birini alıp kafalarına geçirerek onları öldürdüğümü hayal etmemeye çalıştım ama kendi cinayet aletlerini elleriyle getirmişlerken bunu yapmak hayli zordu.

Gülümseyip onları içeri davet ettim.

Üçünü tanıyordum: ne zaman göz göze gelsek yüzünde donan gülümsemesiyle (çakma) kızıl saçlı Marian, kıvır kıvır ak saçları olan ve getirdiği brownielerde tam olarak kaç kalori olduğunu söyleyen (bir diliminde 285 kalori vardı – "*bunlar diyet brownieler değil!*") Betsy ve peşimden mutfağa gelip bana dolaptan hangi kadehleri alacağımı söyleyen, sonra tertemiz olmalarına rağmen o kadehleri bir daha yıkayan kısacık boylu Peggy.

Janet yeniydi. Kasabaya beş yıl önce taşınmıştı, dolayısıyla onunla hiç tanışmamıştım. Elimi sıkarken epey gergin görünüyordu. Onu suçlayamazdım.

Marian sahiden de çay yaptı –hem de çok iyi çaydı– ama burada asıl ilgi odağının şarap olduğu barizdi. Marian hepimize birer fincan çay verdi, ardından Peggy şimdi ekstra temiz olan kadehlerle şarap dağıttı.

Bana uzatıldığında kadehi aldım ama küçük yudumlarla içiyordum çünkü kolay sarhoş olurdum. Gündüz vakti bu hanımların yanında sarhoş olmak işime gelmeyebilirdi.

Annem kırık bacağını uzatmış, kanepede oturuyordu, Peggy de gidip kanepenin öbür ucuna oturdu. Janet'la Betsy iki kişilik kanepeye geçtiler, Marian'la ben de mutfak masasının sandalyelerine oturduk.

Peggy şarabını içerken kaşlarını çattı. "Hatırlayamıyorum; Lucy, Lucille'in kısaltması mıydı?"

Başımı iki yana salladım.

"Dümdüz Lucy o zaman?"

"Evet."

Peggy annemlerin isim seçimini doğru bulmamış gibi kaşlarını kaldırdı. Göz ucuyla anneme baktım ama keyifle gülümsüyordu. Sehpanın üzerindeki dilim başı 285 kalori olan brownielerden bir tane alıp ısırdım. Efsane bir şeydi.

"Bu brownie harikaymış," dedim. Betsy'nin yüzü aydınlandı.

Marian anneme baktı. "Doğum günü partisinin hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Annem abartılı biçimde içini çekti. "İyi gidiyor diyelim. Gerçi annem hiç yardımcı olmuyor. Sadece hangi kokteylleri ikram edeceğimizi sorup duruyor."

Janet, "İşte aradığım kadın," deyip şarabını kafasına dikti. Betsy kadehini doldurdu.

"Bu kadar kısa sürede ailedeki herkesi arayıp buraya toplamak amma zor işti," diye devam etti annem. "Acaba bu parti kötü bir fikir miydi diye düşünmeye başlıyorum."

"Tabii ki değil!" dedi Janet. "Bütün aileni yeniden bir arada görmek çok güzel olacak."

Peggy bana dönüp suçlar gibi konuşarak, "Annene yardım ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Lucy başından beri her işe koşturuyor," dedi annem hızlıca. "Ama aramaları o yapamaz. Lucy durduk yere onları ararsa bazı akrabalarım çok korkar."

"Neden acaba?" dedim alayla.

Janet dehşete kapılmış gibiydi. Betsy huzursuzca kıpırdandı. Peggy'yse epey keyifli görünüyordu.

"Ah, hadi ama." Annem şarabından büyük bir yudum aldı. "Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. En iyisi söyleyip kurtulmak."

"Değil mi?" Bir dilim brownie daha aldım.

"Onların bir tanesi iki yüz seksen beş kalori," dedi Betsy.

"Biliyorum."

"Belki unutmuşsundur dedim."

Brownieden bir ısırık aldım. "Unutmadım."

"Yoksa sen de şu ne yerse yesin kilo almayan kadınlardan mısın?" diye sordu Marian. Bu ihtimal bir hayli zoruna gitmiş gibiydi. Annem pek de üstü kapalı olmayan bir biçimde cinayet şüphelisi olduğumu söylediğinde bile bu kadar morali bozulmamıştı.

"Genetik olarak zayıflığa yatkın." Janet annemi işaret etti.

"Her sabah on beş kilometre koşuyor," dedi annem.

"*On beş* değil. En azından her sabah değil. Ama evet, ne yersem yiyeyim kilo almıyorum." Doğru değildi ancak ben bunu söylediğimde Marian'ın yüzünün asılması çok hoşuma gitmişti. Brownieden bir ısırık daha aldım.

"Neyse, bence ailen ondan telefon almaktan çekinse bile Lucy aramaların bir kısmını üstlenebilir," dedi Peggy.

Omzumu silktim. "Benim için sorun yok."

"Gördün mü? Onun için sorun yokmuş."

Annem gözlerini devirdi. "Lucy insanları korkutmakta hiçbir sorun görmez ki zaten."

"Doğru diyor." Browniemi bitirdim.

Betsy neşeyle ellerini bacaklarına vurdu. "Hadi konuyu değiştirelim! Lucy, sen şeyde oturuyor–"

"Şu çocukla tanıştın mı?" diye araya girdi Peggy. "Podcasti yapanla? Neydi adı?"

"Ben," dedi Janet.

"Aynen, Ben. Taş gibi çocuk, değil mi? Radyoda ne işi var anlamadım. Kesinlikle oyuncu olmalıymış."

"Bana bebek gibi geldi." Marian kızıl saçının bir tutamını çekiştirdi. "Yaşı oğlumdan küçük. Üniversiteyi bitirmiş mi bari?"

Annem iyi kararlarımdan etkilenmiş olmalı ki bir dilim brownie aldı. "Yirmi beş yaşında sanırım."

"Yirmi sekiz," diye düzelttim. Herkes dönüp bana baktı.

"Programını dinledin mi?" diye sordu Peggy.

"Evet."

"Bugün yeni bölüm yayımlandı," dedi Janet. "Çok iyi hazırlamış, değil mi?"

"Sizce şu Colin denen çocukla kocasını aldatan kim?" diye yüksek sesle fısıldadı Peggy, sonra da kıkır kıkır güldü.

Bugünkü bölümün sadece yarısını dinlemiştim ama bence Colin birini öldüremeyecek kadar aptal ve tembeldi. Yine de diğer tek şüpheli kendim olduğumdan bu düşüncemi hanımlarla paylaşmamaya karar verdim. "Çok heyecanlıyım. Benim yapıp yapmadığımı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Janet'ın ağzı bir karış açık kaldı.

"Lucy, insanları şok etmeye çalışmaktan vazgeç," dedi annem neşeyle.

"Uğraşmama gerek bile olmuyor, anne."

"Neyse." Peggy boğazını temizledi. "Kathleen, bacağın nasıl oldu?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Hampton Evi'nin önünden geçmekten kaçınıyordum. Kendime orayı görmeme gerek olmadığını, orada yeni karısıyla oturan Matt'le karşılaşma riskine girmemeyse *hiç* gerek olmadığını söylüyordum.

Ama yine de sonunda oraya gittim. Doğru kararlar vermemle tanındığım söylenemezdi zaten.

Ben oraya vardığımda güneş çekilmiş, sokak lambaları açılmıştı. Bütün bahçeler ziyadesiyle bakımlıydı ve sokağa park etmiş tek bir araba bile yoktu. Ev sahipleri derneğinin gözü daima buradaydı.

Arabamı evin önüne park edip kontağı kapadım.

Hiç değişmemişti. Çevresini süslemek için seçtiğim çiçekler hâlâ duruyordu. Verandanın üzerindeki su püskürtücüler de öyle; bunları yaz aylarında verandayı ferahlatabilmek için koydurmuştum (ama işe yaramamışlardı).

Ön cephedeki pencerelerin benim seçtiğim beyaz panjurlarının sıkıca kapalı olduğunu görebiliyordum. Özel yapım panjurları çöpe atmak mantıklı olmazdı ama yine de kadının onları söktürmediğine şaşırıyordum. Ben olsaydım lanetli olabileceklerinden korkardım. Yeni kocamın cinayete meyilli eski karısının yaşadığı evdeki her şeyi yakardım.

Zamanında bu evi isteyen ben olmasam da içini dayayıp döşemek hoşuma gitmişti. Buradan, bizi nasıl göstereceğinden asıl etkilenen Matt'ti.

"Bu ev bizi kasabanın yıldızı yapacak," demişti. *"Herkes bizi konuşacak."*

Dediği gibi de olmuştu. Bütün kasaba bizi konuşmuştu. Gerçi Matt her konuda haklıydı. İnanmıyorsanız ona sorun.

Matt'in ebeveynlerinden para almayı hiç istememiştim ama onların yardımı olmadan bu evi satın almamıza imkân yoktu. Matt endişeme kulak asmayarak ilk evi için yıllar önce kenara para ayırdıklarını söylemişti. Daha doğrusu şöyle demişti: *Tabii ki ayırdılar. Kim oğlunun ilk evi için kenara bir milyon dolar atmaz ki? Sen de!*

Zenginliğe hiçbir zaman alışamamıştım. Bir kere çok fazla *suçluluk* vardı. Annesiyle babası ne zaman bize gelseler alttan alta laf sokarlardı. Onarım masrafları ve yeniden satış değeriyle ilgili yorumlar yaparlardı. Birahane hakkında (onun parasını da onlar ödemişti) küçümseyici imalarda bulunurlardı. Bununla uğraşacağıma ayak fetişi olan bir ev sahibinin fakir kiracısı olmayı yeğlerdim.

Sokağa bir arabanın girdiğini görünce hemen kontağı çalıştırdım ve arabanın sürücüsü yüzümü göremesin diye kafamı çevirdim. Dikiz aynamdan arabanın gittikçe küçülmesini izledikten sonra yavaşça nefesimi verdim.

Birinin cama vurmasıyla yerimden sıçradım.

Başımı çevirip yolcu koltuğunun camına baktım.

Matt'ti.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM – "MATT'İ HİÇ HAK ETMİYORDU"

Stephanie: Üzgünüm ama Lucy, Matt'i hiç hak etmiyordu.
Ben: Neden öyle düşünüyordun?
Stephanie: Sadece *ben* değil, bütün kasaba öyle düşünüyordu.

Matt hakkında birçok kişiyle konuştum, bunlardan biri de onun ve Lucy'nin arkadaşı ve komşuları olan Stephanie Gantz. Çocuklarını futbol antrenmanına götürüp getirirken iki arada bir derede benimle röportaj yapıyor.

Stephanie: Matt çok samimi biriydi. Geçinmesi kolaydı. Buraya taşındığı ilk gün bize gelip kocamla bira içmişti. Lucy'yle ancak birkaç gün sonra tanışmıştım –buralıyım ama ondan en aşağı on yaş büyüğüm, o yüzden gençliğini bilmiyorum– ve... fena değildi. Görüp görebileceğin en sıcakkanlı kadın olmadığı kesindi. Aslına bakarsan Savvy'yle o kadar yakın olmalarına hâlâ şaşırıyorum.
Ben: Neden?
Stephanie: Çünkü Savvy inanılmaz tatlı biriydi. Neşeliydi, büyüleyiciydi, bütün güzel özellikleri taşıyordu. Doğrusunu istersen Matt'e çok daha uygundu.
Ben: Ama sen ve Lucy sonunda arkadaş oldunuz, değil mi?
Stephanie: Tanıdık olduk diyelim. Sokağın sonunda oturuyordum ve burada birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grubuz. Ama Lucy bize hiç ayak uyduramadı. Çok gençti. Ben ve diğer kadınlar... Aslında bunu söylememem lazım ama neyse. Lucy'nin Matt'in ilk karısı olmasıyla ilgili şakalar yapardık. İkinci bir karısının olacağını hep biliyorduk.
Ben: Genç oldukları için mi, yoksa başka bir sebepten mi?

Stephanie: Kesinlikle genç oldukları için. O yaşlarda kendinizden tamamen farklı biriyle birlikte olmak eğlenceli gelir. Ama sonra ne kadar yorucu olduğunu fark edersiniz. Hayatınıza huzur katan birini istersiniz, sürekli anlaşmazlığa düştüğünüz birini değil. Matt ve Lucy hiç anlaşamıyorlardı.

Ben: Çok kavga ediyorlardı mı demek istiyorsun?

Stephanie: Ah, kesinlikle çok kavga ediyorlardı. Onları yan yana gördüğünde hemen anlardın; kimseye fark ettirmeden gizli gizli kavga etmeye çalışırlardı. Ama evlerinden gelen bağırtıları duymamak imkânsızdı. O kadar gürültücüydüler.

Ben: Kim bağırırdı? Matt mi Lucy mi? Yoksa ikisi de mi?

Stephanie: İkisi de.

Ben: Peki, bu durum endişelenmenize neden olacak kadar ciddi miydi? Hiç polis çağıran oldu mu?

Stephanie: Tanrım, hayır. Ama tabii şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim Matt'in güvenliğinden daha fazla endişelenirdim. Ayrıca Matt'in başına gelenler için de çok üzülüyorum.

Ben: Savannah'nın cinayetini mi kastediyorsun?

Stephanie: Hayır, Kyle'ı kastediyorum. Kyle Porter. Onu duymuşsundur muhakkak.

Ben: Birkaç şey duydum.

Stephanie: Kyle'la konuş derim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Aptal gibi camı açtım.

Matt arabaya eğilip iki kolunu da camın alt kısmına koydu, elleri yolcu koltuğuna doğru sarkıyordu.

Elleri çok güzeldi. Parmakları uzun, tırnakları her zaman düzgündü. Benim ellere zaafım vardı. Bir keresinde randevuya çıktığım bir adamı sırf tırnakları uzun diye engellemiştim. Tek sebebi buydu. Adam aslında çok kibardı, çok da sevimliydi, birlikte harika vakit geçirmiştik. Ama o tırnaklar her aklıma geldiğinde kusmak istiyordum.

Matt'in koyu renk saçları şimdilerde çok daha kısaydı. Acaba dökülmeye mi başlamıştı? Aşağılık yanım öyle olduğunu umuyordu.

Onda dikkatimi çeken ilk şey mavi ve ışıl ışıl gözleri olmuştu, vaktiyle bakışlarımı o gözlerden alamamıştım, ki şimdi de alamıyordum.

"Selam, Luce," dedi.

Kendimi ciddi anlamda boktan bir durumun içine soktuğumdan hiçbir şey demedim.

Camı kapayıp boynunu sıkıştırdığımı, sonra da gazı kökleyip onu sokağın sonuna doğru sürüklediğimi hayal ettim.

"Hadi öldürelim..."

"Kapıyı çalacak mıydın yoksa sabaha kadar burada mı oturacaktın?" diye sordu.

İçimi çektim. "Sadece buradan geçiyordum."

"Park etmişsin."

"Evin nasıl göründüğünü merak ettim."

Başını çevirip arkasındaki eve baktı, sonra yeniden bana döndü. "Madem buradasın, içeri gelmek ister misin?"

Ona hakiki bir şaşkınlıkla baktım. "Karının bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Boşanıyoruz. Houston'a geri taşındı."

Gülümsememeye çalıştım. Tanrı şahidim olsun, nasıl bir pislik olduğumu belli etmemeye çalıştım ama başaramadım.

Matt dudaklarımın seğirdiğini gördüyse bile görmemiş gibi yaptı.

"İçeri gel," dedi. "Sana içecek bir şeyler ikram edeyim." Gözlerinde o parıltı vardı; yatağında mı yoksa mutfak masasında mı seks yapacağına karar vermeye çalıştığını gösteren o parıltı. Mutfak masasında seks yapmaya bayılırdı. Sırf bu yüzden son derece sağlam bir masa seçmiştik. Acaba hâlâ duruyor muydu?

Hayır. Lanet olsun. Hayır. Bunu bir daha yapmayacaktım.

Ön camdan dışarı baktım. "Benimle yalnız olmak istediğine emin misin?"

"Lucy." Uzun uzun içini çekti. Bu onun, *Lucy yine saçmalıyor*, iç çekişiydi.

"*Lucy, annenlere git. Lütfen? Sadece birkaç günlüğüne. Düşünmem gerek.*" Bu sözleri söylerken kapının yanındaydı, gerginlikle parmaklarını çıtlatıyordu. Kaçmaya hazır olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Delicesine korkuyor gibi görünüyordu. Benden. Hastaneden eve döneli yirmi dört saatten az olmuştu. Polisler henüz benden şüphelenmeye başlamamışlardı. Medya henüz ilgisini bana çevirmemişti.

Ama Matt? Matt suçlu olduğumdan emindi. Kocamın benimle aynı evde olmaktan ödü kopuyordu.

"Belki başka zaman." Vitesi D'ye aldım, o da geri çekilip kaldırıma çıktı.

Giderken dikiz aynasından arkama bakmadım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Restorana girer girmez Ben'i gördüm. Geçen seferkiyle aynı masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında takır takır bir şeyler yazıyordu.

Başını kaldırdı ve beni görünce gülümsedi. Büyükannem bir konuda haklıydı; bu adamda süper kahraman gülümsemesi vardı. *Hiç endişeniz olmasın, hanımefendi, bu inanılmaz yakışıklı beyefendi sizi kurtarmak için burada.* İşte, Ben böyle bir enerji yayıyordu.

Bu samimiyeti, beni röportaj yapmaya ikna etmek için oynadığı bir rol olmalıydı ama iyi rol yapıyordu. Hakkını teslim etmeliydim. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

Masasına gidip karşısındaki koltuğa oturdum. Çıplak bacaklarımın değmesiyle yapış yapış plastik döşeme gıcırdadı.

"Aslını istersen benimle görüşmek isteyeceğini düşünmemiştim," dedi.

Omuzlarımı kaldırdım. Dün akşam ona e-posta atıp bugün buluşmak istemiştim. "Burası artık resmî buluşma yerimiz mi oldu?"

"Eh, ben çoğu zaman buradayım, yani benim resmî buluşma yerim, evet."

"Gelip burada mı çalışıyorsun? Otel odan filan yok mu?"

"Var. Ama kafe ve restoranlarda çalışmayı seviyorum. Hem müşterilerin yoğun olduğu saatlerde gelmediğimden Vince so-

run olmayacağını söyledi. Ayrıca bir sürü yiyecek sipariş ediyorum." Menüsünü alıp bana uzattı. "Bir şey ister misin? Hamburgerleri güzel. Pesto soslu tavuklu sandviç çok güzel. Ton balıklı tostu tavsiye etmem."

"Böyle iyiyim."

"Emin misin? Ben ısmarlayacağım. Bütün gün kahvaltı da veriyorlar ve yumurtalı ekmekleri harika."

Tereddüde düştüm. Koşudan sonra yediğim muzun haricinde bugün pek bir şey yememiştim. Ayrıca burası yağ ve şurup kokuyordu. Midem guruldadı.

"O yumurtalı ekmeği istiyorsun, değil mi? Güzel seçim." Doğrulup mutfağın olduğu tarafa baktı, orada birinin başını görebiliyordum. "Hey, Vince! Siparişime bir de yumurtalı ekmek ekle!"

"*Domuz pastırması olsun mu?*" dedi bir ses. Ben bana bakınca başımla onayladım.

"Olsun!"

"*Tamamdır!*"

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Bilgisayarını kapadı. "Doğum günü hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Annem mi söyledi?"

"Büyükannen söyledi."

"İyi gidiyor, sanırım."

"Sanırım?"

"Gerçekten büyükannemin doğum günü partisini mi konuşmak istiyorsun?"

Alnına düşen bir tutam koyu saçı geriye attı. "Hayır. Kibarlık yapıyordum. Sohbet etmeye çalışıyordum."

"Sohbet etmekte pek iyi değilimdir."

"Fark ettim."

"Bazı insanlar bunun pisliğin teki olduğumu gösterdiğini düşünüyor."

"Sohbet etmekte iyi olmaman pislik olduğun anlamına mı geliyormuş?"

"Öyleymiş. Bazıları öyle diyor." Gerçi annem fikrini hep üstü kapalı belirtirdi. "*Kibar insanlar birbirleriyle sohbet ederler, Lucy! Birbirlerine günlerinin nasıl geçtiğini sorarlar.*"

"Peki, pislik misin?" diye sordu Ben.

"Sayılırım."

"Eh, dürüst olduğun kesin."

"Deniyorum."

Parmaklarıyla bilgisayarının üstünde ritim tutmasını izlememeye çalıştım. Eğlenmişti. Onu ben eğlendirmiştim.

"Anladığım kadarıyla podcastin *kocasını aldatan orospu* kısmına doğru ilerliyoruz," dedim.

Apaçık bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ben..."

"Önemli değil. Alışkınım. Pek de yeni bir bilgi sayılmaz. Ayrıca sanılanın aksine bu olayı çözmeni istiyorum, Ben."

"*İnsan eti erirken ızgara gibi kokar, hem ortada ceset de olmaz. Kazan-kazan!*"

Sesin susmasını dileyerek çenemi sıktım.

"*Hadi öldürelim...*"

"Neden birlikte çalışmıyoruz?" diye sordu.

"Podcast oyununa katılmakla gerçekten hiç ilgilenmiyorum."

"Podcasti kastetmemiştim. En azından doğrudan onu kastetmemiştim. Sana para ödemeyeceğim."

"Bu teklif şimdiden karşı konulmaz olmaya başladı."

"Savannah'yı kimin öldürdüğünü bulmama yardım et."

"Benden başka yani."

"Ya da sen. Eğer sen yaptıysan herkese söyleyeceğim, böylece sen de arafta kalmaktan kurtulacaksın."

Yine o süper kahraman gülümsemesi belirdi. Ama Ben sinir bozucu olanlardandı. Sevgilisinin başına bir şey gelmesine dayanamayacağı için sevgili yapmayan tiplerdendi. Öyle bir süper kahramandı.

"Mantıklı," dedim.

"Seninle röportaj yapmama izin ver. Arka planda da benimle çalış."

"Sana ne anlatacağımı sanıyorsun?"

"Savannah'yı herkesten daha iyi tanıyordun. Hem bunca bilginin arasında doğrudan senden gelen hiçbir şey yok. Bana kendi bildiklerini anlat. Teorilerini anlat. Benim bir sürü teorim var ve bazılarının ne kadar yanlış olduğunu öğrenmem gerek. Bana yardım et."

Vince benim yumurtalı ekmeğim ve Ben'in sandviçiyle masaya geldi. Bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra Ben'e döndü.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Kim olduğumu bilmiyor olsa neden onunla oturayım ki?"

Vince'in asık suratı daha da asıldı. Dumanı tüten yumurtalı ekmek tabağını, sanki bana vermek istediğinden emin değilmiş gibi göğsüne doğru çekti.

"Ellerine sağlık," dedi Ben içtenlikle. "Hepsi harika görünüyor."

Vince insafa gelip tabağı önüme bırakıverince ekmeğin tepesindeki tereyağı kayıp tabağın kenarına düştü.

Vince'in gidişini izledim. "Artık seni sevdiğini sanmıyorum." Masanın ucundaki şurubu aldım. "Benimle takılırsan böyle olur işte. Alışmaya başla."

"Yani bana yardım edecek misin?"

Yumurtalı ekmekten bir ısırık aldım. Ben haklıydı, gerçekten çok güzeldi. "Edeceğim."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Röportaj da yapacak mısın? Kayıtlı?"

"Evet."

Sevinçten zil takıp oynayacak gibi görünüyordu. "Gerçekten mi?" Telefonunu alıp yazmaya başladı.

"Neden bu kadar şaşırdın? Büyükannem sırf beni buraya getirebilmek için doğum günü partisi düzenlemiş. Beni ikna edemeyeceğini mi sanıyordun?"

"Doğrusunu istersen evet."

"Ona inanmadığını büyükanneme söyleyeceğim. Hiç hoşuna gitmeyecek."

"Geç kaldın, ona mesaj attım bile." Başını telefonundan kaldırıp bana baktığında nispet yaparcasına sırıtıyordu.

"Benim büyükanneme mi mesaj attın?"

"Sık sık konuşuyoruz."

"Tanrım."

"Beverly beni seviyor," dedi ukala ukala.

"Fark ettim."

"Hislerimiz karşılıklı." Yine bana baktı. "Bu arada, yanılıyorsun?"

"Hangi konuda?"

"Yeni bilgi. Kyle biraz öttü."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM – "MATT'İ HİÇ HAK ETMİYORDU"

Kyle Porter, Austin'de yaşıyor ve onunla şehir merkezinde, gözde bir otelin toplantı odasında buluşuyorum. Bir iş arkadaşıyla içmeye gidecek ve seksi bir hukuk dizisinin başrolü gibi görünüyor. Tarz sahibi, çabasız havalı.

Kyle: Lucy'yle tanıştığımda sanırım bir yıldır Plumpton'da yaşıyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonrasını kastediyorum tabii. İş için sık sık Plumpton'a giderdim ve bir hafta sonu barda onunla ve Savvy'yle karşılaştım. Lucy bazen gün içinde, yoğunluk yokken orada takılır ve yazardı.

Ben: Yazardı derken?

Kyle: Kitap yazıyordu. Dizüstü bilgisayarını bara getirirdi ki bence çok komik görünüyordu. Onu barda oturmuş, harıl harıl yazarken görünce yanına gidip, "İçiyor musun yoksa çalışıyor musun?" diye sormuştum. O da bana kitap yazdığını söylemişti. Açıkçası bunu bayağı havalı bulmuştum. Böyle böyle konuşmaya başladık.

Ben: Sonra ne oldu?

Kyle: Sanırım kasabaya gittiğim üçüncü hafta sonuydu. O üçüncü seferde Lucy'nin beni beklediğini görebiliyordum ve biraz daha... rahattı. Restoranın yanında bir otel vardı ve birkaç kadeh şarap içtikten sonra şansımı deneyip bir oda tutmak ister mi diye sordum.

Ben: Evli olduğunu biliyor muydun?

Kyle: Yüzüğünü görmüştüm. Ama ben bekârdım ve doğrusunu istersen ilişki istemiyordum. Evli bir kadından daha iyisini bulamam diye düşünmüştüm.

Ben: Lucy sende nasıl bir izlenim uyandırdı? Mutlu görünüyor muydu?

Kyle: *Mutlu* diyemem, hayır. Lucy karmaşık biriydi. Katmanlıydı. Başkalarını rahat ettirmek gibi bir derdi yoktu ki bu huyunu seviyordum. Her kadında göremezsiniz.

Yirmilerinin başında olmasına rağmen daha büyük görünürdü. Ruhu yaşlıydı. Kitap yazıyordu ama sürekli kafasının içinde yaşardı. Hiçbir şey yayımlayamamasına şaşırmıyorum.

Ben: Lucy seninle evliliği hakkında konuşur muydu?

Kyle: Başta hayır. Ama bizim... kaçamağımız aylarca sürdü, neredeyse bir yıl, sonunda kocasından biraz biraz bahsetmeye başlamıştı.

Ben: Mutlu bir evlilikleri olduğunu düşündün mü?

Kyle: Karmaşık olduğunu düşündüm. Ama bütün evlilikler öyledir, değil mi? Ben hiç evlenmedim. Ancak hep öyle olduğunu düşündüm. Doğrusunu istersen bana çok dramatik gelmişti. Lucy çok gençti. Ben ondan on beş yaş büyüğüm ve onu dinlediğimde ikisinin de evlenerek yanlış yaptığını düşündüğümü hatırlıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

LUCY

Dün ağzıma kadar yumurtalı ekmek ve pişmanlık dolu hâlde restorandan ayrılmadan önce Ben'e numaramı vermiştim. Daha önce hiçbir gazeteciye numaramı vermemiştim (gerçi bazıları her nasılsa eski numaramı bulmuştu) ve içimden bir ses büyük bir hata yaptığımı söyleyip duruyordu.

Doğrusunu isterseniz son zamanlarda bir sürü büyük hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Hain büyükannem için ülkenin öbür ucuna gelme kararımdan başlayarak son birkaç gündür hayatım büyük bir hatadan ibaretti. Gününün (tedbirli bir tahminle) yüzde seksenini sarhoş geçiren hain büyükannem için. Onun kararlarına güven olmayacağı apaçık ortadaydı.

Ertesi gün annemin çalışma odasında oturmuş, masasının arkasındaki duvarda asılı olan ve üstünde *Bugünü Öyle Müthiş Geçir ki Dün Kıskansın* yazan postere bakarken telefonum titredi. Başımı eğip baktığımda Ben'den mesaj geldiğini gördüm.

Bu akşamüzeri boş musun?

Şu sıralar günlerimi toksik pozitifliğin sınırlarını zorlayan motive edici sözlere bakarak ve tek sayfada on beş kere *dudaklar* demeden öpüşme sahnesi yazmanın yollarını arayarak geçiriyordum. Tabii ki boştum.

Tek kelimelik bir cevap yazdım: Neden?

Asistanımla tanışmak ister misin? Kasabaya geldi.

Annemin koltuğunda kendi etrafımda döndüm. Şaşırtıcı biçimde asistanıyla tanışmak istiyordum. Podcastin geçen sezonunda çok zekice konuşuyordu. Ben'e ağzının payını bir güzel vermişti.

Tamam. Nerede?

Plumpton Suites'te benim odamdayız. Oda numaram 226.

Şimdi mi?

Ne zaman hazır olursan. Biz uzunca bir süre çalışacağız.

Böylece bilgisayarımı odama bıraktım ve berbat kararlar alma geleneğimi sürdürerek Plumpton'daki en iyi otele gitmek üzere kasabanın öbür ucuna doğru yola koyuldum.

Kapıyı Ben açtı, kot pantolonu ve gri tişörtüyle rahat giyinmişti.

"Selam." İçeri girebileyim diye kenara çekildi. Oda, mutfağı ve küçük bir oturma odası olan sıradan bir süitti, sehpanın üzerinde iki dizüstü bilgisayar duruyordu. Uzun, gür bukleleri ve samimi bir gülümsemesi olan siyah bir kadın kanepede oturmaktaydı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Ben. "Paige seni röportaj yapmaya ikna ettiğime inanmadı."

Paige kanepeden kalktı. "Seni kendini beğenmiş pislik seni. Bu olay egonu daha da şişirecek."

"Paige, bu Lucy. Lucy, bu da asistanım Paige. Benden nefret ediyor."

"Affedersin." Paige şimdi benimle konuşuyordu, elini uzatmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

"Lütfen otur ve onunla konuşmaya seni nasıl ikna ettiğini anlat bana."

Paige kanepeye tekrar otururken ben de oturma odasının köşesindeki sandalyeye oturdum. Ben mutfakta kalarak tezgâha yaslandı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. "Su? Ya da kahve? Elimde sadece bunlar var. Ah, bir de viski."

"İstemem, teşekkürler."

Paige beni öyle dikkatle inceliyordu ki daha sonra resmini çizmek üzere yüzümü ezberlemeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

"Paige," dedi Ben.

"Efendim?"

"Yine o şeyi yapıyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Pardon. Fotoğraflarından daha farklı göründüğünü söylesem kabalık etmiş olur muyum?"

"Hayır." Arkama yaslandım. "Ortalıkta bir tek sinsi göründüğüm fotoğraflar geziyor."

"Tabii ya." Ben parmaklarını şıklattı. "Sende şaşırtıcı bir şey olduğunu düşünüp duruyordum."

"Sinsi olmamam mı?"

"En azından yüzünde o ifadenin olmaması. Henüz sinsilik seviyeni görmedik."

"Doğru."

Paige yine bana dikkatle bakıyordu.

"Paige," dedi Ben.

Paige bu sefer bakışlarını benden uzaklaştırmadı. "Burada oturmuş, bizimle konuştuğuna *inanamıyorum*. Podcasti dinledin mi?"

"Evet."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Paige kanepenin ucuna kadar gelip ellerini dua eder gibi birleştirdi. Üzerinden dalga dalga yayılan heyecanı hissedebiliyordum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Paige, Lucy buraya röportaj için gelmedi," dedi Ben. "Sadece oturmaya gelmesini istedim."

Röportajdan caymayayım diye bana yağ çekiyordu. Onun –ve Paige'in– yanında kendimi rahat hissedersem dökülmem daha kolay olurdu. Ona ilgi çekici şeyler anlatırdım.

Bu ilgi çekici şeylerin ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama umudunu korumaya devam etmesinde bir sakınca yoktu.

"Biliyorum." Paige ellerini indirdi. "Sadece tek bir soru soracağım. Bilmem lazım çünkü bir teorim var."

"Tabii." Neden olmasın? Sıç ağzıma, Paige.

"Hiç kadın öldürmedim fakat her şeyin ilkini denemeye varım."

Sesi duymazdan gelmeye çalışarak oturduğum yerde kıpırdandım. Son zamanlarda gittikçe yükseliyordu.

Bu hayra alamet olamazdı.

"Lisede neden Ross Ayers'a yumruk attın?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bana hangi soruyu sormasını beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi.

"Aslında onu öldürmeliydin. Öylesi daha tatmin edici olurdu."

"Kimse sebebini bilmiyor. Herkese sorduk," diye devam etti Paige.

Hayır, sadece Emmett biliyordu ve o da sır tutmakta her zaman iyi olmuştu.

"Bizim sınıftaki kızlardan birinin etek altı fotoğraflarını çekiyordu," dedim.

"Biliyordum." Paige zafer kazanmış ya da birini yumruklamaya hazırlanıyormuş gibi iki elini birden yumruk yaptı. "Sebebinin böyle bir şey olduğunu biliyordum."

Ben şaşırmışa benziyordu, sanki Paige bu teoriyi onunla hiç paylaşmamışı.

"Sanırım beni öğretmene söylerken gördü çünkü telefonuna baktıklarında hiç fotoğraf yoktu," dedim. "Kimseye söylemedim, zira bunu yaptığı kız kimseye söylememem için bana yal-

vardı. Çok utanıyordu. Baktım Ross'un ceza alacağı yok, ben de cezasını kendim kesmeye karar verdim."

"Paige..."

"Biliyorum, Ross'u arayıp bir röportaj daha ayarlamaya çalışacağım." Telefonuna yazmaya başladı.

"İnkâr edecek."

"Emmett biliyordu, değil mi?" diye sordu Paige. "Sorduğumda şüpheli davranmıştı."

Tanrım. Bu ikisinin geçen sezon nasıl vaka çözdüklerini anlayabiliyordum. Sahiden iyiydiler.

Bu beni rahatlatmış mıydı yoksa korkutmuş muydu, emin değildim.

"Aklıma bir fikir geldi..."

"Ona kızın kim olduğunu söylemedim ama evet, biliyordu," diye itiraf ettim, sesi susturarak.

"Bana Emmett birçok sırrını biliyormuş gibi geliyor, yanılıyor muyum?" Paige başını yana yatırdı. Bu bir sorudan ziyade meydan okumaydı.

"Onunla beş yıldır konuşmadım."

"Neden?" diye sordu Ben.

"İnanmayacaksınız ama ortak arkadaşınızı öldürmekle suçlandığınızda insanlar sizi aramayı bırakıyorlar."

Emmett'tan gelen cevapsız aramaları, yanıtsız kalan mesajları düşündüm.

Paige bana yalan söylediğimi biliyormuş gibi bakıyordu.

Gözlerimi kaçırdım.

"Matt'le görüşüyor musun?" diye sordu Ben.

"Görüşmüyordum ama geçenlerde onu gördüm."

"Bir daha görecek misin?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Buluşmak istedi ama henüz cevap yazmadım. Neden sordun?"

"Bizimle röportaj yapmayı kabul etmiyor. Belki sen bize kefil olursun diye düşündüm."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Matt'i sizinle röportaj yapmaya ikna *etmemi* mi istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"O benim yaptığımı düşünüyor."

"Haklı mı?" diye sordu Paige.

İçimde yükselen paniği örtbas etmek için ona gülümseyerek baktım. "Peki, öyle olsun. Söz vermiyorum ama deneyeceğim.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM – "AMNEZİ SAVUNMASI"

Spiker (haber yayını): Bir son dakika gelişmesiyle karşınızdayız. Plumpton'da bir düğün, davetlilerden biri olan yirmi dört yaşındaki Savannah Harper'ın mekânın yakınındaki ormanda ölü bulunmasıyla trajik bitti. Aynı saldırıda yaralanmış ikinci bir kadın civarda dolaşırken bulundu. Şu anda hastanede tedavisi devam eden kadının durumu stabil. Polisler olayla ilgili bilgisi olanların...

Gil –yani şu koşucu– onu bulduktan sonra Savannah'nın olay yerinde öldüğü ilan edildi. Daha sonra adli tabip başına aldığı darbe sonucu öldüğünü belirledi. Daha doğrusu iki darbe. Biri ona bilinmeyen bir nesneyle iki kez vurmuş, sonra da onu orada ölüme terk etmişti.

Lucy ilkin ikinci kurban olarak görüldü, fail olarak değil. O da ciddi yaralar almıştı.

Ne var ki polis olay yerinde üçüncü bir kişiye dair iz bulamadı. Yapılan otopsi sonucunda Savannah'nın kollarındaki çiziklerin Lucy'nin tırnaklarından kaynaklandığı ve morlukların Lucy'nin elinin şeklinde olduğu ortaya çıktı. Görgü tanıkları düğünde şahit oldukları şeyleri anlatmaya başlayınca da Lucy hakkındaki anlatı değişti.

O gece Lucy ve Savannah arasında gördüklerine dair Nina Garcia'yla konuştum.

Nina: Lucy'yle Savannah'nın düğünde kavga ettiklerini bir sürü insan gördü, evet.

Ben: Kavga derken ne kastediyorsun? Gördüklerini anlatabilir misin?

Nina: Tuvaletten çıktığımda Lucy'yle Matt koridorda öpüşüyorlardı. Savvy çok *sinirli* görünüyordu.

Ben: Savvy, Lucy'nin kendi kocasını öpmesine mi kızmıştı?

Nina: Evet. Savvy boğazını temizleyince ayrıldılar. Sonra Lucy, Savvy'ye bir şeyler anlatmaya çalıştı ama Savvy açtı ağzını yumdu gözünü. Ne dediğini duyamasam da bayağı gergin bir andı.

Ben: Hiçbir şey duymadın mı?

Nina: Hayır. Ben görmedim ama daha sonra Savvy ve Lucy beraber giderlerken Savvy'nin hâlâ sinirli olduğunu duydum. İnsanlar onun Lucy'ye bağırdığını ve arabanın kapısını çarptığını görmüşler. Aralarında bir sorun olduğu çok açıktı.

Lucy başından beri Savvy'nin nasıl öldürüldüğüne dair hiçbir şey hatırlamadığında ısrar ediyor. Hatta düğün gecesine ilişkin hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor.
Savannah'nın düğüne birlikte katıldığı Colin Dunn'a yeniden kulak veriyoruz.

Colin: Evet, Lucy o gün evinden çıktıktan sonrasını hatırlamadığını söylüyor. Sanırım düğüne gelişini bile hatırlamıyor.

Ben: Peki, ne hatırlıyor? Senin duyduğun kadarıyla?

Colin: Byrd Estate'e gitmek üzere Matt'le arabaya bindiklerini hatırlıyor. Ama sonrası yok. Amnezinin gerçek olduğunu bile bilmiyordum. Televizyon için uydurdukları bir şey sanıyordum.

Ben: Gerçek.

Colin: Çok tuhaf, dostum. Neyse, Lucy hastaneden çıktıktan birkaç gün sonra beni onunla konuşmaya yolladılar.

Ben: Neden?

Colin: Lucy'nin o gece olanları hatırlamasını sağlamaya çalışıyorlardı. Matt ona bir şeyler söylemişti ama çok sarhoştu. Ben kolay kolay sarhoş olmam. Hafızam gayet iyiydi.

Ben: Peki, sen buna razı mıydın? Gidip Lucy'yle konuşmaya yani?

Colin: Evet, sorun etmedim. Kendimi kötü hissediyordum... şey yüzünden. Arabadaki kadın olayı yüzünden işte. Yaptığım yanlıştı.

Neyse, Lucy ailesinin yanında kaldığından Chaselere gittim. Bana ne *hatırladığını* söylemesini istedim, o da, "Otoparkta buluşup hep birlikte içeri girdik ve masamızı bulduk," dedi, ben de, "Hayır, öyle olmadı," dedim. Sonra birdenbire ağlamaya başladı, çok tuhaftı.

Ben: Ağlamaya mı başladı?

Colin: Evet, meğer bir başkası Matt'le Lucy'yi otoparkta bir çiftle konuşurken görmüş ve onları Savvy'yle ben sanmış. Polislere de öyle demiş çünkü o zamanlar polisler parçaları birleştirmeye çalışıyorlardı ve her detay çok önemliydi, anlatabiliyor muyum? Ama o kişi ya bizi karıştırmış ya da o da sarhoşmuş çünkü biz aslında oraya geç gitmiştik. Biz içeri girdiğimizde Lucy ve Matt masada oturuyorlardı.

Ben: Lucy buna mı üzüldü?

Colin: Bayağı üzüldü hem de. Neye uğradığımı şaşırdım. Bayılacak filan sandım. Kathleen ve Don daha sonra bana Lucy'nin Matt, Savvy ve benimle içeri girdiğini hatırladığını söylediler. Yanlış bilgi üzerine yeni bir anı yaratmış yani. Sonrasında her şey boka sardı. Lucy neyin gerçek, neyin hayal ürünü olduğunu ayırt edemez oldu.

Ben: Hiçbir şey hatırlamadığını söylediğinde ona inandın mı?

Colin: Bilmiyorum, dostum. Yalan söylüyorsa bile acayip iyi rol yapıyordu. İnsanlar bana amnezinin sadece televizyon için uydurulmuş bir şey olmadığı söyledikten sonra ona inandım.

Ama anlamadığım bir şey var, eninde sonunda *bir şeyler* hatırlaması gerekmez miydi? Başındaki yara iyileştikten sonra? Bu bana çok şüpheli geliyor, dostum.

Colin'le konuşurken bir şey dikkatimi çekti: Lucy'yi hastaneden çıktıktan sadece iki gün sonra görmeye gittiğini söyledi. Oraya arkadaşının öldüğü geceye dair anılarını yeniden canlandırmasına yardımcı olmak için gitmiş ama bu, daha yeni kafa travması geçirmiş birine önemli ölçüde stres yaşatmak demek.

Aslına bakarsanız çoğu insan Lucy'nin geçirdiği kafa travmasından bahsetmiyor bile. Kayıtlarda "orta dereceli travmatik beyin yaralanması" geçirdiği yazıyor ki bu aslında son derece ciddi bir yaralanma. Lucy Chase'i hiç muayene etmediği için kayıt dışı kalmayı tercih eden bir doktorla görüştüm ve amnezinin kafa yaralanmaları sonucu oluşan gerçek bir şey olduğunu doğruladı. Hatta kafa yaralanması geçiren kişiler olanları *unutmuyormuş*, beyinleri anı yaratmayı tamamen bırakıyormuş. Hafıza diye bir şeyleri kalmıyormuş.

Yani birçoğunuzun sorduğu soruyu yanıtlayacak olursam evet, amnezi savunması *gerçek*. Lucy'nin yarasının ciddiyeti göz önüne alındığında o gece olanları gerçekten hatırlamıyor olması muhtemel.

Peki ama gerçek bu mu? Ve neden Plumpton'daki herkes onun yalan söylediğinden bu kadar emin?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

Bence ayrılmalıyız.

Uyanır uyanmaz Nathan'ın mesajını gördüm. Teksas saatiyle gecenin ikisinde göndermişti. Kaliforniya'da on ikiye tekabül ediyordu. Acaba mesajı gönderirken sarhoş muydu?
Neden???? *Gönder* tuşuna basarken gülüyordum.

Sonunda onu neyin çileden çıkardığını merak ettim. Belki de Kyle'la ilişkimin ortaya çıktığı podcaste kadar gelmişti. Cinayeti affedebiliyordu ama kocamı aldatmamı affedememişti demek.

Los Angeles'ta saat henüz sabahın altısıydı, o yüzden hemen cevap yazmasını beklemiyordum. Gerçi hiç yazmayabilirdi de.

Annemin spor salonu kasabadayken onun giriş kartını kullanmama izin vermişti, ben de koşu bandına çıkıp aklımda sadece *koş koş koş* düşüncesi kalana kadar koştum.

Eve dönüp duş aldıktan sonra telefonumu kontrol ettiğimde Nathan henüz mesaj atmamıştı ama Matt atmıştı.

Ekranda onun adını görünce bütün vücudum gerildi.

Selam. Beraber öğle yemeği yiyelim mi? Lütfen?

Yıllar içinde gönderdiği diğer bütün mesajlar gibi bunu da görmezden gelmek istedim.

Ama aklıma Ben'in ricası geldi. Büyükannemin ricası. Savvy'nin.

Matt'i bir şeylere ikna etmekte hiçbir zaman başarılı olamamıştım ama belki de durum değişmişti. Belki de ben değişmiştim.

Belki de artık eskisinden daha aptaldım.

Olur, diye cevap yazdım.

Buluşacağımız Meksika restoranına vardığımda Matt masada oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Ona doğru yürüdüğümü fark edince başını kaldırıp gülümsedi.

Yanımdan elinde bir tepsi cızırdayan fajitayla bir garson geçti. Kahretsin. Bu sıcak tabakla bir insanın kafatasına vursam epey zarar verirdim. Gerçi bunu yaparken kendimi yakmamaya dikkat etmem gerekirdi.

"*Hadi öldürelim...*"

Hayır. Olmaz. Şu an bu sesle uğraşacak takatim yoktu. Hadi odaklanalım, beynim.

Yanına vardığımda Matt ayağa kalktı ve ben tepki vereme-

den bana sarıldı. Tanıdık kokuyordu; tıraş losyonunun sedir ağacı esansıyla Tic Tac alışkanlığının nane aroması.

Birbirimizden ayrılırken yüzüne bakmaktan kaçındım çünkü başına tekrar tekrar fajita tabağı geçiriyordum.

Kırmızı vinil koltuğa otururken Matt'in önünde bir margarita olduğunu, bir tane de bana söylediğini fark ettim. Gündüz vakti içmeyi ya da kadehimin kenarında tuz olmasını sevmiyordum ve Matt bir zamanlar bunları biliyordu. Gerçi o zamanlar da umursadığını sanmıyordum.

Telefonum titredi. Çantamdan çıkarıp baktığımda Nathan'ın mesajıma cevap yazdığını gördüm.

Farklı yönlere gittiğimizi düşünüyorum.

Bir bakıma haklıydı. Ben muhtemelen hapsin yolunu tutacaktım, o da yeni bir kız arkadaş bulmak için arkadaşlık uygulamalarına geri dönecekti.

Derken bir mesaj daha geldi.

Özür dilerim. Eşyalarını toplayacağım. Ne zaman gelip almak istediğini bana söylersin.

Telefonumu çantama geri koyup Matt'e baktım. Karşımda eski kocam vardı, eski sevgilim pılımı pırtımı toplamam için bana mesaj atıyordu. Doğrusu alev alev yanıyordum.

"Geldiğin için teşekkürler." Matt parmaklarını iç içe geçirip elini masanın ortasına doğru uzattı. Besbelli ellerini sevdiğimi hatırlıyordu.

"Rica ederim." Margaritadan küçük bir yudum aldım çünkü hem bugünün gerginliğini üzerimden atmak istiyordum hem de içmezsem Matt laf yapardı. Matt'i sinirlendirmekten kaçınmakta gayet iyiydim.

Çoğunlukla.

Kadehimi dikkatlice masaya geri koydum. Renkli Meksika karolarından yapılma bir masaydı ve kadehiniz karolardan birinin kenarına denk gelirse devrilmesi işten bile olmazdı. Matt bir şeyler dökmemden nefret ederdi.

"Nasılsın?" Kaşlarını endişeyle çatmıştı. "Yeniden burada olmak senin için zor olmalı."

"İyiyim."

"Podcasti dinliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Aslına bakarsan Ben'le görüşüyorum."

Margaritayı dudaklarına götürmek üzereyken durdu. "Ne?"

"Restoranda karşılaştık. Benden yardım istedi."

"Senden... yardım mı istedi?" *Yardım* kelimesini hayatında duyduğu en tuhaf şeymiş gibi söylemişti.

"Evet. Benimle röportaj yapmak istiyor. Ben de ne olacaksa olsun dedim."

"Sen ciddi misin?" Margaritayı masaya bıraktı. Kadeh eğri büğrü karoların üzerinde sallandı.

"Evet."

"Lucy, bu hiç iyi bir fikir değil."

"Nedenmiş?"

Bu sorunun cevabını biliyor olmalıymışım gibi gözleri irileşti.

Çünkü onu sen öldürdün, Lucy.

"O adam senin tarafında değil," dedi sonunda.

"Doğru, değil."

"E o zaman?.." Sinirlenmişti. Matt'te bu duyguyu görmeye alışkındım.

"Kimse benim tarafımda değil. Ama o taraf tutuyor gibi görünmüyor, yani daha ne isteyebilirim ki?"

Uzun uzun iç çekip içkisinden bir yudum aldı. Kısa saçlarına hâlâ alışamamıştım. O kadar kısa kestirmişti ki kafa derisini görebiliyordum. Her nedense bu onu saldırgan gösteriyordu. Kafa derisi kızgındı.

"Onunla röportaj yapmadığını söyledi."

"Tabii ki yapmadım."

"Bence mahsuru yok. Yani benim için hayır dediysen."

"Tanrım, Lucy, tabii ki senin için hayır dedim." Siniri gittikçe kabarıyordu. Ben kıyafetlerimi çöp torbalarına doldururken, "*Lanet olsun, bari biraz minnet duy!*" diye bağırmıştı. Niçin minnet duymam gerektiğini hâlâ bilmiyordum. En yakın arkadaşımı öldürdüğümü düşünmesine rağmen evli kalmaya devam etmek istediğinden olabilirdi belki.

Bunun için o zaman minnet duyamamıştım, hâlâ duyamıyordum.

"*Aklıma bir fikir geldi!*" diye bağırdı ses.

"Bence yapmalısın." Bir patates kızartmasını salsa sosa batırıp ağzıma attım.

"Bundan daha kötü bir fikir düşünemezdim."

"Ben röportaj yapacağım. Kyle bütün dünyaya beni aldattığını söyledi. Hâl böyleyken kendi bildiklerini anlatmak istemez misin?"

"Ben seni aldatmadım."

"*AKLIMA BİR FİKİR GELDİ!*"

Burnumdan gülmemeyi başardım ki bence bu büyük bir başarıydı. "O zaman *gerçekten* röportaj yapmalı ve bunu Ben'e söylemelisin."

Arkasına yaslanıp çenesini sıktı. Eskiden bu hareketi yaptığını gördüğümde çok gerilirdim. Şimdiyse çatal bıçak takımımın sarılı olduğu peçeteyi açtım ve bıçağı gözüne sapladığımı hayal ettim.

"Bak ne diyeceğim. Öyle olsun." Beni anlamıştı. Bu onun, "Ona gününü göstereceğim," tonuydu. "Ben'e beni aramasını söyle. Onunla röportaj yapacağım."

Ayışığı Kitaplığı

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM – "AMNEZİ SAVUNMASI"

Savannah'nın ölüm haberi ilk duyulduğunda herkes onu öldürüp Lucy'yi yaralayan üçüncü bir kişi olduğuna inandı. Ancak polis olay yerinde üçüncü kişiye dair bir kanıt bulamayınca ve Lucy de o geceye dair hiçbir şey hatırlamadığında ısrar edince oklar yön değiştirmeye başladı.

Joanna Clarkson'ı hatırlıyor musunuz? Lucy'yle Matt'in Blok'tan komşuları. Bana Lucy'yle ilgili şüphelerin nasıl ortaya çıktığını anlattı.

Joanna: Eh, Savvy'nin kollarındaki çizikler ve morluklar endişe vericiydi elbette. Ama ben yine de düğünde kavga ettiklerini duyana kadar inanmamıştım. O olaydan hemen sonra Matt'in Lucy'yi evden atması da tuz biber ekti tabii.

Ben: Evden mi attı? Bunu kesin olarak biliyor musun?

Joanna: Lucy'den evi terk etmesini istediğini kesin olarak biliyorum.

Ben: Ve bu Lucy hastaneden taburcu edilir edilmez oldu, değil mi?

Joanna: Evet. Çok tuhaf bir zamanlama. Kimse öyle bir travmadan sonra yaralı eşini evden atmaz, tabii onun yaptığını düşünmüyorsa. Üzgünüm ama Matt'i tanıyorum, bunu yapmasının tek açıklaması bu. Tek açıklaması bu.

Ben: O sıralar tanıdığın çoğu kişi Savannah'yı Lucy'nin öldürdüğünü mü düşünüyordu?

Joanna: Tanıdığım herkes öyle düşünüyordu.

Ben: Ama polisler onu hiç cinayetten tutuklamadılar, doğru mu?

Joanna: Tutuklamadılar. Cinayet aleti mi yokmuş, kesin kanıt mı yokmuş ne. Bilmiyorum. Bence bu vaka onları aşmıştı. Plumpton Karakolu alınmasın ama onlar sarhoş turistleri yakalamaya alışkınlar, cinayet soruşturmaya değil.

Ben: Ama Lucy'yi tutuklatacak kadar delil olmaması insanları hiç düşündürmedi mi?

Joanna: Bunu ben de düşündüm. Ama bizim hukuk sistemimizin delillere, görgü tanıklarına ihtiyacı var. Birinin bir şeyden dolayı hapse girmemesi o şeyi yapmadığı anlamına gelmez.

Ben: Peki ya meşru müdafaa? Lucy ağır yaralanmıştı. Onun kendini savunmak zorunda kalmış olabileceğine dair konuşmalar geçmiş miydi?

Joanna: Savannah'dan mı? Daha neler? O kız ufak tefek, sevimlilik abidesi bir şeydi. Ama ben şunu bilirim: Kızlardan biri öldü, diğeriyse derhâl Kaliforniya'ya topuklayıp ne hikmetse hafıza kaybı yaşadığını iddia etti. Ben ölenin tarafındayım, tamam mı? Ben onun tarafındayım.

Peki ama gerekçe neydi? Lucy durduk yere en yakın arkadaşını neden öldürsündü? Lucy ve Savannah düğünde neden kavga ediyorlardı?

Nina, Savannah'yla Matt arasında bir şeyler olabileceğini ima ediyor gibiydi. Lucy'yi cinayet işlemeye iten kıskançlık olabilir miydi?

Bu teorimden Kyle Porter'a bahsettim.

Kyle: Lucy de bana Matt'in onu aldattığından emin olduğunu söylemişti. Daha önce söylemeye çekindim çünkü kendince ilişkimizi haklı çıkarmaya çalışıyor olabileceğini düşünüyordum. Ama bir keresinde bana Matt'in mahalledeki bütün kadınları sıradan geçirdiğini düşündüğünü söyledi.

Ben: Mahallelerindeki kadınlarla mı yatıyormuş yani?

Kyle: Evet. Ama bunu sırf kendini daha iyi hissetmek için mi söyledi, bilmiyorum... belki de öyleydi. Ama sonra Matt'in ikinci evliliğinin de erken bittiğine dair şeyler duydum ve Lucy'ye inanmadığıma pişman olmaya başladım.

Aslına bakarsan Lucy'nin Matt hakkında söylediği bazı şeyleri son zamanlarda yeniden düşünmeye başladım. Mesela bir keresinde biz beraberken Matt ona mesaj atmıştı ve Lucy'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Ne olduğunu sorduğumda, "Hiç, kocam ne kadar aptal olduğumu söylüyor," demişti. Bir keresinde de, "Arkadaşlarımızla takılırken Matt benim konuşmamamı tercih ediyor," gibi bir şey söylemişti. Abarttığını düşünerek sözlerine pek aldırış etmemiştim ama şimdi şimdi fark ediyorum ki Matt pisliğin tekiymiş. Hatta bir keresinde Savvy de bana bir şey söylemişti.

Ben: Matt hakkında mı?

Kyle: Evet. Lucy'yle beni biliyordu ve, "İstersen onu Matt'ten ayırabilirsin. Onun için en iyisi bu olur," demişti.

Ben: Denedin mi peki? Onu Matt'ten ayırmayı yani?

Kyle: Hayır. İlişki istemiyordum, bilhassa da yirmili yaşlarındaki biriyle. Doğrusunu söylemek gerekirse kısa süre sonra ondan ayrıldım. İşler karışmaya başlıyordu.

Ben: Lucy nasıl tepki verdi?

Kyle: Hiç üzülmedi. Neredeyse... [*güler*] Neredeyse umursamamasına alınacaktım. Omzunu silkip, "Madem öyle istiyorsun," dedi sadece. Gerçi Lucy hiçbir zaman duygularını açık açık göstermemişti. Sanırım Matt'le ilgili sözlerine de bu yüzden kulak asmadım. Çünkü hiç zoruna gitmiş gibi değildi.

Ben: Daha sonra onu ya da Savannah'yı gördün mü?

Kyle: Lucy'yi hiç görmedim ama bir ay kadar sonra Savannah'yı gördüm. Sokakta Matt'le konuşuyordu.

Ben: Ne konuştuklarını biliyor musun?

Kyle: Hayır ama bayağı yakın göründüklerini düşündüğümü hatırlıyorum. Matt, Savvy'nin kolunu tutuyordu, Savvy de onun dibindeydi.

"Hey, çok mantıklı. Savvy bana Lucy'yi Matt'ten ayrılmaya ikna etmemi bu yüzden söylemiş demek, onunla yatıyormuş," diye düşünmüştüm. Ama bu sadece bir tahmindi.

Ama Tanrı şahidim olsun ki aralarında bir şey varmış gibiydi. Hem Lucy de Matt'in mahalledeki bütün kadınlarla yattığını söylemişti... Belki de Matt'le Savvy'nin işi pişirdiğini biliyordu.

Konuştuğum insanların çoğu kıskançlık teorisine inanmadı ama en çok da Emmett Chapman inkâr etti.

Emmett: Kıskançlık mı? Neyi kıskanacak ki?

Ben: Bazıları Savannah'yla Matt'in ilişkisi olduğunu iddia ediyor.

Emmett: Dostum, bu çok saçma.

Ben: Neden?

Emmett: Buna dair bir kanıt görmedim. Ama doğru olsa bile Lucy neden bu yüzden Savvy'yi *öldürsün* ki? Bence Matt'i o kadar sevmiyordu bile.

Ben: Lucy'nin kendi kocasını o kadar da sevmediğini mi düşünüyorsun?

Emmett: Şey... siktir, bunu söylememeliydim. Demek istediğim, araları bozulmaya başlamıştı.

Ben: Sence Lucy yakın bir arkadaşının Matt'le yatmasına kızmaz mıydı?

Emmett: Bilmiyorum. Belki? Ama öyle olsa Matt'e de kızması gerekirdi. Oysa o hâlâ hayatta.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Emmett Chapman, "gözünün önündeydi, aptal" adamlarından biriydi.

Değerini ancak iş işten geçtikten, yaşlandıktan ve hayatınız boka sardıktan sonra fark ettiğiniz adamlardandı. Kafanızın içinde (ve belki de gerçek hayatta, kim bilir?) insanlar öldürmeye başladıktan ve hem güvenliği hem de akıl sağlığı için sizden çok, çok uzak durması gerektiğine karar verdikten sonra fark ettiğiniz adamlardan yani.

Savvy öldükten sonra aramalarına ya da mesajlarına dönmememin gerekçesi buydu.

Eskiden bana ilgisi olabileceğini fark ettiğimde onunla yatmamamın gerekçesi de buydu. Şey, o zamanki gerekçem resmî olarak evli olmam ve Matt'i Kyle'la aldatmayı daha *yeni* bırakmış olmamdı ama bana benzer gerekçeler gibi gelmişti. Kocamı terk etmek için lisedeki en yakın arkadaşımı bahane olarak kullanmak, bu sırada da Emmett'ın hayatını mahvetmek benim için bile aşırılıktı.

Kasabanın merkezine inip arabamı caddeye park ettim ve dakikalarca sanatsal ürünler satan mağazanın vitrinine baktım. Vitrinde büyük, neşeli harflerle *Yaratıcılık Ruhu Besler!* yazıyordu, yazının etrafına da küçük çiçekler ve kalpler çizilmişti.

Muhtemelen Emmett'ın marifetiydi. Eskiden her yere bir şeyler çizerdi; derste defterlerine, sokakta tebeşirle kaldırımlara,

sıkıldığında kendi tenine. Savvy'nin çalıştığı bara benimle takılmaya gelir, ben yazarken o da peçetelerin üzerine çizim yapardı.

Hepimiz için bir şeyler çizerdi, sonra peçetelerden birini barın arkasındaki Savvy'ye, bir diğerini de bana uzatırdı. Bazen bilgisayarımın üzerine eğilmiş hâlimi çizmiş olurdu, bazen yüzümün mutlu bir karikatürünü, bazen de o gün aklında ne varsa onu.

Bir gün ona, "*Bence sanatçı olmayı gerçekten denemelisin*," demiştim, bir ejderhanın bir arabayı becermeye çalıştığı çizimini uzattığında.

"*Tabii canım, bu kadar kaliteli işler boşa mı gitsin?*" demişti alay ederek.

"*Kaliteliler bir kere! Hem New York'a taşınıp çizgi roman yazma hayaline ne oldu?*"

"*Meğer nerede olduğunun önemi yokmuş, her yerde başarısız olabilirmişsin.*"

"*New York'ta başarısız olmak daha eğlenceli olurdu.*"

Kahkaha atıp omzuyla omzuma vurmuştu. "*Üniversiteden sonra birlikte gitmeliydik. Hep konuştuğumuz gibi.*"

O zaman gözlerimi kaçırmıştım çünkü üniversiteden sonra Matt'le evlenmek yerine Emmett'la New York'a gitseydim hayatımın nasıl olacağını düşünmek istememiştim. Dikkatimi yeniden ejderhaya çevirmiştim.

O peçeteler hâlâ duruyordu; bir kutuya kaldırmıştım, kutu da şimdi Nathan'ın dairesinin bir köşesindeydi.

Vitrine uzun uzun baktım.

Emmett'ın bugün çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordum. Öğrenmek için arabadan inmem gerekiyordu.

Birazdan.

Birkaç kere daha derin nefes aldıktan sonra nihayet arabadan inip yapış yapış havaya çıktım.

Ve kararımdan ânında pişman oldum.

Mağazaya o kadar odaklanmıştım ki omzumun üstünden birkaç kapı aşağısına bakmayı akıl edememiştim.

Bir grup adam bir restoranın yeşil-beyaz tentesi altında toplanmıştı, kahkahaları caddede yankılanıyordu. Adamlardan biri benden tarafa bakınca gülümsemesi soldu.

Keaton Harper'dı bu. Savvy'nin abisi.

Sakal bırakmış, göbeklenmişti ama o öldürücü bakışları nerede görsem tanırdım. Adamlardan biri Keaton'ın bakışlarını fark etti ve beni görünce yüksek sesle, "Hassiktir," dedi.

Hemen başımı çevirdim. Emmett vitrinin arkasındaydı ve tereddütlü hareketlerle elini kaldırıp salladı.

Kendimi arabama atmak istiyordum ama her taraftan fark edilmiştim.

Emmett kapıyı işaret edince şimdi üzerinde *Kapalı* yazısı olduğunu gördüm. Başımla onaylayarak oraya doğru yürümeye başladım. Bu sırada arkamdan öfkeli mırıltılar geliyordu.

Emmett gülümseyerek kapıyı açtı. Bazen kendimi birlikte büyüdüğüm çocuğu hayal ederken yakalardım; kıvır kıvır sarı saçları olan sıska, utangaç oğlanı.

Ama Emmett ergenlik dönemimizden sonra çok değişmişti. Şimdi uzun boylu ve kaslıydı. Sarı saçları kıvır kıvırdan ziyade dalgalıydı, kolayca şekillendirilmiş gibi görünecek biçimde kesilmişti ama muhtemelen biraz uğraş gerektirmişti. Çenesi hafif bir sakalla kaplıydı.

Dediğim gibi. *Gözünün önündeydi, aptal.*

İçeri girdim. Mağaza aslında makul büyüklükteydi ama içerisi o kadar doluydu ki insan burada boğulacakmış gibi hissediyordu. Duvarlar boydan boya rengârenk posterlerle ya da girift, el yapımı ahşap tabelalarla kaplıydı. Solumdaki koca bir duvar dolusu ahşap *Hoş Geldiniz* tabelasına bakıp birini insanların suratına geçirerek ciddi zarar verebileceğimi düşündüm.

Gözlerimi kırpıştırıp dikkatimi yeniden Emmett'a verdim. "Selam."

"Selam." Beni görmek ilgisini çektiyse de mutlu olmamış gibiydi. Gerçi bu yüzden onu suçlayamazdım.

Boğazını temizledi ve birdenbire yüzünde daha büyük bir gülümseme belirdi. "Kusura bakma. Kasabada olduğunu biliyordum ama şaşkınlıktan bir türlü seni görmeye gelemedim."

"Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"İyi ki geldin." Yeniden gülümseyince itiraf etmek istemediğim kadar rahatladım. Bu kasabadaki herkesin cinayete meyilli bir acuze olduğumu düşünmesini takmamak adına elimden geleni yapıyordum ama Emmett'ın birazcık bile olsa benim tarafımdaymış gibi konuşmasına sevinmediğimi söylesem yalan olurdu.

"Ailevi sebeplerden mi geldin?" diye sordu.

"Evet, büyükannemin doğum günü partisini mahvetmek için geldim."

Başını yana yatırınca yüreğim cız etti. Bu onun, *Lucy yine saçmalıyor ama bu hâllerine çok gülüyorum*, bakışıydı.

Boyaların olduğu reyonu işaret etti. "Şey... Parti için malzeme mi lazımdı?"

"Hayır. Ben aslında sadece seni görmeye geldim."

Hem şaşırmış hem de biraz sevinmiş gibiydi.

"O zamanlar hiçbir aramana ya da mesajına dönmediğim için özür dilerim. Ben sadece..."

"Travma mı geçirmiştin?" diye tahmin yürüttü.

Kahkaha attım. "Evet."

"Önemli değil. Ben..."

Pencereden *güm* diye bir ses gelmesiyle yerimden sıçradım. Dönüp baktığımda Keaton iki elini birden cama koymuştu, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Emmett, n'apıyorsun sen?" Cama bir daha vurdu. Vitrinin önünde, cama boyanmış bir grup kalbin hemen altında duruyordu, kalpler sanki başından bitmiş gibi görünüyordu ki normalde

bu görüntünün komik olması gerekirdi ama şu anda hiçbir şey bana komik gelmiyordu.

"Özür dilerim. Aramakla yetinmeliydim." Kapıya, Keaton'a doğru bir adım atarken üzerime saldırırsa bana yardım eden kimse çıkar mı diye merak ediyordum. En azından Emmett polis çağırırdı.

Gerçi onların da hiç acele etmeyeceklerinden emindim. Ayrıca buraya geldiklerinde benim tarafımda olmayacaklardı.

"Hayır." Emmett sanki beni durduracakmış gibi elini uzattı ama parmakları koluma belli belirsiz dokundu. "Önemli değil. Kalabilirsin."

Keaton ayaklarını yere vura vura gidince derin bir oh çektim. "Bence o geri gelmeden tüysem iyi olur."

"Peki, tamam." Emmett hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama beni kapıya kadar geçirip camdan dışarı baktı. "Arkadaşlarıyla beraber restorana giriyor."

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Emmett da peşimden çıktı ve Keaton'ın az önce durduğu yere hızlıca göz attı. Hâlâ temizdi.

"Nina ne zamandır seni arayıp yemeğe davet etmek istiyordu," dedi. "Yakın zamanda yapalım mı? Biraz hasret gideririz."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Sen ve Nina..."

"Ah! Evet." Gülümsedi. "Çıkıyoruz. Birkaç ay oldu."

Tabii ki çıkıyorlardı.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Tabii. Akşam yemeği harika olur."

Hayal kırıklığımı fark ettiyse bile çaktırmadı. "Seni gördüğüme çok sevindim, Lucy."

Kendimi daha fazla rezil etmeden arkama döndüm. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Emmett."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM – "AMNEZİ SAVUNMASI"

Lucy, Matt'le yaşadığı evi terk ettikten –ya da oradan kovulduktan– sonra ebeveynleriyle kalmaya başladı. Joanna şimdi bana cinayetten sonraki birkaç günü anlatıyor çünkü herkesin neden Lucy'nin arkadaşını öldürdüğüne inandığını hâlâ anlayabilmiş değilim.

Ben: Yani insanların Savannah'yı öldüren kişinin Lucy olduğunu düşünmesinin sebebi Matt'in onu evden kovması mıydı?

Joanna: Öyle başladı, evet. Ama çoğu insanı buna asıl ikna eden ailesiyle ilgili olay oldu.

Ben: Ne olayı?

Joanna: Kathleen'le Don'u sevdiğimden çok fazla konuşmak istemiyorum. İyi insanlardır. Ama bak. Kathleen başta herkese Lucy'nin karıncayı bile incitmeyeceğini söylüyordu, sonra birdenbire ağız değiştirdi.

Ben: Nasıl?

Joanna: Tuhaflaşmaya ve ketumlaşmaya başladı. Lucy'yi savunmayı tamamen bıraktı. Savannah'nın ailesine de *acayip acayip* şeyler söylemiş. Don kimseyle konuşmaz oldu. Hâlâ konuşmuyor.

Ben: Lucy hakkında konuşmuyor mu?

Joanna: Ağzını bile açmıyor.

Bunu birçok kişiden duyunca etrafa Chaseleri sordum.

William: Evet, birkaç yıl önce buraya Starbucks açıldı, bence mahsuru da yok. Ama oraya sadece kahve için gidiyorum. O bayat muffinlerden ya da ekmeklerden ya da her ne satıyorlarsa o şeylerden almıyorum. Bunlar için Papatya Pastanesi'ne gidiyorum.

William, Norma'nın tavsiye ettiği barda çalışan barmenlerden biri. Bu gece bar sakin ve elli üç yıllık hayatının elli üçünü de burada geçirmiş olan William benimle konuşmayı seve seve kabul ediyor. Ağarmış sakalı çenesinin birkaç santim aşağısına sarkan uzun boylu, yapılı bir adam. Sevecen gülümsemesi olmasa çok göz korkutucu olurdu.

Bana Lucy'nin ailesini anlatıyor. Büyükannesi Beverly Moore doğma büyüme Plumptonlıymış. Üç çocuğu varmış: Keith, Kathleen ve Karen. Keith ve Karen şu anda Houston'da yaşıyormuş ama Kathleen üniversiteyi bitirdikten sonra buraya geri dönmüş. Gelirken nişanlısı Don Chase'i de getirmiş. Evlenmişler, Lucy doğmuş ve birlikte bir pastane açmışlar: Papatya Pastanesi. Burada tanıştığım sayısız insan bana o pastaneden bahsetti.

William: Onlarla konuştun mu? Kathleen ve Don'la yani?

Ben: Henüz değil.

William: Konuşmalısın. Don, Lucy hakkında ağzını açmaz ama Kathleen konuşacaktır. Hatta seve seve konuşur.

Ben: Öyle mi düşünüyorsun?

William: Kesinlikle. Kathleen çok konuşkandır. Saklayacak hiçbir şeyi yok.

Ben: Peki ya Don?

William: N'olmuş ona?

Ben: Onun saklayacak bir şeyi mi var?

William: Eeehh... bak, bu sadece kasaba dedikodusu ama bu meselenin özünü öğrenmeye çalışmana saygı duyuyorum.

Birçok kişi Don'un söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşünüyor. Sana şu kadarını söyleyeyim, o sıralar çok kaypak davranıyordu. Ama onu hiç suçlamıyorum. Lucy'nin yerinde benim kızım olsaydı ne pahasına olursa olsun kızımı korurdum.

Ben: Sence Lucy bir şey hatırlayıp ona mı söyledi?

William: Öncelikle ben o amnezi savunmasına zerre inanmıyorum. Ama evet. Lucy babasına söyledi, babası da yapması gerekeni yaptı. Ben öyle düşünüyorum. Birçoğumuz öyle düşünüyoruz. Hem bir de Kathleen'le Savvy'nin annesi Ivy arasındaki mesele var.

Ben: Ne meselesi?

William: Aslında bunu söylememem gerekirdi ama birinin söylemesi lazım. Kathleen Ivy'ye, Savvy'yi Lucy'nin öldürdüğünü bildiğini söylemiş.

Ayışığı Kitaplığı

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Bu akşam evdeki atmosfer ancak *düşmanca çırpınışlar* diye tarif edilebilirdi.

Annemin dördüncü bölümü dinlemeye başladığı ânı saniyesi saniyesine söyleyebilirdim çünkü birdenbire kasabadaki herkesi aramaya başladı. Çaktırmadan yatak odasının önünden geçip her gıcırdamada yüzümü buruşturarak basamakları inerken sadece birkaç kelime duyabildim –"*sorumsuz*" ve "*terbiyesiz*"– ama annemin çenesi hiç durmadı.

"*Bilmiyorum!*" Annemin sesi şimdi bayağı yükselmişti. "*Onunla konuştuğumda çok kibardı, şimdiyse Don ve ben her şeyi biliyormuşuz gibi davranıyor. Onunla aylar önce röportaj yaptım, bilmek istediği her şeyi anlattım ama tek lafımı bile yayımlamadı!*"

Mutfak tezgâhının üzerindeki çantamı alıp evden gizlice sıvıştım. Bütün bu olanların asıl suçlusunun kim olduğunu fark ederse diye başka bir yere kaçmam gerekiyordu. (Bendim.)

Terden beyaz gömleğinin yakası sararan babam eve girmek üzereydi ve az kalsın çarpışıyorduk.

"Acelen var." Babam... keyifli görünüyordu ki annemin hâlini düşününce bu biraz beklenmedikti. O podcasti dinlemese de annem bugünkü bölümü dinlemeye başlar başlamaz ona mesaj atmış olmalıydı.

"Affedersin." Etrafından dolanıp, "Büyükanneme gidiyo-

rum," dedim. Gerçi henüz buna karar vermemiştim. Ama çocukken hep böyle yapardım. Bağırışlar kulak tıkayamayacağım kadar yükselmeden evden kaçardım.

"Lucy."

Durdum ve dönüp babama baktım.

"Bir şey hatırladıysan, biriyle konuşmak istiyorsan benimle hâlâ konuşabilirsin."

Ağzımı açtıysam da tek kelime edemedim. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu olmadığı kesindi.

"Ben..." Babam iç çekip ellerini ceplerine soktu. Üzgün görünüyordu ki bu duyguyu onda uzun zamandır görmemiştim. Biraz korkmadığı zamanlarda nasıl göründüğünü unutmuştum. "Belki seninle doğru şekilde ilgilenemedim. Bilmiyorum. Ama o zaman söylediğim şeyde ciddiydim. Önemli değil."

"*Önemli değil.*" Bundan beş yıl önce gözünde yaşlarla omuzlarımı tuttuğu hâlini hâlâ hatırlıyordum. "*Bir şey hatırlarsan bana söyleyebilirsin, tamam mı? Ne olursa olsun, önemli değil. Söz veriyorum. Ama sadece bana söyleyebilirsin. Anladın mı?*"

Bunu söylerken dudaklarını sıkmasına, gözlerindeki vahşi çaresizliğe bakıp Savvy'yi öldürdüğümü düşündüğünü fark edişimi hatırladım. Daha doğrusu Savvy'yi benim öldürdüğümden *emindi.*

Anlaşılan aradan geçen beş yıl bana olan güvenini tazelememişti. Gerçi kim onu suçlayabilirdi ki?

"*Siz hiç ebeveynlerinizin beynini patlatmayı hayal ettiniz mi? Ben bir iki kez ettim. Bu normal bir şey, öyle değil mi?*"

"İlk seni arayacağımdan emin olabilirsin," dedim ve dönüp arabama gittim.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM – "AMNEZİ SAVUNMASI"

Savannah'nın annesi Ivy'yle ilk görüşmemde Kathleen Chase'in ona Lucy'nin Savannah'yı öldürdüğünü itiraf ettiğine dair bir şey söylemediğinden onunla tekrar görüştüm. Ona cinayetten hemen sonraki günleri sordum.

Ben: Benimle bir kere daha görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Ivy: Ne demek.

Ben: Lucy'nin Savannah'nın ölümünde nasıl şüpheli hâline geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bana yardım eder misin?

Ivy: Denerim.

Ben: Savannah öldükten sonra Lucy'yi gördün mü?

Ivy: Gördüm tabii.

Ben: Ne zaman?

Ivy: O hastaneye kaldırıldıktan on dakika sonra oradaydık. Savvy'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorduk. Ama bizi içeri almadılar. O gün almadılar. Ertesi güne kadar beklemek zorunda kaldık.

Ben: Onu gördüğünde ne oldu?

Ivy: Bana neler olduğunu anlatması için ona yalvardım ama hatırlamadığını söyleyip durdu. Sürekli ağlıyordu... O zaman ona üzülmüştüm ama aynı zamanda acayip sinirlenmiştim. Dünya üzerinde Savannah'ya ne olduğunu söyleyebilecek tek kişi Lucy'ydi ama zırlayıp duruyordu.

Ben: Şey... Peki. Sonrasında onu hiç gördün mü?

Ivy: Birçok kez.

Ben: Birçok kez mi?

Ivy: Oraya sık sık giderek üzerinde baskı kurmanın, ne kadar üzgün olduğumu görmesini sağlamanın en doğrusu olduğunu düşünüyordum.

Ben: Yani çoktan onun yaptığını düşünmeye başlamıştın, öyle mi?

Ivy: Şüpheleniyordum. Savvy'nin kollarında Lucy'nin açıklayamadığı çizikler ve morluklar vardı. Sonra insanlar düğünde kavga ettiklerini söylemeye başladılar. Ayrıca Lucy'yle konuşmaya her gittiğimde... bir tuhaftı.

Ben: Nasıl tuhaftı?

Ivy: Histerikti. Sürekli ağlayıp titriyordu. Normalde çok metanetli bir kız olduğundan bu hâlleri tuhafıma gitmişti.

Ben: Kafa yaralanması yüzünden sıkıntı yaşadığına dair bir izlenime kapıldın mı?

Ivy: Ne gibi bir sıkıntı?

Ben: Travmatik beyin yaralanmalarında insanlar genellikle eskisi gibi anı oluşturmakta zorlanırlar. Bilhassa da kısa süreli anılar oluşturmakta. Bu durum yaralanmadan sonra uzun süre devam edebilir.

Ivy: Gerçekten bilmiyorum.

Ben: Lucy kafası karışık gibi miydi? Bir şeyleri unutup duruyor muydu? Olaydan başka yani.

Ivy: Hımm... aslında unutuyordu. Oraya gittiğimde, bir önceki gidişimde anlattığı şeyleri anlatmaya başlardı. Gerçekten bilmemi istiyor diye öyle yaptığını sanmıştım.

Ben: Ama aynı zamanda yaralanmanın Lucy'nin tuhaf davranışlarının sebebi olamayacağını da düşünüyordun, değil mi?

Ivy: Olabilir. Tam olarak hatırlamıyorum. Ama doğrusunu istersen bunların bir önemi yok. Don'la Kathleen'in davranışlarını gördükten sonra Lucy'nin yaptığına emin oldum.

Ben: Nasıl davranıyorlardı?

Ivy: Şüpheli. Ben Lucy'ye sorular sorarken Don tepemizde dikilirdi. Kathleen bizi yalnız bırakırdı ama Don her seferinde tuhaf davranırdı. Hatta başta basbayağı düşmanca davranmıştı.

Ben: Düşmanca mı?

Ivy: Bana Lucy'yi üzdüğümü, onun da yaralandığını ve onunla konuşmak için beklemem gerektiğini söylemişti. Kathleen onu ikna ettiyse de kapının eşiğinde durup bütün konuşmayı dinlemişti. Bizi hiç yalnız bırakmazdı. Hatta bunu polislere bile söylemiştim.

Ben: Sizi yalnız bırakmadığını mı?

Ivy: Evet. Bana sanki... kızının yanlış bir şey söylemediğinden emin olmaya çalışıyormuş gibi gelmişti. Lucy'ye çocuk gibi davranıyordu. Lucy'nin ona bir şey söylediğini ve onun da başka kimseye söylemediğinden emin olarak Lucy'yi koruduğunu düşünmeye başlamıştım. Sanırım sonra Kathleen vicdan azabına dayanamadı ve bir şey söyledi.

Ben: Ne söyledi?

Ivy: [*uzun bir iç çekiş*] Bunu hep kendime sakladım çünkü Kathleen'le Don'u suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Ama bir keresinde evlerine gittiğimde, Lucy'yle konuşmam bittikten sonra Kathleen peşimden dışarıya geldi. Bana uzun uzun sarıldı. Ayrıldığımızda ağlıyordu ve, "Biraz daha sabret, olur mu? Ben her şeyi düzelteceğim," dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Deli olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Ben restoranda her zamanki masasında oturuyordu, rahat bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Dizüstü bilgisayarı kapalıydı, not defterleri onun üzerinde düzgün biçimde yığılı duruyordu. Bugünlük çalışmayı bitirmişti ya da ara vermişti veya geldiğimi görüp her şeyi bir kenara bırakmıştı.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ne?"

Karşısına oturdum. Kasaya bakan kızıl saçlı çocuk beni izliyordu. Biri ona kim olduğumu söylemiş olmalıydı.

"Ivy'ye sorduğun soruları diyorum. Nereye varmaya çalışıyordun?"

"Sence nereye varmaya çalışıyordum?" Dudağının bir kenarı sinir bozucu bir gülümsemeyle kalktı.

"Deli olduğum sonucuna varmaya çalışıyordun. Başıma aldığım darbenin ve cinayetle suçlanmanın stresinin beni tamamen delirttiği sonucuna."

"Hayır, bu sonuca varmaya çalışmıyordum."

"Ne o zaman?"

"Cinayetten hemen sonra ne olduğunu net olarak anlamaya çalışıyorum. Bütün dikkatler tamamen Savvy'yi kimin öldürdüğünü bulmaya odaklanmış. Savvy'nin annesi seninle konuşmaya gelmeden önce toparlanmak için kaç günün oldu?"

Sıfır gün. Bayan Harper'ı gözünde yaşlarla hastane odamın

kapısında dikilirken hâlâ görebiliyordum. Ellerimi tutup bana yalvarmıştı.

"*Lütfen*, Lucy, *lütfen*. Bir şey öğrenmemiz lazım. Herhangi bir şey."

"Sadece annenin, Bayan Harper'ın seninle nemen, baş başa görüşmesine müsaade etmesini tuhaf buluyorum." Tek kaşını kaldırdı.

"Ben olur dedim. O zaman yani. Kendi kararlarımı verebiliyordum."

"Veremediğini söylemedim."

Bir an için duraksadıktan sonra hızlıca konuştum. "Ben de Savvy'yi kimin öldürdüğünü bulmayı kafaya koymuştum. Ayrıca annemle babama benim yaptığımı hiç söylemedim." En azından hatırladığım kadarıyla söylememiştim. Cinayetten sonraki günler tamamen bulanıktı.

"*Beni dinle, içinde birini öldürme arzusu uyandığında bazen bu arzuya kulak vermelisin.*"

Ses açık ve netti. Öyle ki, sanki yanımda biri duruyor olabilirmiş gibi hafifçe yerimden sıçrayıp etrafa bakındım.

Ben başını yana yatırdı. "Biliyorum."

"Ivy'nin bize gelip bana sorular sormasında bir sorun görmüyordum. Yardım etmek istiyordum."

"İstediğinden eminim."

"Bu da ne demek?"

"Tanrı aşkına, Lucy, *istediğinden eminim* demek." Eğlenir gibi bir hâli vardı, derken Savvy'yi öldürdüğümü düşünüp düşünmediğini umursadığımı fark ederek irkildim. Olacak iş değildi.

"Genel olarak insanların kötü niyetli olduğunu mu düşünürsün yoksa bu tutumun bana mı özel?"

"Sana özel," diye yalan söyledim.

"Demek istediğim, eğer *benim* çocuğum olsaydı ve büyük bir

travma geçirmiş, ciddi, hayati tehlike arz eden bir yaralanma atlatmış olsaydı kimseyi yanına yaklaştırmazdım. Ona yastıklardan kale yapar, kapının önünde nöbet tutardım. Sorun olmadığını söyleyen yirmi dört yaşında bir kadın olsa bile." Tek kaşını kaldırdı. "Ama bu benim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı çevirip kasadaki delikanlıya baktım, dili ağzının bir kenarından sarkmış, telefonunda hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu.

"Beverly'nin beni doğum günü partisine davet ettiğini biliyor muydun?"

Bakışlarımı ânında Ben'e çevirdim, dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Söylemeyi unutmuş olmalı."

"Gelsem senin için sorun olur mu?"

"Parti onun partisi. Benim iznime ihtiyacın yok."

"Varmış gibi hissediyorum." Arkasına yaslandı ve beni rahatsız eden doğal bir seksilikle saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Neden? Podcastinin konusu olan cinayetin şüphelisi kadının ailesinden birinin doğum günü partisine gitmek kurallara aykırı mı? Podcastçilik ilkeleri falan mı?"

"Aslında..." Düşünüyormuş gibi başını yana yatırdı. "Kurallara aykırı değil. Hep podcastçilik ilkelerinin gazetecilik ilkeleriyle aynı olduğunu düşünmüşümdür."

"Tabii."

"Rahatsız olacaksan gelmem."

"Rahatsız olacak olan sensin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ivy'nin benimle konuşmasına izin vererek kötü bir anne olduğunu ve her nasılsa olayla ilgisinin olabileceğini ima ettiğinden annem dördüncü bölümü hiç beğenmedi."

"Utangaçlık eşiğim yüksektir."

Daha geniş gülümsedim. "Bundan hiç şüphem yok."

"Bu gelebilirim demek mi oluyor?"

"Kesinlikle gelmelisin. Gelmezsen büyükannem çok üzülür."

"Öyle mi dersin?" Koltukları kabarmıştı.

"Kesinlikle."

"Tamam o zaman. Yarın orada olacağım."

"Sabırsızlanıyorum."

"İlk röportajımızı pazartesi yapacağız, değil mi?"

"*İlk* röportajımızı mı? Defalarca konuştuk."

"Gerçek anlamda konuşacağımız ilk röportajı kastediyorum. Büyükannen önümüzdeki hafta da burada olacağını söyledi."

Uzun uzun içimi çektim. "Öyle mi dedi?"

"Yanlış mı?"

"Hayır. Doğru." Bana tek yön bilet almıştı, burada söylediğinden daha fazla kalmamı planladığını bundan anlamalıydım. Kendi biletimi kendim alarak buradan basıp gidebilirdim ama merakım uyanmıştı bir kere. Büyükannemin söylediği şeyi düşünmeden edemiyordum. Ben'in bu işi çözeceğini söylemişti.

O çözene kadar burada kalmayı Savvy'ye borçluymuşum gibi hissediyordum.

Geri döneceğim hiçbir şey olmamasından bahsetmiyordum bile. Hâlâ işsizdim, erkek arkadaşım artık eski erkek arkadaşımdı ve henüz yeni bir daire tutmamıştım. Burada kalsam da olurdu, *burası* içimde kendi yüzüme yumruk atma isteği uyandırsa bile.

"Güzel," dedi Ben. "Haftaya podcastin formatını değiştireceğim. Haftada iki bölüm yayımlamak yerine kısa kısa bölümler yayımlayacağım, böylece gerçek zamanlı olarak ilerleyebileceğiz. Bence insanlar bunu çok beğenecekler."

"Harika," dedim kuru kuru.

Tek kaşını kaldırdı.

"İyi. Neyse. Pazartesi," dedim. "İlk röportajımız. Hazır olacağım."

"*Ben hep hazırım*," diye şakıdı ses. "*Hadi birinin hayatını kaydıralım!*"

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
EK BÖLÜM 1

Selam, millet. Yarına kadar yeni bölüm beklemediğinizi biliyorum ama size programın gidişatıyla ilgili bilgi vermem gerek. Birincisi, tekrar Teksas, Plumpton'a geldim. İkincisi, Lucy Chase'le görüşüyorum.

Her şeyi açıklığa kavuşturmak adına başından beri Lucy'yle röportaj yapmayı dört gözle beklediğimi bilmenizi isterim. Büyükannesi bana Lucy'yi ikna edebileceğini söylemişti, yanılmıyormuş. Beverly'nin dediğine göre çok uğraşması gerekmemiş bile. Şimdiye kadar Lucy bana karşı hep dürüst oldu.

Sizinle açık konuşacağım, bu sezon için planladığım bazı bölümleri iptal etmek ya da baştan düzenlemek zorunda kaldım. Lucy'nin kasabaya dönmesi her şeyi değiştirdi ve son zamanlarda bir sürü yeni bilgi edindik.

Bu yeni bilgilerden bazılarının ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? Matt Gardner'la yaptığım röportajı dinlemek üzere yarın burada olun.

Evet, o Matt Gardner'la. Lucy'nin eski kocası ilk röportajını verdi.

Ayrıca gözünüz podcast uygulamanızda olsun çünkü sizleri burada olanlar hakkında bilgilendirmek için sık sık –bunun gibi– kısa bölümler yayımlayacağım.

Şimdilik sizi Nina Garcia'nın röportajıyla baş başa bırakıyorum.

Nina: Bayan Chase'i tabii ki tanıyorum. Yani Kathleen'i. Lisedeyken Lucy'nin evine gittiğimde ona hep Bayan Chase derdim. Alışkanlıkları kırmak zor.

Ben: Lucy'yle yakın mısınız?

Nina: Yani, yolda görsem selam veririm ama arkadaş değiliz.

Ben: Onu düğünde gördüğünü hatırlıyor musun?

Nina: Evet, şöyle böyle.

Ben: Düğün boyunca orada mıydı? Yoksa gecenin ilerleyen saatlerinde mi gördün?

Nina: Emin değilim. Üzerinden uzun zaman geçti.

Ben: Peki ya Colin Dunn? Colin'i tanıyor musun?

Nina: Eskiden burada oturduğundan biraz tanıyordum, evet. Neden sordun?

Ben: Geçen bölümlerden birinde Colin'in düğünden sonra evli bir kadınla arabada seks yaptığından bahsettiğini duymuş muydun?

Nina: Evet.

Ben: Kathleen'le Colin'in yasak ilişki yaşadığını iddia eden birçok kaynağım var.

Nina: ...Ne?

Ben: Biliyor muydun?

Nina: Ne? Bunu kim söyledi?

Ben: İsimlerini vermek istemiyorlar. Ama bilgiyi doğruladım.

Nina: Colin mi doğruladı? Colin Dunn?

Ben: Evet.

Nina: Kathleen ondan otuz yaş filan büyük.

Ben: Otuz iki yaş, evet.

Nina: Ben...

Ben: Bana bunun burada, Plumpton'da herkesin bilip sustuğu bir sır olduğunu söylediler.

Nina: Gerçekten mi? Kimse bana söylemedi. Ama sanırım...

Ben: Ne?

Nina: Şimdi bu olayın üzerine hatırladım da, bir keresinde Colin yaşı büyük kadınlardan hoşlandığını söylemişti. Savvy'den bahsettiğini sanmıştım çünkü Savvy ondan dört beş yaş büyüktü. Anlaşılan gerçekten *büyük* kadınlardan bahsediyormuş...

Ben: Biraz tuhaf, değil mi?

Nina: Kendinden otuz yaş büyük bir kadınla yatmak mı? Bilmem, insanların işine nasıl gelirse.

Ben: Hayır, Kathleen'in Savannah'nın sevgilisiyle ilişkisi olduğunu herkesin bilmesine rağmen kimsenin bunu sözünü edecek kadar önemli görmemesi.

Nina: Eh, Colin Savvy'yle birlikteyken ilişki yaşamıyorlardı ama, değil mi?

Ben: Aksine, araştırmalarıma göre iki ilişki birbiriyle örtüşüyor. Bir de dediğim gibi, arabadaki gizemli evli kadın var...

Nina: ...Ah. O zaman evet. Biraz tuhaf.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Annemin partiyi iptal etmesini bekliyordum.

Ben'in kısa bölümünü ilk seferinde inanamayarak, ikincisindeyse eğlenerek dinlemiştim.

Anneme bakın siz...

Belki Savvy adına kızmalıydım ama Colin konusunda hiçbir zaman ciddi olmamıştı, hem dürüst olmak gerekirse onun da güleceğini düşünüyordum.

Sabırsızlıkla annemin patlamasını bekliyordum.

Ama patlamadı. Ertesi sabah aşağı indiğimde onu kilisedeki kızlardan birine yaptığı bebek battaniyesine neşeyle dantel dikerken buldum.

İnkâr onun için her zaman işe yaramıştı.

Bu yüzden tek kelime etmedim, Ben'e, *vay canına, oğlum,* yazan bir mesaj gönderdim ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Annem, partiyi hazırlamakla görevli çalışanları kontrol edebilelim diye restorana bir saat erken gitmemizde ısrar etmişti. Çalışanlar durumdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyorlardı, sanki çiçek desenli elbiseler giymiş kadınların mum kavanozlarının tam olarak nasıl yerleştirileceği konusunda yaygara koparmasına alışkındılar.

Annem aslında düğün organizatörü olmalıydı. Bir gün için mutlu bir görüntü yansıtmakta harikalar yaratırdı.

Restoranın arka tarafındaki özel etkinlikler için kullanılan büyük odadaydık. Piknik tarzı uzun bir masa kurmuşlardı, ortasında da sözü geçen mum kavanozları ve çiçek aranjmanları vardı.

Annem papatyaların bahsini etmedi. Muhtemelen çok güzel göründüklerindendi. Ya da pembe gül olması gerektiğini tamamen unutmuştu.

Büyükannem tam zamanında geldi, ona Ashley'yle Brian (kuzenlerim, dallama torunlar) eşlik ediyordu. İkisi de benden gençti –yirmili yaşlarının başındaydılar– ve ikisi de burada olmaktan pek mutlu görünmüyordu. Brian elinde olsa başını telefonundan kaldırıp selam verme zahmetine bile girmeyecekti.

Ebeveynleri Keith'le Janice da peşlerinden içeri girdiler. Annemin kardeşlerinin en küçüğü olan Karen teyzem de onların arkasından içeri girdi, her zamanki gibi somurtuyordu. Yanında, üzerine hiç de oturmayan bir takım elbise giymiş, tanımadığım bir adam vardı.

Kasabaya ne zaman geldiklerini bilmiyordum. Annem son birkaç gündür gizemli biçimde ortadan kaybolup duruyordu, demek ki bir süredir buradaydılar. Anlaşılan kimse beni erkenden görmek istememişti.

Hepsi bana baktı ve sonra hızla başlarını çevirdiler. Ashley hariç, o beni baştan ayağa süzdükten sonra sanki gördükleri hoşuna gitmemiş gibi gözlerini kıstı.

Başımı eğip elbiseme baktım. Siyahtı, rengârenk giyinmiş diğer konuklarla hiç uyuşmuyordu. Ayrıca daha büyük memeli birinin üzerinde daha heyecan verici görünebilecek bir dekoltesi vardı. Yine de odada dört dönüp davetlilere aperatifler ikram eden garson memelerimi beğenmiş gibiydi. Elimden geleni yapıyordum.

Büyükannem koştura koştura yanıma gelirken mor pulları da onunla birlikte hareket ediyordu. Doğum günü elbisesi 1920'ler tarzıydı, ona Vegaslı dansçı havası katıyordu.

Kolumu sıktı. "Her şey çok güzel görünüyor."

"Çoğunu annemin yaptığını biliyorsun."

Büyükannemin arkasında beliren Keith dayımla Janice yengem bana gevşekçe sarılıp ağızlarının ucuyla gülümsediler.

"Seni görmek ne güzel, Lucy," dedi Keith dayım, bir eliyle sakalını sıvazlayarak.

Janice yengem kaşlarını çattı. "Yeniden evlenmemiş olmana şaşırdım."

"Eh, ilki o kadar da harika değildi." Güldüm. O gülmedi.

"Vay canına," dedi Ashley. Onu son gördüğümde açık kahverengi olan saçlarını çok hoş bir kumrala boyatmıştı, öyle ki bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor olmasaydı ona iltifat bile edebilirdim.

"Merhaba, Lucy." Brian telefonundan başını kaldırıp memelerime baktı.

"Brian, çok yakışıklı görünüyorsun!" Sanırım annem artık düpedüz yalan söylüyordu. Annem Brian'ın dağınık kahverengi saçlarını gözlerinin önünden çekince Brian yirmi bir yıllık hayatında başına gelen en kötü şey buymuş gibi geri çekildi.

Annemin yüzündeki gülümseme, arkamda bir şey görmesiyle dehşete dönüştü.

Arkama döndüm. Ben'di, elinde pembe fiyonklu kocaman bir hediye paketi tutuyordu, kendi yapmış olamayacağı kadar güzel paketlenmişti. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı mavi bir gömlek giymişti ve Ashley bu sefer onda gördüğü her şeyi beğenmişe benziyordu.

Açıkçası onu suçlayamazdım.

Büyükannem sevinçle, "Ben!" derken annem aynı anda, "Burada ne işin var?" dedi.

Ben bir elini kaldırıp salladı. Annemin onun da geleceğini bilmemesine şaşırdıysa da belli etmedi.

Ek bölümü ertesi güne bırakabilirdi diye düşünmeden ede-

miyordum. Yayımlandıktan sonra annemi göreceğini bile bile partiden önce yayımlamıştı.

Bundan hem etkilenmiş hem de biraz korkmuştum.

Büyükannem annemi susturarak, "Kathleen, kabalık etme," dedi. "Onu ben davet ettim."

"Sen mi davet ettin?" Annem neredeyse çığlık attı ve sonra dönüp bana baktı, sanki benim de dehşete düşmem gerekiyormuş gibi.

Anneme gülümsedim, sonra Ben'in yanına gittim. Kollarındaki hediyeyi aldım. "Ben. Her zamanki gibi ukala görünüyorsun."

Şaşkınlıkla kısa bir kahkaha attı. "Teşekkürler?"

Annemin şaşkın bakışları altında hediyeyi diğer hediyeleri istiflediğimiz masaya koydum. Keith, Janice ve dölleri kafaları karışmış gibi bakıyorlardı.

"Millet, bu Ben Owens," dedi büyükannem yüksek sesle. "Şu podcastin sunucusu. Hangisi olduğunu biliyorsunuz."

Ashley'nin ağzı açık kaldı. Brian hızlı hızlı mesaj yazmaya başladı. Keith ve Janice hâlâ en can alıcı noktayı bekliyormuş gibi görünüyorlardı.

Göz ucuyla babama baktım. Köşede surat asıyordu. Karen koşarak annemin yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Saçları permalı bir grup yaşlı kadın kapıda belirince büyükannem onları karşılamaya gitti. Annem de Ben'e bakmaktan özenle kaçınarak onlara katıldı.

Herkes Ben'e bakıyordu, bu yüzden gidip yanında durdum. Genelde herkes *bana* bakardı. Yan yana olmamız işlerini kolaylaştıracaktı.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

Karşı duvarın önüne kurulu küçük barı işaret ettim. "İçki?"

"Tanrım, evet."

Bir saat sonra masanın ortasında oturuyordum, bir yanımda büyükannem, diğer yanımda Ben vardı, böyle oturmamızda büyükannem ısrar etmişti. (Annemin itirazlarına aldırmadan neşeyle, "Bugün benim doğum günüm, nereye oturacağımıza ben karar veririm!" demişti.)

İkinci kadeh şarabımı içiyordum ve odanın kenarları hoş biçimde bulanıklaşmaya başlamıştı.

Masaya mümkün olduğunca çok sandalye sıkıştırmışlardı, bu yüzden kolum sürekli Ben'inkine değip duruyordu. O bulanık değildi. Aksine tamamen netti ve ona bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

Birdenbire bir aydan fazladır seks yapmadığımı hatırladım. Nathan ve ben cinayet ifşasından önce bile kuraklık dönemindeydik. Gerçekten *harika* seks yapmayalıysa çok daha uzun zaman olmuştu (çok sağ ol, Nathan!).

Garson arkamda durup dibine inen şarap kadehimi doldurdu.

Eh, bu, seks hakkında düşünmeyi bırakmama yardımcı olmayacaktı.

Kadehi almak üzere uzandım ama sonra fikrimi değiştirdim. Bunu yapmak yerine iki parmağımla birkaç santim uzağa ittim.

Ben beni izliyordu, sandalyeme yaslanırken göz göze geldik. Çabucak başımı çevirdim.

Annemin çaya/şaraba 285 kalorilik mükemmel brownieler getiren arkadaşı Betsy karşımızda oturuyordu ve gözlerini dikmiş, Ben'e bakıyordu. Ben ise fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Bruce," dedi Betsy.

"Ben," diye düzelttim, sonra suyuma uzandım.

"Ben. Radyocular çirkin olur derler, bilir misin?"

Tam içerken güldüm, az kalsın bir kaşık suda boğulacaktım.

"Betsy!" diye kızdı annem.

"Ne? Daha geçen gün bunun hakkında konuşuyorduk!"

"Duymuştum, evet." Bu konuşma Ben'i eğlendirmişe benziyordu.

"İşte, o deyiş senin için geçerli değil. Aslını istersen radyoda çalışarak kendine yazık ediyorsun."

Masadan kahkahalar yükseldi. Babam bile güldü.

"Teşekkür ederim." Ben sanki yakışıklılığına sık sık iltifat edilmiyormuş gibi kızardı. Sanki Reddit'teki r/Podcastleri ziyaret etmemiş ve ne kadar sevimli olduğunu tartışan başlıkları görmemiş gibi.

"Bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu Keith. "Podcastçiliğe?"

"Podcastleri severdim. Hatta onlara takıntılıydım. Bilhassa da gerçek suçlara. Ben de kendim bir tane denemeye karar verdim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Karen. "Daha önce adliye muhabiri bile değildin, öyle değil mi?" Aslında bu soruyu cevaplamasına ihtiyacı olmadığını görebiliyordum. Ben'i Google'da kapsamlı olarak araştırmıştı. Muhtemelen beşinci sayfaya kadar ilerlemişti.

"Hayır, gazeteci olarak daha çok yaşam tarzı ve eğlence haberleri yapıyordum. Gerçek suçlar benim için daha ziyade... hobi gibiydi. Aslında amatör hafiyelerin bir şeyleri çözmeye çalıştığı internet sitelerine katılarak yıllarca bir sürü vakayla haşır neşir oldum. İlk vakamı çözmeye karar verdiğimde işimi kolaylaştırmak için en çok bilgi sahibi olduğum vakayı seçtim."

"Çözebildin mi?" diye sordu Keith.

"Tabii ki çözdü." Janice koluna vurdu. "Anlattım ya."

Keith o konuşmayı hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı, belki de karısının ona söylediği çoğu şeyi hatırlamıyordu.

"Çözdüm," dedi Ben.

Janice kocasına, "Hatırlıyorsun," dedi. "Güney Carolina'da mezuniyet balosu gecesi öldürülen kız. Cesedini bir öğretmenin arabasının bagajında bulmuşlardı ama adam yapmadığına *yemin ediyordu*. Ayrıca cinayet sebebi *ve* mazereti yoktu."

Keith başını salladı, hâlâ hatırlamıyordu. "O mu yapmış?"

"Hayır," dedi Ben. "Kızın erkek arkadaşı yapmış. Kızı bagaja koymuş çünkü kızın öğretmenle flört ettiğini ve aralarında bir şeyler olabileceğini düşünüyormuş. Ama anladığım kadarıyla öyle bir şey yokmuş."

"Yine de o vaka kolaydı," dedi Ashley, kaşlarını cilveli cilveli kaldırarak. "Her zaman erkek arkadaş ya da kocadır."

Herkesin gözü bana kaydı, sonra hızla bakışlarını kaçırdılar.

Her zaman erkek arkadaştı, en iyi arkadaş olduğu zamanlar hariç.

"*Aklıma bir fikir geldi!*"

Şimdi olmaz.

"İçimde öyle olduğuna dair bir his vardı," diye itiraf etti Ben.

"Bu sefer de var mı, Ben?" diye sordum. "Yine çözeceğini düşünüyor musun?"

"Ah, harika, yemekler geldi," dedi annem yüksek sesle. İki garson ellerinde tabaklarla odaya girdi.

Ben'in bakışlarına karşılık verdim. Dudakları seğirdiyse de hiçbir şey söylemedi.

Çabucak yemeğe gömüldüm çünkü şarap gerçekten başımı döndürmeye başlamıştı. Garsonlardan biri etrafımızda dolaşıyordu, her an şarap kadehimi doldurmaya hazırdı.

Aslında masada şarap su gibi akıyordu, kadehimi elimde tuttuysam da içmeden etrafıma bakındım. Keith'in yanakları kızarmıştı. Ashley yüksek sesle gülüyordu.

Sanırım bunun eğlenceli olması gerekiyordu. Daha doğrusu *eğlenceliydi*. Diğer herkes için. Bir fotoğraf çekip Instagram'a koyabilirlerdi –#yemekpartisi #cokeglenceli #hayatimiseviyorum– ve yalan olmazdı.

"Kitap yazacak mısın, Ben?" diye sordu büyükannem, görünüşe göre dikkat etmediğim bir konuşmaya devam ediyordu.

"Kitap mı? Hayır." Bana baktı. "Belki bir gün ama şu anda öyle bir planım yok."

"İnsanlar yazacağını söylüyorlar."

"Hangi insanlar?"

"Bilirsin işte." Elini salladı. "Twitter."

"Büyükanne, senin Twitter hesabın mı var?" Brian o kadar şaşırmıştı ki birden Twitter'da ne tür şeyler paylaştığını merak ettim. Belli ki büyükannesinin görmesini istemediği şeylerdi.

"İyi yazarsın," dedi Janice. "*Atlantic* ve *Vanity Fair*'deki bazı yazılarını okudum."

"Teşekkür ederim," dedi Ben.

"Lucy, sen de bir zamanlar yazar olmak istemiyor muydun?" Keith sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu, hâlbuki onu doğru düzgün tanımıyordum bile. "Ne oldu o hayaline?"

O kadar da iyi değilmişim, demem gerekirdi. İnsanlar bu tür saçmalıklara bayılırdı; alçakgönüllülük ve dürüstlük, kaba bir sorudan sonra herkese kendini daha rahat hissettirecek birbirine bağlı iki şeydi.

Gülümsedim. "Eh, tahmin edersin. Kimse bir katilin kitabını okumak istemez."

Keith kızardı. Babam gözlerini devirdi.

"Lucy," dedi annem bıkkınlıkla.

"Neden otobiyografi yazmadın?" Ashley belli ki bütün gece bu soruyu sormak için beklemişti.

"Hatırlamadığım şeyler varken nasıl otobiyografi yazabilirdim ki?"

"Başka her şey hakkında yazardın."

Omuzlarımı kaldırdım.

"*Hadi öldürelim...*"

"Olanları hiç senden dinlemedik. Neden anlatmıyorsun?" diye üsteledi Ashley.

Aslında sayamayacağım kadar çok anlatmıştım. Kimse bana inanmamıştı.

"Ben'e anlatıyorum." Şarabımdan bir yudum aldım.

Babam kafasını kaldırdı. Gözlerinde öfke ve soru işaretleri vardı.

"Ben'e mi anlatıyorsun?" Annem kelimeleri yavaşça söylemişti. Hatta masanın geri kalanı tarafından sakince olarak yorumlanabilirdi.

Belki de *gerçekten* sakince söylemişti. Etrafıma hızlıca göz attığımda başka kimsenin gerilmediğini gördüm.

Ben de gerilmemeliydim. Yetişkin bir kadındım ve istediğim ukala podcastçiye röportaj vermekte özgürdüm.

"*Aklıma bir fikir geldi. Hadi öldürelim...*"

Elimi yumruk yaptım ve sesi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Evet. Yakında Ben'le röportaj yapacağım."

"Çoktan birkaç şey hakkında konuştuk bile," diye ekledi Ben.

"Bu ilginç bir karar, Lucy," dedi babam.

Ashley kıs kıs güldü, sonra elini ağzına kapadı. Diğerleri de gerginlikle güldüler.

"Herkesin Ben'den beklentisi yüksek." Rahat görünmeye çalışıyordum. "Sadece elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum."

"Minnettarım." Ben de rahat görünmeye çalışıyordu. Bu konuda ondan daha iyiydim.

Babam soracak başka şeyleri varmış gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

"Benim onun yerine anlatmamdansa Lucy'nin kendi hikâyesini anlatması daha doğru olur, öyle değil mi?" dedi Ben.

"Doğru," dedi Ashley gözlerini kocaman açarak.

"*Saçmalığın daniskası.*"

Kafamın içindeki ses o kadar yüksekti ki yerimden sıçramamak için kendimi zor tuttum.

"*Hadi onu öldürelim.*"

Gözüm bıçağıma kaydıysa da Ashley'yi öldüremeyecek kadar sarhoştum. Gerçekte ya da diğer türlü.

"*O zaman Ben'i öldürelim.*"

Sandalyemde kıpırdandım. Konuşma bensiz devam etmişti ve annem bana bakıyordu.

"Öyle değil mi?" dedi.

"Ne?"

"*Aklıma bir fikir geldi!*"

"Gerçek," dedi annem. "Hepimizin tek istediği buydu. Gerçeği öğrenmek."

"Evet." Başımla onayladım. "Gerçek."

Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Aslında bunu yapmamalıydım ama sesi susturmak istiyordum. İşe de yaradı.

"Peki gerçek, insanların özel hayatlarını ifşa etmeyi mi içeriyor?" Keith'in yüzü daha da kızardı. Öfke ve alkol bir araya gelerek ortaya kıpkırmızı bir adam çıkarmıştı.

"Keith," dedi Janice sessizce, elini onun koluna koyarak.

Keith kolunu çekti. "Kusura bakmayın ama neden hepimiz bu adamın burada olması sorun değilmiş gibi davranıyoruz? O..."

"Burada olman hiç sorun değil, Ben," diye araya girdi büyükannem. Ben'in koluna pat pat vurdu.

Ben ona eğlenir gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Anne!" Keith ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına. Podcastte söylediği şeyi duymadın mı?"

"Keith," diye kızdı annem.

"Kathleen'in yirmi yaşında biriyle arabada seks yaptığını söyledi!"

"Oha," dedi Ashley.

"Aman tanrım." Brian bu sefer telefonunu bıraktı.

"Kahretsin, Keith," dedi babam.

"Ne? Doğru bile değil!" Keith öfkeyle parmağını Ben'e doğrulttu. "Yalan haberlerinle o küçük podcastine çıkıp bu suçlamaları *anonim kaynaklara* dayandırıyorsun." *Anonim kaynaklar* derken tırnak işareti yapmıştı.

"Artık turtayı mı istesek?" dedi annem.

Keith onu duymazdan geldi, dikkati tamamen Ben'deydi. "Kimmiş bu kaynaklar?"

"Üzgünüm, bunu söyleyemem."

"Ya da hediyeleri mi açsak?" diye önerdi annem.

"Tabii ki söyleyemezsin! Çünkü kaynağın filan yok!"

"Ya da biraz daha şarap mı söylesek?" diye önerdi büyükannem, kadehini kaldırarak. Garsonlardan biri koşarak gelip kadehi doldurdu.

Betsy masaya doğru eğilip, "Ben gitsem mi?" diye fısıldadı.

"Saçmalama. Eğlence yeni başlıyor!" dedi büyükannem neşeyle.

Keith iki elini de masaya dayamıştı, kavgaya hazırdı. "Kathleen'le o çocuğun..."

"Colin," diye belirttim.

"Oha," dedi Ashley.

"...o *Colin* denen çocuğun Savannah'yı öldürdüklerini ima ettin! Oysa hepimiz kimin yaptığını biliyoruz."

Elimi kaldırdım. Betsy'nin ağzı bir karış açıldı.

Büyükannem elimi aşağı indirdi. "Bu burada yapılacak şaka değil, tatlım."

"Alınma, Lucy," dedi Keith.

Brian, "Gerçekten mi, baba?" diye sordu.

"Hepimiz kimin yaptığını biliyoruz ama sen yalanlar söyleyip onu Kathleen öldürmüş gibi konuşuyorsun!"

"Ben sadece herkesin mazeretini anlamaya çalışıyorum." Ben şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

Hatta dudakları seğiriyordu. Ukala piç bundan zevk alıyor olabilirdi.

"Bu doğru de–"

"Ah, tanrı aşkına!" diye bağırdı annem. Herkes donakaldı. "Evet, düğünün olduğu gece Colin'le arabamda seks yaptım!

Mutlu musun, Ben? Beni yakaladın! Yirmi yaşındaki çocukla yattım ve dürüst olmak gerekirse bundan zevk aldım."

"Oha."

"Yani Savvy öldürüldüğünde ben Colin'leydim," diye bitirdi annem sakince. Bir elini kusursuzca şekillendirilmiş saçlarında gezdirdi ve saçları neredeyse hiç hareket etmedi. "Mazeretim Colin."

Keith dayım anneme, kız kardeşinin seks yapmayı bildiğini yeni fark etmiş gibi bakıyordu. Babam uzun uzun iç çekti.

"Kes şunu, Don," dedi annem. "Sanki sen sütten çıkmış ak kaşıksın da."

Gülmemek için kendimi tuttuysam da burnumdan kaçan homurtuya engel olamadım.

Annem de babam da yasak ilişkileri konusunda hiç ketum olmamışlardı. Babam dizüstü bilgisayarını mutfak masasının üzerinde açık bırakır, bilgisayar gelen mesajlarla öterken annem gelip kız arkadaşına cevap vermesi için ona bağırırdı. Annemin sadece babamdan intikam almak adına başkalarıyla yatıp kalkmaya başladığına emindim ama artık bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. *Yarasın* demek dışında ne yapabilirdim ki?

Neden hâlâ evli olduklarını asla anlayamayacaktım. Boşanmadan önce benim taşınmamı beklediklerinden emindim ama üniversite için evden ayrıldığımdan bu yana on yıldan fazla zaman geçmişti. Sanırım hayatlarının geri kalanında birbirlerine eziyet etmenin boşanmaktan daha iyi olduğuna karar vermişlerdi.

Büyükannem şarap kadehini bırakıp masanın öbür ucuna uzandı ve annemin elini tuttu. "Kathleen, bunu içtenlikle söylediğimi bilmeni isterim. Seninle gurur duyuyorum."

Turtalarımızı sessizlik içinde yedik. Büyükannem hediyeleri açarken arkadaşları ortamı yeniden neşelendirmeye çalıştılar ama hepimiz hâlâ *Colin'le arabamda seks yaptım* cümlesine takılıp kalmış durumdaydık.

Fırsatını bulan mekânı terk ederken ben de büyükannemin onu götürmek için gelen lüks bir siyah arabaya binmesine yardım ettim. Başka bir gizemli adam daha, fakat bu seferki ondan en az on yaş daha gençti. Lüks arabası fazlasıyla parfüm kokuyordu ama bana başıyla selam verirken gülümsemesi dostçaydı.

Büyükannem yolcu koltuğuna oturduktan sonra yanaklarımı okşadı.

"Sana doğum gününü mahvedeceğimi söylemiştim," dedim.

"Canım benim, şimdiye kadarki en iyi doğum günümdü."

Gülerek başımı salladım ve kapısını kapadım. Araba uzaklaşırken büyükannem bana el salladı.

Restorana geri döndüm. İçerisi neredeyse boştu, garsonlar hostes standının etrafında toplanmıştı. Ben yanlarından geçerken aniden konuşmayı kestiler.

Annemin cam kavanozlarını ve pastanın geri kalanını almak üzere arka odanın yolunu tuttum. Odaya yaklaştığımda boğuk sesler duydum ve kapıya vardığımda yavaşladım.

Babam Ben'le beraber masanın ucunda duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yakın zamanda sönmüş bir mumun dumanı yanlarından yükseliyordu. Geride durup hiç utanmadan onları dinledim.

"Umurunda olmadığını bilsem de Lucy'nin iyiliğini düşünmen için sana yalvarıyorum," dedi babam.

"Nasıl yani?" diye sordu Ben. Hepimizden çok daha az şarap içmişti. Sesi babamınkinden daha netti.

"Hikâyesini birçok kez anlattı. Tekrarlanmasına gerek yok." Babam çoktan sinirlenmişti.

"Hikâyesini hiç anlatmadı."

"Tabii ki anlattı."

"Doğrudan değil. Her seferinde polisin, senin, annesinin, avukatının ya da medyanın süzgecinden geçti. Hiç kimse doğrudan ondan dinlemedi."

"Peki sence neden öyle oldu?"

"Çünkü onu koruyordunuz?"

"Evet!"

"Şimdi de aynını mı yapıyorsun?" diye sordu Ben. Babamın, sesindeki kuşkuyu duyup duymadığını merak ettim.

"Elbette."

"Daha fazla ayrıntı vermek istersen seninle röportaj yapmak isterim," dedi Ben.

"Röportaj filan yapmayacağım," diye tersledi babam. Arkasına döndüğünü görünce hemen birkaç adım geri gittim. Odadan çıkmasını bekledikten sonra koridorda yeniden ilerlemeye başladım. Yanımdan geçerken kaşlarını çattı.

Kavanozları toplamak üzere bir koli alıp masaya yöneldiğimde Ben telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Kafasını kaldırıp baktı ve yanıma gelip kavanozlardan birkaçını topladı. Onları koliye koyarken göz göze geldik.

Hikâyem şimdi de onun süzgecinden geçiyordu. Acaba bunun farkında mıydı? Savvy'nin hikâyesi onun süzgecinden geçerek anlatılıyordu. Dünyaya mükemmel bir kurban sunmak adına onu olduğundan farklı gösteren herkesin süzgecinden geçerek.

"Pazartesi görüşürüz," dedi usulca. Kapıya gitti ama sonra duraksayıp omzunun üstünden bana baktı. "Sadece gerçeği bulmakla ilgilendiğimi biliyorsun, değil mi? Savannah için."

"Biliyorum."

Başıyla onayladı ve gitmek üzere döndü.

"Bir dakika, Ben."

Başını çevirip bana baktı.

"Benim de istediğim bu," dedim. "Gerçeği istiyorum."

Kafamın içindeki ses burnundan güldü.

"Ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum," diye düzelttim. "O aptallar ne derlerse desinler, bu işi çözmene yardım edeceğim." Birkaç dakika önce aptalların (ailemin) oturduğu masayı işaret ettim.

Ben gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Gerçeği birlikte bulacağız, Lucy."

Gerginlikle yutkunurken Ben bana el salladı, sonra da gitti. Ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim.

Gerçek.

"*Gerçeğin bir önemi yok.*" Ses –Savvy'nin sesi– şimdi çok daha netti, hatta yıllardır olmadığı kadar netti.

Benimle konuşan hep Savvy'ydi. Ölümünden sonraki ilk birkaç gün çığlıkları o kadar yüksekti ki kafamın patlayacağını sanmıştım, daha sonra sessizleşip kana susamış bir yoldaş hâline gelmişti.

Şimdiyse onu duymazdan gelmemden bıkmışa benziyordu.

"*Hadi öldürelim...*"

Gözlerimi yumup anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama olmadı. Günlerdir orada, her düşüncemin kıyısındaydı, onu fark etmem için bana bağırıyordu.

Anı şekil aldı, yıllar içinde bulanıklaşmaktan ziyade keskinleşmiş gibi apaçık ve netti.

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

"Gerçeğin bir önemi olmadığını biliyorum," dedim. Boş barda oturuyordum, mutfaktan çalışanların boğuk kahkahaları geliyordu. Restoran kısmı yeni açılmıştı ve yemek salonu boştu. İçeride sadece Savvy ve ben vardık.

Savvy karşımda, barın öbür tarafındaydı, kollarını tezgâha dayamıştı. İnce askılı bir bluz giydiğinden bütün dövmeleri açıktaydı; bir kolunda çiçekler, diğerinde Harley Quinn dövmesi vardı. Süper kötülere bayılırdı. Ama kimse bundan bahsetmezdi. Belki de önemli görmüyorlardı.

Savvy çok güzeldi; iri, düşük gözleri ve dağınık topuz yaptığı koyu sarı saçları vardı. Göz makyajı hemen her zaman dağılmış olurdu. Geceleri makyajını çıkarmayı nadiren hatırladığından emindim. Ertesi sabah şöyle bir tazeler, sonra yoluna bakardı.

Bir keresinde bir adam ona, "Berbat görünüyorsun ama hoşsun," demişti. Kabaca olsa da doğruydu.

Öte yandan ben hem berbat hâldeydim hem de hiç hoş görünmüyordum.

Yanağımda morluk vardı. Küçüktü. İstersem makyajla rahatlıkla kapatabilirdim ama Matt'in görüp kendini kötü hissetmesini istiyordum. Hissetmemişti. Aksine, elini kaldırıp imalı bir tavırla tırmaladığım yeri göstermişti.

Savvy haklıydı. Kendimi korumak adına onu tırmaladığımı, onun başlattığını söylememin bir önemi olmazdı.

Hayır, Matt buna itiraz ederdi. Ona bağırarak benim başlattığımı söylerdi. Her zaman bana, "Bitiremeyeceğin boku başlatma," derdi.

"Annemlerde kalmaya gidersem onlara onu merdivenden ittiğimi söylermiş," dedim.

"Sen onu merdivenden itmedin," dedi Savvy.

İtmemiştim ama Matt'in öyle olduğunu düşündüğünden emindim. Bu yalanı o kadar çok söylemişti ki sonunda inanmaya başlamıştı.

Hah, ben bile inanmaya başlıyordum. Onu sertçe ittiğim (sahte?) anı zihnimde şimdi benim öfkeyle kollarımı savurduğum, onun da yine sarhoş olduğundan sendelediği (gerçek?) anıyla yan yana oynuyordu.

"Ama gerçeğin bir önemi yok," diye tekrarladı.

"Öfkeme yenilmemeliydim," dedim usulca. Ağlamakla yetinmeliydim. Dayağımı yiyip kenara çekilmeliydim. Daha iyi bir mağdur olmalıydım. Karşılık verirseniz gerçeğin bir önemi kalmazdı.

"Aklıma bir fikir geldi." Savvy bana doğru eğildi. Gözlerini gözlerime dikti. Dudakları çizgi hâlini almıştı, bakışları sert ve ciddiydi. "Hadi kocanı öldürelim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Büyükannemin partisinin ertesi günü Nina beni aradı.

"Gerçekten Ben'i büyükannenin doğum günü partisine mi davet ettin?" dedi telefonu açar açmaz.

Yatağımda gerindim. Güneş çoktan tepeye yükselmiş, panjuru aşarak içeriye doluyordu. Ergen gibi odamda annemlerden saklanıyordum. "Büyükannem davet etti. Bir dakika, sen nereden biliyorsun?"

"Üç farklı kişi beni arayıp partiye geldiğini ve olay çıkardığını söyledi."

"Biz ona *olay çıkarmak* demeyelim de varlığının sebep olduğu kaosu bir köşede oturup zevkle izledi diyelim."

"Ah, yüce tanrım."

"Videoya kaydetmediğime çok üzülüyorum."

Ben'in o ukala sırıtışını yeniden izlemek isterdim. Süper kahraman gülümsemesi değildi o. Ortalığın yangın yerine dönmesini keyifle izleyen bir adamın gülümsemesiydi.

"Gerçekten onunla röportaj yapacak mısın?"

"Evet. Bazı boşlukları doldurmasına yardım edeceğim."

"Bunun zekice mi yoksa aptalca mı olduğundan emin değilim, Lucy."

"Ben de."

Güldü. "Akşam yemeğe gelmek ister misin? Emmett da bize katılmak istiyor, hem pazarları çalışmıyor."

"Olur." Evden çıkmak için bahaneye ihtiyacım vardı.

"Harika. Adresi mesaj atarım."

Nina Garcia, hayatım boyunca Plumpton'ın en sıkıcı bölgesi olduğunu düşündüğüm yerde oturuyordu. Müteahhidin teki kasabanın kuzeybatısına hepsi de birbirine benzeyen bir yığın ev dikmişti. O sokakta araba sürerken kendinizi bir korku filminin başlangıcında gibi hissediyordunuz. Gerçek olamayacak kadar kusursuzdu.

Arabamı sokağa park edip indim.

Sanırım Nina hakkında yanılmıştım; çocuklarını görmeye gelmemi söylediğinde meğer ciddiymiş. Zaten her zaman fazla iyiydi.

Çaldığım kapıyı ağzına mavi bir şey bulaşmış, koyu renk saçlı, ufak tefek bir çocuk açtı.

"Merhaba," dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Öylece bakıyordu. Çocukların insanın suratına hiç çekinmeden dik dik bakmalarına her zaman hayranlık duyardım. Rahatsız olmanız umurlarında bile değildi. Çocuklar duygularınızı siklemezlerdi.

"Mijo, git kardeşini bul." Nina kapıda belirip kıkırdayan çocuğu içeri yolladı. "Kusura bakma. Kapıya bakmaya bayılıyor. Son zamanlarda takıntı hâline getirdi." Bir adım geri çekilip eliyle içeriyi işaret etti. "İçeri buyur."

Yeşil bir günlük elbise giymişti, yumuşak bukleleri yüzünün etrafını sarıyordu. Gençliğimizde Nina'yla Emmett'ın birbirlerine romantik hisler beslediklerini hiç fark etmemiştim ama şimdi neden birlikte olduklarını görebiliyordum. İkisi de çok güzeldi.

Nina'nın bana eziyet etmek için var olduğunu düşünmeden edemiyordum. O, doksan altmış doksan olsam ve biraz daha sağduyum olsa hayatımın nasıl olabileceğinin canlı örneğiydi.

İçeri girip şaşırtıcı derecede derli toplu oturma odasına geçtim. Bütün oyuncaklar bir köşeye dizilmiş kutuların içinde duruyordu.

Evin arka tarafından bir çocuk çığlığı geldi. Ben yerimden sıçradıysam da Nina gayet sakin görünüyordu.

Emmett iki kolunda birer çocukla odaya girdi. Kapıyı açan mavi ağızlı çocuk baş aşağıydı, kıkır kıkır gülüyordu. Emmett bana gülümsedi. Koyu sarı saçları, sanki arka tarafta çocuklarla şakadan boğuşmuş gibi dağılmıştı. Dokunulmak için yalvaran bir saçtı bu. Ya da çekiştirilmek için.

Tanrım. Ben tam bir aptaldım.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu çocuk çok mu seksileşmiş?" Savvy'nin sesi birdenbire zihnimde belirmişti. Bir kere ortaya çıkmasına izin vermiştim ve artık gitmiyordu.

Onunla restoranda geçirdiğim sıradan bir gün neredeyse zorla zihnimde şekil aldı.

"Emmett'ı her zaman şirin bulmuşumdur zaten," dedim, restoranın kapısının yanında durduğu yere bakarak.

"Evet ama şimdi 'seni bir duvara yaslar beceririm' türünde seksi olmuş," dedi ve sonra yüzümdeki ifadeye güldü. "Çok şapşalsın, biliyorsun değil mi?"

"Hiçbir şey demedim."

"Ne zaman seksten bahsetsem ergen gibi kızarıyorsun. Keşke lisede arkadaş olsaydık. Seni yoldan çıkarmak acayip eğlenceli olurdu." Barın üzerinden uzanıp elime pat pat vurdu. "Neyse ki şimdi fırsatını buldum. Geç olsun da güç olmasın."

"Neymiş o geç olsa da güç olmayan?" diye sordu Emmett, yanımdaki tabureye otururken.

"Bu meleği yoldan çıkarmam," dedi Savvy tatlılıkla.

Savvy bir grup adama yardım etmek için barın öbür ucuna giderken Emmett kahkaha attı.

"Sen ve Savvy Harper arkadaş oldunuz demek, ha?" Emmett bana hayli eğlenir bir ifadeyle bakıyordu.

"Sorma, ben de nasıl olduğunu anlamadım."

"Büyüdüğün yere dönünce öyle oluyor. Sonunda eski mezuniyet balosu kraliçesi amigo kızla arkadaş oluveriyorsun."

"Seni duydum!" diye seslendi Savvy, bir bardak alırken. "Ayrıca ben okula dönüş balosu kraliçesiydim, mezuniyet balosu kraliçesi değil. Bizim mezuniyet balosu erkanımız yoktu."

"Bunu biliyor olman..." dedi Emmett inanamayarak.

"Bazılarımız tüm bunlar için fazla havalıyım numarası yapmıyordu." Bize imalı bir bakış attı.

"Hiç de bile." Kolumu Emmett'ın omuzlarına doladım. "Biz numara yapmıyorduk. Gerçekten fazla havalıydık."

"Hayır, değildik," diye fısıldadı Emmett.

Ona sırıttım. "Hayır, değildik."

Savvy bana göz kırptı. "Neyse ki artık benimle takılıyorsunuz."

Emmett dikkatle bana bakıyordu. Anıların bombardımanına tutulmamış aklı başında biri gibi görünmeye çalıştım. Ama becerebildiğimi sanmıyordum.

"Bunlar John ve Chris," dedi Nina, önce ufak olanı, sonra da daha büyük olanı işaret ederek. Büyük olanla daha önce de tanışmıştım ama Nina bunu hiçbirimizin hatırlamadığını varsaymıştı ki haklıydı. "Bu da Lucy."

Utangaç bir tavırla el salladım. Çocuklarla hiç vakit geçirmezdim. Onların yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

"Lucy benim eski arkadaşım," dedi Nina. Ama ikisi de bunu pek umursamadı. Gerçi küçük olan –adını şimdiden unutmuştum– yine beni izliyordu.

Derken kapı çaldı ve büyük olan, "Abuela*!" diye haykırdı.

"Gelin hadi," dedi Emmett, bana gülümseyerek baktıktan sonra çocukları kapıya götürdü.

"Yetişkinler olarak rahat rahat konuşabilelim diye annemden onlara bakmasını istedim," dedi Nina.

* (İsp.) Büyükanne. –ç.n.

"Çok tatlılar," diye yalan söyledim. (Bana göre bütün çocuklar birbirine benziyordu.)

"Ah, teşekkürler." Nina gülümsedi. "Çok yaramazlar."

Emmett çocuklarsız döndü. Nina'nın yanına gidip kolunu beline doladı. Nina rahat bir aşinalıkla ona yaslandı. Bir süredir birlikte olmalarına rağmen birbirlerine sevgi gösterisinde bulunmayı ihmal etmeyen çiftlerdendiler.

Emmett lisedeyken Plumpton'ı terk etmekten bahsederdi. Üçümüz arasında en huzursuzu, dünyayı keşfetmeye en heveslisi oydu.

Acaba buradan hiç ayrılmadığı için pişman mıydı? Ya da buradan gidip Los Angeles'a yerleştiğim için beni kıskanıyor muydu?

Gerçi ben de gerçek anlamda buradan gidememiştim. Fiziksel olarak burada olmasam da son beş yılın her gününü bir bakıma burada geçirmiştim. Diğerleri hayatlarına devam etmişlerdi. Mesela Nina ve Emmett.

Ben hâlâ doğup büyüdüğüm yerde başıma gelenlerle sınırlıydım. İlk kocamla ve yirmili yaşlarımda yaşadığım hayatla. Lise takımında yakaladığı başarının bir adım ötesine geçemeyen futbolcu gibiydim, hatta ben onun trajik cinayet versiyonuydum.

Siktir, hayatım bok gibiydi.

Emmett galiba hislerimi yüzümden anlamıştı çünkü bana endişeyle bakıyordu, hemen başımı çevirip duvarda asılı aile fotoğraflarıyla ilgileniyormuş gibi yaptım.

"İçecek ne alırsın?" Nina üzeri muhtemelen resim addettikleri karalamalarla ve ağustos ayında olmamıza rağmen Noel kartlarıyla kaplı buzdolabına gitti. "Emmett ve ben pek alkol kullanmıyoruz ama sana Topo Chico* ikram edebilirim."

"Olur, teşekkürler." Dün o kadar içtikten sonra bugün yeniden alkol almaya ihtiyacım yoktu. Başım hâlâ biraz ağrıyordu.

* Meksika menşeili bir doğal mineralli su. –ç.n.

Nina bir şişe mineralli su açıp bana uzattı. "Gelmene çok sevindim."

"Eh, doğrusunu istersen davet içinde yüzmüyorum."

Emmett tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "İnsanlar gittiğin zamankinden daha iyiler mi?"

"Sayılır. En azından daha kötü değiller."

Hafifçe gülümsedi. "Düşünecek vakitleri oldu."

"Peki hangi sonuca vardılar?"

Emmett'la Nina birbirlerine bakınca insanların hangi sonuca vardıklarını hemen anladım. Her zaman vardıkları sonuçtu.

"Sanırım bazıları hızlı karar verdiğini fark etmeye başladı," dedi Nina. "Yeterli delil olsaydı bölge savcısı seni mahkemeye sevk ederdi."

Mineralli suyumdan içerek gülümsememi bastırdım. Nina bunu kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söylemişti. Geceleri yatağında tavanı izleyerek neden yapmamış olabileceğime dair mantıklı açıklamalar bulmaya çalışıyordu.

"Biz hiçbir zaman körü körüne inanmadık," dedi Emmett usulca.

"Teşekkür ederim."

İkisi de bir müddet sessiz kalırken anlamını çözemediğim biçimde bakıştılar. Nina tezgâhın üzerindeki bezi alıp gerginlikle sıktı.

Sıkıntısına çare olmak amacıyla, "Sormak istediğin buysa hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim.

Nina bezi öyle bir sıktı ki ortadan ikiye bölecek sandım, sonra dönüp fırının kapağını araladı. "Umarım lazanya seviyorsundur!"

Derken Savvy, Nina'nın yanında beliriverdi; bozulmuş göz makyajıyla sırıtıyordu, koyu sarı saçlarını başının tepesinde dağınık topuz yapmıştı.

Donakaldım. Korkunç, kusursuz bir halüsinasyondu. Beş yıldır zihnimin en derinlerine gömdüğüm her şey birer birer canlanarak bana musallat oluyordu.

Onu yeniden gömmek istedim. Kulağıma fısıldamamalıydı, yüzünde o tanıdık sırıtışla karşımda durmamalıydı. Bunun sonu iyi olmayacaktı.

Beş yıldır çaresizce onu kendimden uzak tutmaya çalışmanın hiçbir faydası olmamıştı elbette. Los Angeles'a taşındıktan sonra görüştüğüm ilk terapistim burada olsaydı "ben demiştim" demekten kendini alamazdı. O bana, Savvy'nin sesini duymazdan gelmenin çözüm olmadığını söylemişti. "Geri dönecek," demişti. "Geçmişi sonsuza dek göz ardı edemezsin."

Terapist haklıydı, ben yanılmıştım. Aksini düşünmek saçmalıktı.

"Lucy lazanya sevmez," dedi Savvy. "Bu kadın hâlâ malın teki. Hiç şaşırmadım."

Yüzümü buruşturdum. Emmett yine endişeli görünüyordu.

Savvy onun yanına gitti. "*Ama Emmett acayip seksi.*"

Emmett usulca, "İyi misin?" diye sordu.

Yanındaki Savvy sanki ona sakso çekiyormuş gibi dilini yanağına bastırdı. Şimdilerde insanların onu tarif ettiği şekilde görünmüyordu. Podcastte insanlar ondan sarışın bir melek gibi bahsediyorlardı. Başının tepesindeki ışıl ışıl haleyle hayatın içinde süzülüyordu.

Gerçek Savvy'yse karşımdakiydi. Dip boyası gelmiş, yarım yamalak makyajlı, kolsuz bluzunun altından eskimiş kırmızı sütyeninin askıları görünen Savvy.

Boğazımı temizleyip zoraki bir gülümsemeyle Emmett'a baktım. "Evet. İyiyim. Harikayım."

İyi değildim. Savvy'yi düşünmek onu hayata geri döndürmüştü ve ben başına ne geldiğini öğrenene kadar gideceğini sanmıyordum. Kendimi toparlamazsam hayatımın sonuna kadar arkadaşımla ve onun kana susamış düşünceleriyle uğraşmak zorunda kalacaktım.

Savvy hüsran dolu bir iç çekti. "*Birini öldürecek miyiz öldürmeyecek miyiz?*"

"Neden oturmuyorsun?" Emmett masayı işaret etti.

"Evet, lütfen otur!" dedi Nina. "Yemek neredeyse hazır."

Gülümsemeye çalışarak sandalyelerden birine oturdum ve Savvy'yle geçirdiğim o günün anısı aynı netlikle yeniden canlanırken kendimi hazırladım.

Ayışığı Kitaplığı

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

"Tabii canım, hadi kocamı öldürelim," dedim gülerek. "Nasıl yapalım? Uyurken mi bıçaklayalım? Seyir hâlindeki bir aracın önüne mi itelim? Dur dur, buldum. Likör şişesine zehir koyalım. Matt o içkileri o kadar hızlı içiyor ki tadında bir bozukluk olduğunu anlayamadan ölür."

Yine güldüm ama Savvy gülmüyordu. Tek kaşını kaldırmıştı. Gülüşüm yavaşça soldu.

"Savvy." Şaka yapan tek kişinin kendim olduğunu fark edince oturduğum yerde kıpırdandım. "Onu öldüremem. Kimseyi öldüremem."

"Nedenmiş? Hak ediyor."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım.

"Hak etmediğini söylemeye kalkma sakın." Sıcak eliyle kolumu tuttu. "Vücudunda defalarca kez morluklar gördüm ve bana en kötüsünü anlatmadığının farkındayım."

Anlatmamıştım. En kötüsü anlatamayacağım kadar fenaydı. Öyle utandığımdan filan da değildi. Sadece ben kendimden geçene kadar gırtlağımı sıktığını söylemeye dilim varmıyordu. Ya da "işler kontrolden çıktığında" (hep öyle derdi) beni saçımdan tutup mutfaktan oturma odasına kadar sürüklediğini, gözüm kararana kadar başımı ahşap döşemeye vurduğunu.

"Hak ediyor," diye kabul ettim usulca. "Ama onu öldürmek istesem bile..."

"Biz," diye lafımı kesti Savvy. "Onu öldürmek *istesek* bile. Yalnız başına yapmana izin vermem."

Oflarcasına güldüm. "Lanet olsun, Savvy, sadık bir arkadaş olduğunu biliyordum ama bu kadarı da biraz abartı."

Savvy sırıtarak saçını omzunun üzerinden arkaya attı. "Dünyanın en iyi arkadaşı olduğumu itiraf edebilirsin. Ve dünyanın en iyi arkadaşı olarak pislik kocanı ortadan kaldırmana seve seve yardım ederim."

Ona uzun uzun baktım, hâlâ şaka yaptığını düşünüyordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Ne diyorsun? Birini öldürecek miyiz öldürmeyecek miyiz?"

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
BEŞİNCİ BÖLÜM – "GİZEMLİ KADIN"

Bugün ilk defa Lucy'nin eski kocası Matt Gardner'ı dinleyeceksiniz. Matt, Savannah'nın ölümünden bu yana basınla konuşmayı reddetmişti, benimle konuşmayı da sırf Lucy rica ettiği için kabul etti.

Sabah ilk iş Plumpton'daki otelime geliyor. Fotoğraflarda gördüğümden daha yaşlı ve daha yorgun. Bu röportajı Lucy yüzünden kabul edip etmediğini soruyorum.

Matt: Evet, seninle konuşmamı o istedi.

Ben: Neden?

Matt: Bilmem, sanırım seni sevdi. Ya da... Savvy'yi kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyor.

Ben: Lucy'yle ilişkinden bahsedelim. Boşandıktan sonra görüşmeye devam ettiniz mi?

Matt: Hayır. Beş yıl önce kasabadan ayrıldığından beri onunla hiç konuşmamıştım. Ama geçenlerde eve geldi, yakın zamanda da öğle yemeği yedik.

Ben: O zaman seninle görüşmeyi o istedi, öyle mi?

Matt: Evet. Bir gün hiç beklemediğim anda çıkageldi.

Ben: Evli olduğunuz dönemdeki ilişkinizi nasıl tarif edersin?

Matt: Hımm... tutkulu. Birbirimize çok âşıktık ama çok da kavga ederdik. Bence çok genç evlendik. Ama onu deliler gibi seviyordum. Görür görmez vurulmuştum.

Ben: Neden kavga ederdiniz?

Matt: Olağan evlilik sorunları işte. Para, aileler, iş. Muhtemelen terapiye gitmemiz gerekirdi. Birbirimizle iletişim kurmakta iyi olmadığımızı şimdi şimdi fark ediyorum. Bu konuda ben de suçluyum. Keşke birbirimizden vazgeçmek yerine evliliğimizi kurtarmaya çalışsaydık.

Ben: Evliliğinizi devam ettirmeyi mi isterdin?

Matt: Demek istediğim tam olarak bu değil... Neyin nasıl olacağını önceden kestirmek zordur. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bir adım geri çekilip birbirimizin içindeki iyiyi görmeye çalıştığımız bir dünya görebiliyorum.

Ben: Lucy hastaneden taburcu olur olmaz eve gelmek yerine ailesinin evine gitmiş. Konuştuğum birçok kişi ondan gitmesini senin istediğini söyledi. Bu doğru mu?

Matt: Doğru.

Ben: Neden?

Matt: O zaman her şey çok ağır gelmişti. Savvy –o sadece Lucy'nin değil, *benim* de arkadaşımdı– ölmüştü ve polislerin sorduğu sorular... Ağır gelmişti işte.

Ben: Polislerin sorduğu sorular karının arkadaşını öldürdüğünden şüphelenmene mi neden oluyordu?

Matt: Şey... Bilmiyorum. Beni rahatsız eden sorular soruyorlardı. Lucy'yi evden göndermemeliydim. Bunu yaptığıma çok pişmanım.

Ben: Ailesinin yanında kalırken onu görmeye gittin mi?

Matt: Evet, bir kere gittim.

Ben: O sıralar Lucy nasıldı?

Matt: Sanırım... aynıydı. Üzgün. Şaşkın.

Ben: Lucy ailesinin yanındayken sen neler yaptın?

Matt: Nasıl yani?

Ben: Genel anlamda. Karının evde olmaması sana tuhaf gelmiştir, öyle değil mi? Neler yaptın?

Matt: Her zaman yaptığım şeyleri. İşe gittim. Aslına bakarsan daha çok çalışmaya başladım. Yerel basın ara sıra evime gelirdi, bu yüzden vaktimin çoğunu iş yerinde geçiriyordum.

Ben: Herhangi bir arkadaşının yanında kaldın mı?

Matt: Sanırım bir iki kez bir arkadaşın kanepesinde yattım, evet.

Ben: Peki ya kadınlar? Bir kadının evinde kaldığın oldu mu? Ya da onlar sana geldi mi?

Matt: Eh... Üzerinden beş yıl geçti. Dediğim gibi, geceyi başkalarının evinde geçirdiğim oluyordu. Bunlardan bazıları kadındı.

Ben: Onun iyiliği için ismini burada söylemeyeceğim bir kadının evine girip çıktığını gören iki kişi var.

Matt: Dediğim gibi, ara sıra arkadaşlarımda kalırdım. Basından kaçmak için.

Ben: Savannah ölmeden öncesinden beri ilişkiniz olduğunu söylediler.

Matt: O iki isimsiz kişinin kim olduğunu bilmiyorum, kapalı kapılar ardında ne yaptığımı nereden bildiklerini de anlamadım.

Ben: Lucy gittikten hemen sonra kadının bazı geceler senin evinde kaldığını da söylediler.

Matt: Tekrar söylüyorum, bu insanların hayatımda olup biteni bildiklerini nereden çıkardıklarını anlamadım.

Ben: Yani yanılıyorlar? Ya da yalan söylüyorlar, öyle mi?

Matt: Evet, yanılıyorlar. Hem bunun ne önemi var ki? Konumuzla ne alakası var?

Ben: Haklısın. Devam edelim. Düğünden eve nasıl döndün?

Matt: Arabamla.

Ben: Kendi ağzınla sarhoş olduğunu söylemene rağmen mi?

Matt: Tamam, müthiş bir karar değildi. Ama evet, arabamla döndüm. Hem düğünden ayrılırken biraz ayılmıştım.

Ben: Ne zaman ayrıldın?

Matt: Lucy'yle Savvy gittikten kısa süre sonra.

Ben: Ama onları görmedin, öyle mi?

Matt: Evet, arka yoldan gitmişler. Ben bize söyledikleri gibi ana yolu kullandım.

Ben: Peki, doğruca eve mi gittin?

Matt: Evet.

Ben: Gecenin geri kalanında yalnız mıydın? İlerleyen saatlerde gelip seni alan olmadı mı?

Matt: Biliyor musun, sanırım kalkacağım. Bu kötü bir fikirdi.

Ben: Komşulardan biri polislere seni eve girerken gördüğünü söylemiş.

Matt: [*boğuk sesler*] Ben gidiyorum.

Ben: O komşu bize ulaşıp pişman olduğunu söyledi. Seni görmüş ama kısa süre sonra başka bir araba daha gelmiş. Bir kadınmış ve evinin garaj yolunda tartışmışsınız.

Matt: [*boğuk sesler, çarpma sesi*]

Ben: Gizemli kadının kim olduğunu bilmiyormuş ama sen kadına bağırmışsın, sonra da kadın gitmiş. Sonra sen arabana binip evden ayrılmışsın. Yani polislere bütün gece evde olduğunu söylemene rağmen aslında Savvy'nin öldüğü saatlerde dışarıdaymışsın.

Röportaj burada bitiyor, millet. Burada Matt gitti ve bir daha onunla iletişim kuramadım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Ben'le beraber ormana, Savvy'nin bulunduğu yere gitmeyi kabul ettim. İlk röportajımız için beklediğim bu değildi ama reddetmek için de iyi bir sebebim yoktu.

Reddetmek için iyi bir sebep bulmaya çalıştığımdan emin olabilirdiniz.

Bu yüzden şimdi Ben'in otel odasına doğru yürüyordum, bu ukala, yalancı podcastçiyi olay yerine götürecektim.

Odasının kapısını açtığında gülümseyerek, "Selam," dedi.

"Selam, pislik."

Ben'in arkasındaki Paige kıkır kıkır güldü. Kanepede oturuyordu, çıplak ayaklarını sehpanın üzerine uzatmıştı. Yatıp yatmadıklarını merak ettim.

Yatmadıklarını umdum, sonra bunu umduğum için kendime kızdım.

Sanki kendisine pislik denmesinden büyük haz alıyormuş gibi Ben'in gülümsemesi genişledi. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Lucy."

"Savvy'nin öldüğü gece Matt'in gizemli bir kadınla gittiğini bana ne zaman söyleyecektin?"

Dün gece bölümü dinledikten sonra Matt'i onlarca kez aramıştım. İnanmayacaksınız ama benden kaçıyor gibiydi.

"*O seni öldürmeden onu öldürelim*," dedi Savvy kulağıma. "*Bu işte ne kadar iyi olduğumu söylememiş miydim? Bir erkeği bana dokunmayı bırak, baktığına bile pişman edebilirim.*"

Düğünün olduğu gece onu öldürmek gibi bir planımız yoktu. Sadece konuşuyorduk.

Planlar mı değişmişti? O gece Matt'e mi rastlamıştık?

Onu sokak kapısının yanında dururken hayal ettim, gözlerinde hakiki bir korku vardı. Bir keresinde bana, "*Sen buna yumruk mu diyorsun? Bir daha vur. BİR DAHA VUR!*" diye bağıran adamı.

"Eninde sonunda öğrendin, değil mi?" dedi Ben, beni şimdiye geri döndürerek.

"Birlikte çalıştığımızı sanıyordum. Böyle şeyleri bana önden haber versen olmaz mı?"

"Olmaz," dedi Ben.

"Olmaz," diye tekrarladı arkasındaki Paige.

"Bana da amma güveniyormuşsun, Ben."

Güldü. "Sen *bana* güveniyor musun?"

Birazcık bile güvenmiyordum. "Haklısın."

Çantasını alıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. "Arabaya bindiğimizde mikrofonu açacağım, tamam mı?"

Yüzüm gerginliğimi ele verirse diye başımı çevirdim. "Tamam."

Ben'in arkasından arabasına gittim. "Başka beklenmedik röportaj bombaları da olacak mı?"

"Tabii ki." Kapıyı açtı ve kaputun üzerinden bana gülümsedi. "Hazır mısın?"

"O günden sonra buraya hiç geldin mi?" On beş dakika sonra Ben endişeliydi. Bu sözleri söylerken kaşlarını çatıyordu ve gözlerini yoldan o kadar uzun süre ayırmıştı ki araba kullandığını hatırlatmak için ön camı işaret etmek zorunda kaldım. Önüne döndü.

Byrd Estate'e giden dar yoldaydık. Oraya giden iki yol vardı; asfaltlı ve daha az tehlikeli olan ana yol, bir de iki yanı sık ağaç-

larla kaplı, dar ve engebeli olan bu yol. Bu yoldan otoban daha kestirmeydi ve Savvy'nin arabasını burada bulmuşlardı.

"Evet." Koltuğumda kaykıldım. Kalbim delicesine çarpıyordu ama bunu evden çıkmadan önce yediğim kurabiyelerin yaşattığı enerji patlamasına bağlıyordum. Fanlardan yayılan soğuk hava nihayet arabanın içini soğutmaya başlamıştı ve bu havanın yüzümde yarattığı hisse odaklandım.

Savvy'yi bir daha görmediysem de sesi artık daima kulaklarımdaydı. Sürekli, "*Hadi kocanı öldürelim*," deyip duruyordu.

"Ne zaman?" Ben yine bana baktı ama bu sefer anlık bir bakıştı.

"Polisler bölgeyi tekrar açtıktan sonra annem beni buraya getirmişti. Anılarımı canlandırmasını umarak etrafta dolaşmıştık." Konuşmadan evvel sözlerimi dikkatle seçiyor ve yavaşça konuşuyordum. Şu anda Podcast Lucy'siydim.

"Arkadaşımla beraber kocamı öldürmeyi planlıyordum" Lucy'si değildim. Onun derinlere gömülü kalması gerekiyordu.

"Ama canlandırmadı," dedi Ben. Bu bir soru değildi.

"*Kalk, Lucy. KALK.*" Ben yere yığılmış, toprağı sımsıkı kavrarken annemin tepemde bana bağırdığı anı birden zihnimde canlandı. Onu aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"*Masum insanlar böyle davranmazlar. Bunu biliyorsun, değil mi?*" demişti bana, geri dönüş yolunda ben yolcu koltuğunda hüngür hüngür ağlarken.

Bilmiyordum. Masum birinin nasıl davranması gerekir? Hep bunu sormak istemiştim.

"Lucy." Ben yine endişelenmişti.

"Hayır, işe yaramadı."

Arabayı yol kenarındaki toprak alana park etti. Kapıyı açmamla çekirgelerin şamatası arttı.

Ağaçların arasına doğru yürümeye başladığımızda Ben dijital video kaydedicisini açtı. Ağaçlar büyüktü, iyi gölge yapı-

yorlardı ama pek yardımı dokunmuyordu. Saat akşam altıyı geçmişti, güneş hâlâ kavuruyordu, havada acayip nem vardı. Arabadan ineli daha iki dakika olmasına rağmen sırtımdan aşağı ter boşanmaya başlamıştı bile.

Mikrofonun beni daha fazla rahatsız edeceğini sanıyordum. Bunca yılın ardından olay yerine gelmenin beni daha az rahatsız edeceğini sanıyordum. Hâlâ her şey tepetaklaktı, hâlâ kafam allak bullaktı. Keşke buraya gelmeyi kabul etmeseydim. *Hayır, Ben, benimle klimanın olduğu kapalı bir alanda röportaj yap, tıpkı normal insanlar gibi.*

Daracık bir toprak patikada ilerliyorduk, ben de bu patikaya odaklandım. Nefes almaya çalıştım.

"Polisler bu bölgeyi ne kadar kapalı tuttular, bir hafta mı?" diye sordu Ben.

"Evet, sanırım öyleydi."

"Peki sen bundan ne kadar sonra buraya geldin?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Birkaç gün sonra olabilir."

"Senin için nasıl bir deneyimdi? Olay yerine geri gelmek yani?"

Aklıma gelen ilk cevabı söylememek için kendimi zor tuttum: *İnanılmaz eğlenceliydi, Ben, ne sandın?* Şu anda Podcast Lucy'siydim. Masum insanlar alaycı laflar etmezdi.

"*Masum insanlar kocalarını öldürme planları yapmazlar.*" Bunu söyleyen Savvy değildi. O hiçbir zaman böyle bir şey söylememişti. Ama yine de onun sesiyle duydum.

"Zordu," dedim.

Ben başıyla onayladı ve birkaç dakika sessiz kaldı.

"Peki ya öncesi? Düzenli olarak koşuyorsun, değil mi? Hiç burada koşmuş muydun? Patika yakın."

Koştuğumu nereden bildiğini bilmiyordum ama bu noktada Ben'in hakkımda benden daha fazlasını bilmesi kuvvetle muhtemeldi.

"Birkaç yıl öncesine kadar koşmuyordum. Ayrıca dışarıda koşmaktan nefret ederim, o yüzden hayır. Hiç burada koşmadım. Bilhassa da bu sıcakta." Böceğin teki suratıma doğru dalışa geçince çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Elimi hızlı hızlı yüzümün önünde salladım. Hissettiğim kadar delirmiş görünüyordum.

"Ama patikayı biliyordun, değil mi?"

"Tabii ki. Burası büyük bir kasaba değil, patikanın tabelası da yolun hemen kenarında. Önünden milyonlarca kez geçtim."

Yürümeye devam ederken Savvy'nin cesedinin tam olarak nerede bulunduğunu bilmediğimi fark ettim. Burada her şey birbirine benziyordu. Birbirinin aynı ağaçların etrafında dolanan bir toprak yoldaydık.

Masum biri hatırlar mıydı? Belki de masum biri çaresizce hatırlamaya çalışarak her gün buraya gelirdi. Ben iki kere gelmiş, ikisinde de histeri nöbetine tutulmuştum.

Şimdi düşününce annemin ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Ben'i yine beni izlerken yakaladım, kaşları çatılmıştı. O Savvy'nin cesedinin nerede bulunduğunu biliyor olmalıydı. Her şeyi önceden planlamış olmalıydı; izleyeceğimiz yolu, soracağı soruları. Bana atıp durduğu endişeli bakışları prova etmiş bile olabilirdi.

"Tam burası," diye işaret etti.

Acaba yüzümdeki ifadeyi mi okumuştu? Bu düşünce beni rahatsız etti. Ona arkamı döndüm.

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda çınlıyor, sırtımdan aşağı ter boşanıyordu. Teksas standartlarına göre bugün hava o kadar sıcak bile değildi. Ama ben kendimi sersem gibi hissediyordum.

Bir ağacın önündeki küçük, pembe bir vazoya konmuş çiçekleri görünce durdum. Sarı gül. Savvy'nin en sevdiği çiçekti.

Bakışlarımı fark eden Ben, "Annesi buraya sık sık geliyor," diye açıkladı. Başımla onayladım.

Savvy'nin bulunduğu yere dair hiçbir iz yoktu tabii ki –üzerinden uzun zaman geçmişti– ama şimdi hatırlıyordum. Polisler bana cesedin fotoğrafını göstermişlerdi, vücudunun yarısı toz toprak içindeydi, elbisesi birçok yerinden yırtılmıştı.

Elbisesinin incecik bir ipliğe bağlı duran askısına uzun uzun bakmıştım. Nasıl koptuğunu biliyordum. Biliyordum ama hatırlayamamıştım.

Ya da hatırlamayı o kadar çok istemiştim ki anı yaratmaya çalışmıştım. Ayırt etmesi çok zordu.

"İyi misin?" diye sordu Ben.

"Evet."

"Burada olmak farklı bir şey hissetmene neden oluyor mu?"

Ona dik dik baktım. Sorusunun saçmalığını aklım almıyordu.

"Arabadan indiğimizden beri huzursuz görünüyorsun. Burada, Savannah'nın öldüğü yerde olmak sana zor mu geliyor?"

"Ta-tabii ki zor geliyor." Derin bir nefes aldım ama yardımı olmadı.

Savvy, Ben'in arkasında belirdi. Üzerinde sık sık giydiği mini siyah elbisesi vardı; pamukluydu, gündelikti, vücudunu öyle bir sarardı ki onu gören dönüp bir daha bakardı. Sırıtarak Ben'i boğuyormuş gibi yaptı. Gözlerimi kırpıştırmamla ortadan yok oldu.

Buradan gitmem gerekiyordu. Kafam allak bullaktı ve düzgün düşünemiyorken Podcast Lucy'si olamazdım. Kötü ya da aptalca bir şey söyleyebilirdim, hatta...

Masum insanlar böyle davranmazlar.

"Burada olmanın seni neden bu kadar altüst ettiğinden bahsedebilir misin? Sırf Savvy'nin öldüğü yer diye mi yoksa başka anılarını mı canlandırıyor?"

Yüzümün yan tarafından aşağı bir damla ter aktı. Sıcaktan nefes alamıyordum. Hava boğucu ve korkunçtu.

Görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başladı. Dizlerimin bağı çözüldü. Kulaklarımda kuvvetli bir uğultu vardı ve sebebinin böcekler mi yoksa beynimin durması mı olduğunu anlayamadım. İş bıraktılar diye beyin hücrelerimi suçlayamazdım. Bu zamana kadar dayanmalarına şaşırıyordum.

"Hassiktir." Ben'in sesi uzaktan geliyordu ama sendelediğimde yere düşmek yerine ona çarptım.

Düşüşümü yavaşlattıysa da ikimiz de kendimizi yerde bulduk. Çok fazla bayılan kadın yakaladığını sanmıyordum. Bu konuda bayağı kötüydü.

Toprağa, Savvy'nin bulunduğu yere bu kadar yakın olmak istemiyordum ama tek yapabildiğim kıçımı toprak zemine koyup oturmak oldu.

"Hey. Lucy. Bana bak." Ben yanıma çömelmişti, devrileceğimden korkuyormuş gibi bir eli sırtımda, öbürü kolumdaydı.

Eh, korkusunun boşa olduğunu söyleyemezdim.

"İyi misin?"

Bugün aptal aptal sorular sorup duruyordu.

"Sence... Ne yapacağımı bilmiyorum. Ambulans çağırayım mı?" Telefonunu çıkarmıştı bile. Az ötemizde yerde duran mikrofon gözüme ilişti.

Başımı iki yana salladım.

"Tanrım. Özür dilerim." Alçak bir sesle konuşuyordu, kolumu daha sıkı tuttu. "Çok özür dilerim."

İki kere gözlerimi kırpıştırdım. Bir esinti Ben'in saçlarını karıştırırken bir anlığına sıcağı da dağıttı.

"Ne için?" diye sordum.

Sorum onu şaşırtmış gibiydi. "Seni buraya getirdiğim için. Sana baskı yaptığım için."

İlgilenecek yaralı bir köpek yavrusu bulmuş gibi ifadesi yumuşamıştı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Kolumu elinden kurtarıp yavaşça ayağa kalktım. Düşmediğimden emin olmak için ellerini uzattıysa da bana dokunmadı.

Arkama döndüm. "Ben arabaya gidiyorum."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Ben beni otele götürmedi.

Yola dönene kadar nereye gittiğimizi fark etmedim bile, ancak o zaman ilerideki küçük evi gördüm. Ben arabayı park ederken büyükannem elleri belinde dışarı çıktı.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum.

Ben emniyet kemerini çözdü. "Az önce olanlardan sonra seni yalnız bırakmak istemedim, annenle baban da birer pislikler."

"Vay canına, demek haklarında böyle düşünüyordun, Ben."

Bana "doğru olduğunu biliyorsun" der gibi bir bakış atınca neredeyse gülecektim. Annemle babamın pislik olduğunu düşünmesinin beni bu kadar mutlu etmesinden nefret ediyordum.

İçkiye ihtiyacım vardı. En azından bunun için doğru yere gelmiştik.

"Beverly'ye mesaj attım, o da doğruca buraya gelmemizi söyledi." Arabadan indi.

Büyükannemle ne sıklıkla mesajlaştığını ve buraya kaç kere geldiğini merak ederek peşinden indim. Annemle babamın pislik olduğunu biliyordu ve büyükannemle kankaydı. Daha şimdiden bilmesini istediğimden çok daha fazlasını biliyordu.

"*Kocanı öldürmek bizim sırrımız olabilir,*" diye fısıldadı Savvy. "*Ama o zaman ömür boyu bana bağlı kalırsın. Birlikte suç işledikten sonra arkadaşlığı bitirmek diye bir şey olamaz.*"

Büyükannem, Ben'e parmağını salladı. "Ben demiştim."

Ben teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Biliyorum."

Hareket etmekte zorlanan bacaklarımla büyükannemin yanına gittim. "Ona ne söyledin?"

"Göründüğün kadar güçlü olmadığını." Bugün sarı papatyaları olan beyaz bir elbise giymişti ve göğsünde küçük bir kızıl-kahverengi leke vardı, muhtemelen şarap lekesiydi ama ilk aklıma gelen *kan* oldu. Savvy kafamın içinde kıkırdadı.

"Hey." Gücenmiş gibi konuşmak istediysem de sesim çok yorgun çıkmıştı.

"Bugün şekerden başka bir şey yedin mi?" diye sordu büyükannem, sanki hâlâ on yaşındaymışım gibi.

Düşündüm. "Sanırım hayır."

"Gelin hadi. Pizzanı nasıl seversin, Ben?"

Bir saat sonra, midem sosisli ve mantarlı pizzayla dolunca, dünya yeniden durağanlaştı. Büyükannem bana votka tonik yapmıştı ve ormanda Ben'in önünde bayılmamın utancını bastıran tek şey içkinin sebep olduğu hoş sarhoşluktu.

Verandada gıcırdayan plastik sandalyelerde oturuyorduk, güneş yavaş yavaş batarken vantilatör bize sıcak hava üflüyordu. Büyükannem ellerinde iki içkiyle evden çıktı. İçkilerden birini Ben'e uzattı.

"Bunca şeyin arasında yazını yazabiliyor musun bari?" Oturup ayaklarını pis hasır iskemlesine uzattı ve içkisini yudumladı.

"Pek sayılmaz. Aşk sarhoşu mutlu insanlar yazma havamda değilim."

"Ama bu işte çok iyisin!" Elini uzatıp Ben'in omzuna vurdu. "Öyle değil mi?"

"Doğru." Bana hafifçe gülümseyerek baktı. İkinci içkisini içiyordu (ki büyükannem içkileri sert hazırlardı), bacaklarını öne uzatmıştı, lüks mikrofonunu arabada bırakmıştı. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Sahi, buraya kaç kere gelmişti?

"Bu arada, Ben bana kitaplarını sorduğunda aptalca davrandım," dedi büyükannem. "Ama bu konuyu konuştuğunuzu söyledi."

"Biliyorum." İç geçirdim. "Zaten ortaya çıkması an meselesi."

"Ben kimseye söylemeyeceğine söz verdi!"

"Söylemeyeceğim," dedi Ben hızlıca.

"Evet ama o öğrendiyse başkaları da öğrenebilir. Hem insanlar yine beni konuşmaya başladılar." Ben'e doğru sinirli sinirli baktım ama beni görmezden geldi.

"Belki de öğrenemezler." Duraksadı. "Umarım insanlar yirmilerinde senin kitaplarında yazdığın gibi seks yapıyorlardır."

İçkisini yudumlamak üzere olan Ben güldü, sonra elinin tersini dudaklarına bastırarak öksürdü.

"Bizim yirmili yaşlarımız baskı altında geçti," diye devam etti büyükannem. "Bize evlenme teklifi eden ilk hıyarla evlenirdik."

"Dedem sana evlenme teklifi eden ilk hıyar mıydı?"

"Evet."

"Ya." Dedemi pek hatırlamıyordum –ben küçükken ölmüştü– ama büyükannemin ondan hiç bahsetmemesinden onu pek de özlemediğini tahmin etmiştim.

"O zamanlar dünya kadınlar için çok tehlikeli bir yerdi," dedi büyükannem.

"Şu anda burada kadın cinayetlerini araştıran bir adamla oturuyoruz, yani bence bugünlerde de pek güvenli sayılmaz."

"Ah, evet." Büyükannem elini sallayarak geçiştirdi. "Ama ne demek istediğimi anladın. Ben hayatta senin yaptığın gibi kocamı terk edip yalnız başıma Los Angeles'a taşınamazdım. Evlenmem ve evli kalmam gerekiyordu, böylece kocam beni koruyabilecekti. Doğruca babamdan kocama aktarılmalıydım yoksa başıma korkunç bir şey gelebilirdi."

İçkisinden büyük bir yudum aldı. "O iki adam da öldükten sonra hayatım inanılmaz güzelleşti. Erkekler bizi korumazlar.

Onlar yalnızca kendilerini ya da birbirlerini korurlar. Erkeklerin beni uzak tutmayı başardığı tek şey mutluluktu."

Ben kendi kendine, "Hassiktir," diye fısıldadı.

"Senin için fazla açık sözlü mü oldu, Ben?" diye sordum.

"Senden daha azını beklemezdim zaten, Beverly." Büyükanneme içten bir sevgiyle gülümsedi.

"İyi adamlardan olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemeyeceğim ama hiç fena değilsin," dedi büyükannem.

Ben ansızın kahkaha atınca sesi verandada yankılandı. "Bu iltifat benim için yeterli, teşekkür ederim."

İç çekerek başımı arkaya yasladım. Büyükannem haklıydı. O her zaman haklıydı. Buraya geri dönmem konusunda, parti konusunda, Ben konusunda hep haklıydı. Geçmişi deştiği için Ben'e çok kızmıştım ama deşilmesi gerekiyordu.

O zaman kimse Savvy'yi korumamıştı. Şimdi hiç değilse onun için cevaplar bulabilirdim.

"Hiç fena değilsin," diye tekrarladım usulca. Ben'in dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı ve göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım.

Büyükannemin gözlerini kıstığını fark edip de bakışlarını takip ettiğimde ak saçlı bir adamın 1920'lerden fırlamış şık bir beyefendi edasıyla bastonunu sallaya sallaya bize doğru geldiğini gördüm. "Ah, bir dakika." Büyükannem elinde kadehiyle adamın yanına gitti.

Öpüşerek selamlaşmalarını izledim. Votkanın etkisi gittikçe artıyordu ve biraz kıskanmıştım. Bu görüntü bana iyi seks yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatmıştı.

"Ben onunla röportaj yaparken gelenden farklı biri bu," dedi Ben hafifçe gülümseyerek. Bir an için duraksadıktan sonra, "Matt konusunda onunla aynı fikirde misin?" diye sordu.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Nasıl yani?"

"Beşinci bölümü bitirdin mi?"

"Hayır, seninle buluşmadan önce ancak yarısına kadar dinleyebildim."

"Ah." Büyükannemle talibini izliyordu. Büyükannem adamın dediği bir şeye güldü. "Beşinci bölümü bitirmelisin."

"Neden? Ne dedi ki?"

İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Savvy'yi Matt'in öldürdüğünü düşünüyor."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
BEŞİNCİ BÖLÜM – "GİZEMLİ KADIN"

Dürüst olmam gerekirse bu podcastin ikinci sezonunu dinliyor olmanızın asıl sebebi Beverly Moore'dur.

Ona ilk olarak geçen yıl yazmıştım. E-postama cevap vermesini bile beklemiyordum ama o e-postayı aldıktan saatler sonra beni aramıştı. Benimle Lucy hakkında seve seve konuşacağını söylemişti.

Ben: Bayan Moore, bugün benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için gerçekten minnettarım.

Beverly: Ah, tatlım, bana Beverly de.

Ben: Tamam. Beverly. Bana biraz torunundan bahsedebilir misin?

Beverly: Çok aklı başında bir kızdı. Kimsenin nazını çekmezdi. Bu huyunu hep takdir etmişimdir. Ben onun yaşındayken herkes beni sevsin diye uğraşırdım.
Ama insanlar genç bir kadında böyle özelliklerin bulunmasından hiç hoşlanmazlar, öyle değil mi? Onların onayına muhtaç olmayan bir kızla ne yapacaklarını bilemezler. Burnunu sürtmeleri gerekiyormuş gibi hissederler.

Ben: Savannah'yı tanıyordun, değil mi?

Beverly: Tabii ki. Çok tatlı bir kızdı ama bunu sırf öldüğü için söylemiyorum. Bazı gençler biz yaşlılarla konuşmak istemezler ama Savvy herkese karşı çok iyiydi. Eskiden pastanede işlere yardım ederdim, o da haftanın iki üç günü gelirdi. Uzun süre kalır, benimle sohbet ederdi.

Ben: Matt'le nasıl tanıştığını anlatabilir misin?

Beverly: Lucy onu eve getirdiğinde... Sanırım üniversite son sınıfa başlamadan önceki yazdı. Zaten bir süredir birlikteydiler.

Ben: Ne düşündün?

Beverly: Eh, Lucy'nin deli divane âşık olduğunu görebiliyordum. Onun hatırına Matt'i sevmeye çalıştım ama... sevemedim. Çok büyüleyiciydi ve bu bana hep şüpheli gelmişti.

Ben: Daha ayrıntılı anlatabilir misin?

Beverly: Bazı adamlar kadınların yanında numara yaparlar. Bizimle nasıl konuşmaları gerektiğini bilmediklerinden beyefendiliği abartırlar. "Sandalyesini çekip annelerin kahramanlığından ve asıl güçlülerin kadınlar olduğundan övgüyle bahsedersem ağızlarından çıkan tek kelimeyi dinlemek istemediğimi fark etmezler."

İşte, Matt böyle biriydi.

Ben: Bu endişelerinden Lucy'ye bahsetmiş miydin?

Beverly: O zamanlar bahsetmemiştim. Yirmi yaşındaydı. O yaştaki kimse büyükannesinin sevgilisi hakkındaki yorumlarını duymak istemez. Daha doğrusu hiçbir yaşta istemez. O yüzden nişanlandıklarını öğrenene kadar tek kelime etmedim.

Ben: O zaman ettin mi?

Beverly: Evet. Lucy ağzı kulaklarında beni arayıp Matt'in ona evlenme teklifi ettiğini söylediğinde, "Tatlım, neden biraz beklemiyorsun? Çok gençsin. Avrupa'ya git. Eski bir minibüs alıp ülkeyi dolaş. Evlenme. Evlenmek için önünde kocaman bir hayat var," dedim. Bu sözlerim hiç hoşuna gitmedi tabii. Bana Matt'ten hoşlanmıyor musun diye sorduğunda evet dedim, hoşlanmıyorum. Matt'e dair içimde kötü bir his olduğunu ve onu gerçekten seviyorsa evlenmeden önce birkaç yıl beklemesini anlayışla karşılayacağını söyledim. Hem günümüzde yirmi iki yaşındaki evlenmek isteyen çocuk mu olur? Tanrı aşkına, Mormon muyuz biz?

Ben: Lucy'nin cevabı ne oldu?

Beverly: Nezaketle karşıladı ama tavsiyeme kulak asmayacağı belliydi. Gerçi onda suç bulmuyorum. O yaşlarda ben de onun gibiydim. Her şeyi toz pembe görüyordum. Güzel gelinliğimden ve bana aşkla bakacak tombul bebeklerimden başka bir şey düşünmüyordum.

Oysa sonunda hayat, senden ve bütün seçimlerinden nefret eden çocuklarla eşofman altlarından ibaret kalır. Ama kimse bunu duymak istemez.

Ben: Peki onlar evlendikten sonra Matt'e ısındın mı?

Beverly: Tanrım, hayır. Duyan duysun, ondan daha fazla nefret ettim.

Eskisi kadar rol yapamıyordu ve birkaç kez Lucy'ye laf soktuğunu duymuştum. Lucy'nin söylediği bir şeye göz devirdiğini görmüştüm. Sonra gerçek yüzü ortaya çıkmaya başladı, aradan birkaç yıl geçince asıl hislerini söyler oldu. Erkekler uzun süre gizleyemezler.

Ben: Neyi gizleyemezler?

Beverly: Gerçek benliklerini. Birkaç yıl içinde Matt'in gerçek, korkunç yüzü ortaya çıkmıştı.

Ben: Ne gibi şeyler söylerdi?

Beverly: Asıl önemli olanı söyleyeyim. Yaşlı olabilirim ama kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Savvy'nin çalıştığı restorana yemeğe gitmiştik. İçeri girdiğimizde onubarda görmüştük, Don eğilip Matt'e bir şey söylemişti. Ne dediğini bilmiyorum. Ama Matt, "*O küçük fahişe benden nefret ediyor,*" dedi.

Ben: ...Senin yanında "küçük fahişe" mi dedi?

Beverly: Aynen öyle. Fısıldayarak söylemiş ve sonrasında biraz kızarmıştı, sanki ağzından kaçırmış gibi. Don da utanmış gibi hafifçe gülüp geçmişti. Sanırım ikisi de duyduğumu anlamamıştı.

Ben: Lucy'ye söyledin mi?

Beverly: Hayır. Söylemeyi düşündüysem de ne işe yarayacağını bilemedim. Ama o sıralar iyiden iyiye endişelenmeye başlamıştım. Karısının *babasına* böyle şeyler söyleyebiliyorsa kim bilir aklından neler geçiriyordu? Ya da Lucy'ye neler diyordu?

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Anne, en azından önce benimle konuşmalıydın." Annem büyükannemi kapıda bu sözlerle karşıladı. Mutfak tezgâhına yaslandığım yerden güneş gözlüğünü çıkaran büyükannemin yüzünde tatsız bir ifade olduğunu görebiliyordum. Lokmalık donutlardan birini daha ağzıma attım.

Büyükannem kızını kışkışlayarak içeri girdi. "İnsanlara fikirlerimi söylemeden önce senin iznini alacak hâlim yok."

"Ben alelade bir insan değil, o..." Kapı kapanmak üzereyken sustu ve koltuk değneğinin ucuyla kapıyı geri açtı. "Bu kamyonet de kimin?"

"Bir arkadaşımın." Büyükannem mutfak masasına oturdu.

"Hangi arkadaşmış bu?" Annem kapıyı kapayıp hoplaya hoplaya mutfağa geldi.

"Bir arkadaş işte."

"Bugünlerde kaç arkadaşın var?"

"Ne bileyim ben, Kathleen, birkaç tane var işte," dedi büyükannem bunalmış bir tavırla. "Ben sevilen biriyim."

"Sevilen biri olmak nasıldır acaba?" dedim şakasına.

Büyükannem yumuşacık elini elimin üzerine koydu. "Bana sorarsan ilgi çekici olmak sevilmekten daha iyi."

Annem onunla aynı fikirde değilmiş gibi burnunu kırıştırdı.

Büyükanneme, "Kahve ister misin?" diye sordum. "Yeni demledim."

"Olur, tatlım. Teşekkürler."

Ona bir fincan kahve doldurdum ve tatlı kutusunu masanın ortasına koydum. Büyükannem pudra şekerine bulanmış bir tanesini aldı.

"Ben alelade bir insan değil!" dedi annem, önceki şikâyetine kaldığı yerden devam ederek. "O röportajı milyonlarca insana yayımladı."

"*Binlerce* desek daha doğru olur," dedim. "Ben'in egosunu daha fazla şişirmeyelim."

"Bir dakikalığına ciddi olabilir misin, Lucy? Büyükannen dava edilebilir."

"Neden? Matt'e şerefsiz dedi diye mi? Öyle ama. Doğruyu söylüyorlar diye insanları dava edemezsin." Bunun doğruluğundan pek emin değildim ama kulağa güzel geliyordu.

"Savvy'yi Matt'in öldürdüğünü ima etti. Bunun için dava edilebilir." Annem masanın ortasındaki peçetelikle uğraşıp mor peçetelerin hepsini dümdüz dizdi.

"Hayır, edemez." Büyükannem umursamazca elini salladı. "Onu hiçbir şeyle suçlamadım. Sadece söylediği korkunç şeyleri insanlara anlattım. Bilinmesini istemiyorsa söylememeliydi."

"Erkekler götlerinden konuşurlar," dedi annem. Küfürlü konuşması beni şoka uğratmıştı. Ona kötü örnek oluyorduk. "Boş boş konuşurlar, bazen korkunç şeyler de söylerler ama onların huyu bu. Matt de öylesine söylemiş işte."

"Hiç de bile," dedi büyükannem. "Ciddi olmasa söylemezdi. Ayrıca bu kasabanın güneş Matt'in götünden doğuyormuş gibi davranmasından bıktım artık. Herkesin o podcaste çıkıp onun ne kadar harika biri olduğundan bahsedeceğini biliyordum zaten, tam da öyle oldu. Birinin gerçeği söylemesi gerekiyordu."

"*Gerçeğin bir önemi yok*," diye fısıldadı kulağıma Savvy.

"Kendi röportajını yaparken Lucy de onunla ilgili gerçekleri söyleyecektir." Büyükannem bana beklentiyle bakıyordu. Hayır, beklenti değildi bu. Meydan okumaydı.

"Söyleyeceğim," dedim yalandan. "Kesinlikle."

Büyükannem bu yalan hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

"Bence gerçekleri anlatırken... seçici davranmalısın," dedi annem usulca.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen ciddi misin? Yıllarca o gece olanlar hakkında tüm gerçekleri anlatmam için beni zorladıktan sonra şimdi..."

"Ben seni zorlamadım. Ayrıca tabii ki Savvy'yle ilgili her şeyi anlatmalısın. Ben sadece bu podcastin biraz amacından saptığını ve açıkça seks odaklı hâle geldiğini söylemek istiyorum."

"Seks odaklı!" diyerek kahkaha attı büyükannem.

"Lucy'nin kaçamağını öğrenmek zorunda mıydık? Ya da Matt'in? Ya da benim? Neden sürekli seksten bahsedip duruyor?" Annem burnunu çekti.

"Haklısın, senin kaçamağından bahsedecekse Don'unkilerden de bahsetmeliydi."

"Demek istediğim şeyin tam tersini söylüyorsun, anne. Lucy, lütfen babanın sürekli sevgili bulup durduğundan bahsetme."

"Aman tanrım." İnleyerek başımı arkaya yatırdım. "Resmen lise günlerime geri döndüm."

Büyükannem yine elime pat pat vurdu.

"Babamın ilişkilerinden bahsetmemi sahiden istemiyor musun?" diye sordum anneme, bunu yapmak gibi bir niyetim olmamasına rağmen.

"Konuyla alakasız."

Annem özenle bakışlarımdan kaçınırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Benim babamın ilişkileri hakkında konuşmamı istemiyordu, büyükannemin de Matt'in şerefsizin teki olduğundan bahsetmesini istemiyordu. Annem her zamanki gibi her şeyden önce hayatındaki erkekleri korumaya odaklanmıştı. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Artık huy olmuştu.

"Gerçeklerden bahsetmişken," dedim, annemi daha fazla rahatsız etme fırsatını kaçırmak istemediğimden. Sanki önemli bir itirafta bulunacakmışım gibi büyükannem de annem de donakaldı. "Biraz Colin Dunn'dan bahsedebilir miyiz?"

Annem uzun bir of çekti ve yığının arasından ucu katlanmış bir peçete çıkardı. "Konuyu değiştirme."

"Ah evet, *hadi* konuyu değiştirelim," dedi büyükannem, gömleğine dökülen pudra şekerini silkerek.

"Colin hakkında konuşmayacağım," dedi annem, sonra duraksadı. "Çünkü anlatacak bir şey yok."

"En azından nasıl olduğunu söyle," diye ısrar ettim. "Ben uzun soluklu bir ilişki olduğunu söyledi."

"Ben'in hayatımda olan biten her şeyi bildiğini nereden çıkardığını anlamıyorum."

"Haklı mı peki?" diye sordu büyükannem, kocaman sırıtarak.

Annem bir tatlı alıp ortadan ikiye böldü. Küçük kısmını dilinin üzerine koydu, gerisini peçetenin üzerine bıraktı. "Hayır. Sadece o gecelikti."

"Tüh," dedi büyükannem efkârlı bir edayla. "Yirmilerindeki bir çocuk için hayli şirin." Annem gözlerini devirdiyse de dudaklarının kenarları seğirdi.

"Düğün ilk seferiniz miydi?" diye sordum.

"Evet." Bana bakarken kaşlarının ortasındaki çizgiler tekrar belirmişti. "O ve Savvy'nin başkalarıyla da görüştüklerini söylemişti."

"Doğru."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bakmıyorum! Bu benim normal suratım!"

Kaşlarını çatarak tatlıdan küçücük bir parça daha kopardı. "Yıllar önceydi, tek seferlikti ve..."

"İyi miydi?" diye araya girdi büyükannem.

"*Anne.*"

"Ne? Ben gençken delikanlılar sekste hiç iyi de–"

"Lütfen o cümleyi bitirme," dedi annem, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

"Sadece söylüyorum. Bazı şeyler yıllandıkça daha iyi oluyor."

Burnumdan güldüm. Annem kollarını göğsünde birleştirip başını iki yana salladı.

Büyükannemin kulağına eğilip, "Savvy'nin hiçbir şikâyeti yoktu," diye fısıldadım.

Kıkır kıkır güldü. Yanakları kızaran annemse tatlının kalanını ağzına tıktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

LUCY

O akşamüzeri kucağımda bilgisayarımla yatakta oturuyordum ve Ben'e mesaj atıp sonraki röportajımızı ne zaman yapacağımızı sordum. Asıl önemli olan röportajı. Matt hakkında her şeyi anlatacağım röportajı.

Hâlâ "her şey"in ne olduğuna karar vermem gerekiyordu.

Aslında acıklı hikâyemi podcast evreniyle paylaşmaya pek meraklı değildim. Savvy dışında kimseye anlatmaya meraklı olmamıştım.

Savvy beni anlıyordu. Elimden tutup tatlı dille karakola gitmeyi önermezdi. "Neden onu terk etmiyorsun?" diye sormazdı.

"*İşte o zaman erkekler kadınları öldürüyorlar. Kadınlar onları terk etmek istediklerinde*," derdi.

Ben de ona, "*Matt'in böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum*," derdim.

"*Peki, bu riski almak istiyor musun?*" diye sorardı.

Hayır, istemiyordum.

Savvy de bunu biliyordu. Öylece çekip gitmek istemediğimi hemen anlamıştı.

Ben intikam almak istiyorum.

"Hadi *Thelma ve Louise*'e bağlayalım," demişti ve ben de gülmüştüm.

Zamanında kocamı öldürme planlarına güldükten sonra insanlara şiddet gören mağdur eş hikâyemi anlatamazdım. Yakışık almazdı.

Dizüstü bilgisayarım Ben'den gelen bir mesajla öttü.

Bu akşam bir şeyler içmek ister misin?

Röportajı akşam mı yapacağız?

Hayır. Yarın yaparız. Belki.

İç çekip mesaj yazmaya başladım. Şu işi bir an evvel halledebilir miyiz? Ama sonra hemen sildim. Bu, masum birinin söyleyeceği bir şey değildi.

Alt katta annemin kafamın içindeymişçesine yüksek sesle güldüğünü duydum.

Ben beni cevap yazmaktan kurtardı.

Bir saat sonra Bluebonnet Tavernası'nda buluşalım mı?

Hangi elbiseyi giysem diye gardırobuma göz atmamdan bunun kötü bir fikir olduğunu anlamıştım. Saçımı ve makyajımı yapacak bir saatimin olması beni rahatlatmıştı. İşte bunlar çok tehlikeliydi ve hayır demeliydim. *Olmaz, Ben, röportaj yapacağımız zaman görüşürüz. Bana o zaman yazarsın.* Ona bu mesajı *göndermeliydim.*

Oysa ben ona, Olur, bir saate görüşürüz, yazdım.

Bir saat sonra Bluebonnet'teydim. Beni bu elbiseyle daha önce de gördüğünü bahane ederek mor elbisemi seçmiştim. Restoranda tanıştığımız gün de bu elbiseyi giyiyordum. Pamuklu ve gündelikti. Randevu elbisesi değildi. "Pantolon giyemeyeceğim kadar sıcak" elbisesiydi.

Bluebonnet büyük ve aydınlıktı, ön cephesindeki geniş camlardan içeriye akşam güneşi doluyordu. Yerler de duvarlar da ahşaptı ve duvarlar, hangi eyalette olduğumuzu unutmayalım diye Teksas'a özgü süslerle kaplıydı. Bir Teksas bayrağı, bir *Teksas'a Bulaşma* tabelası ve bir de Hill Country şarap turunun reklamlarının sergilendiği ilan panosu vardı. İçeriye girdiğimde, üzerinde *Gerçek Bira* yazan bir tabela yanıp sönüyordu.

Ben çoktan gelmiş, barda oturuyordu, mavi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Bu bir randevu gömleğiydi. Bu havada giyilmeyecek kadar şık bir gömlekti. Bundan çok anlam çıkarmamaya çalıştım.

Beni görünce gülümsedi. Yanındaki tabureye oturdum.

"Selam. Geldiğin için teşekkürler."

Pembe içkisine baktım. "*Cosmo* mu o?"

"Neden öyle söyledin? *Cosmo* harikadır. Hem indirimli içki saatinin içkisi buydu."

"Bir şey gibi söylemedim."

Koyu renkli saçını asimetrik küt kestirmiş, güzel bir kadın olan barmen yanımıza gelip bana beklentiyle baktı.

"Ben de bundan alayım," dedim Ben'in içkisini göstererek. Genellikle sert içki içmezdim. Kafamın içindeki, bu mor elbiseyi eve götürmemi söyleyen sesi duymazdan geldim.

"Tamamdır." İçkiyi hazırlamak üzere gitti.

Onun boşalttığı yerde birdenbire Savvy belirdi. Başımı çevirmek istedim ama çok gerçek görünüyordu. Öyle ki kendime onun sapkın, hasarlı beynimin ürünü olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Bana doğru eğildi. Hayalimde bile biraz duman kokuyordu. Yalnızca içerken sigara kullanırdı ama işte, çok içerdi.

"*Ben ne yapardım, biliyorsun değil mi?*" dedi sırıtarak.

Taburemde kıpırdandım.

"*Tuvalette beni becermesine izin verirdim.*" Gözlerinde özlem dolu bir bakış vardı. "*Sonra barın arkasında da. Beni Charles'ın otoparkında bulduğun günü hatırlıyor musun? O adam beni arabasının kaputuna domaltmıştı, çıplak kıçım ortadaydı, sen de bana tecavüz ettiğini sanıp koşarak yanımıza gelmiştin hani? Ben de sana ah, hayır, tatlım, benim fikrimdi, demiştim.*"

Ben içkisinden bir yudum aldı. "İnsanlar neden erkekleri pembe içki söylüyorlar diye yargılıyorlar? İçkilere cinsiyet atamak çok saçma."

"Ağzımı bile açmadım."

"*Elbisenin altına sütyen takmadın, değil mi*?" diye sordu Savvy. "*Beğendim.*" Bana göz kırpıp ortadan kayboldu. Uzun bir oh çektim.

"Erkekler meyveli içecekleri sevmediklerini söylediklerinde bil ki yalan söylüyorlar. Şurada bira içen adam var ya, aslında benim *cosmo*mdan içmek için can atıyor."

Laflarına gülmemle yüzü aydınlandı. Barmen içkimi getirdiğinde bir yudum içtim. Çok şükür sertti.

Arkamdan kahkaha sesleri yükseldi, dönüp baktığımda köşedeki bir masada oturan bir grup kadın gördüm, önlerinde onlarca boş margarita bardağı vardı. Bir garson masaya yenilerini koyuyordu.

Masanın sonunda oturan koyu renk saçlı kadın margaritasının sonunu içmişti ki neredeyse nefes almadan yeni bardaklardan birine uzanıp büyük bir yudumla içmeye devam etti. Nina'ydı.

İki dikişte margaritayı yarıya indirince yanındaki kadınlar yine kahkaha attılar.

"Sen en iyisi git bir tane daha getir," dedi garsona. Garson gülüp başıyla onayladı.

Alkol kullanmadığını söyleyen biri için o margaritaları çok hızlı silip süpürüyordu.

Bardağını masaya koyarken göz göze geldik, sanki onu fark etmediğimi umuyormuş gibi hemen bakışlarını kaçırdı. Sonra toparlandı, döndü ve bana el salladı.

Masadan kalkıp bize doğru yürümeye başladı. Kıvrımlarını sımsıkı saran bir kot pantolon giymişti ve salonu arşınlarken en az üç adam dönüp kıçına baktı. Onlara hiçbirinin fark etmediği kötü bakışlar attım.

"Selam, Lucy."

Ben bizden tarafa dönünce Nina şaşkınlıkla sendeledi. İki

kere gözlerini kırpıştırdı, öyle ki bir an için arkasına dönüp gidecek sandım. Bu düşüncenin aklından geçtiğini görebiliyordum.

Ben de gördüyse bile çaktırmadı. Gülümseyip, "Selam, Nina," dedi.

"Selam?" Bunu daha ziyade bana dönüp soru sorar gibi söylemişti. "Her şey... yolunda mı?"

"Yolunda. Sen nasılsın?"

Gözlerini kıstı. "Şey..." Yanakları pembeleşmişti ve kafaya diktiği margaritaların onu etkilemeye başladığını görebiliyordum. "İyiyim. Şey. İyiyim." Başını salladı. "Kusura bakma. Ciddi ciddi bu adamla mı takılıyorsun?"

Ben güldü. "Bize gerçekte nasıl hissettiğini söyle, Nina."

Nina ona sinirli bir bakış attı. Podcastte gayet samimi konuşmuştu ama şimdi gözlerindeki bakış hiç öyle demiyordu. Röportajıyla şimdi arasında bir şeyler olmuştu.

"En yakın arkadaşını öldürdüğünü kanıtlamaya çalışan podcast yayıncısıyla arkadaş olmayacaksan kiminle olacaksın?" Bunu ortamı yumuşatmak amacıyla söylemiştim ama Ben de Nina da bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyorlardı. Siktir. Bu, masum birinin söyleyeceği şey değildi.

"Ben arkadaşlarımın yanına döneyim." Nina bana bakmadan arkasına döndü. "Sizi gördüğüme sevindim."

Bunu içtenlikle söylediğini sanmıyordum. Şu anda bize bön bön bakan kadınların oturduğu masaya geri döndü. Kadınlara el salladım ama bu hiçbirinin hoşuna gitmedi. Yeniden bara doğru döndüm.

"Savannah'yı öldürdüğünü kanıtlamaya çalışmıyorum," dedi Ben. "Onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

"Bir sürü insan için ikisi aynı şey."

"Benim için değil." Omzunun üzerinden arkasına baktı. Bakışlarını takip ettiğimde Nina'nın kaşlarını çatarak bizi izlediğini gördüm.

"Bir şeye mi kızdı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama ben birçok insanı kızdırıyorum, yani kim bilir?"

Ben gülünce Nina'nın yüzü daha da asıldı. Elimi Ben'in koluna koydum. (Evet, ona dokunmama gerek yoktu. Evet, yine de dokunmuştum.) "Önüne dön. Onun hakkında konuştuğumuzu sanacak."

Yeniden bana doğru dönerken gülümsedi ve ben elimi kolundan çekerken bir anlığına parmaklarımı yakalayıp tuttu.

"Onun hakkında konuşuyoruz zaten."

"Ama belli etmememiz lazım. Teksaslılar öyle yapar."

"Doğrusunu istersen onu ve Emmett'ı seviyorum." Bana doğru eğildi, o kadar yakınımdaydı ki omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Bunu söylemeyi hiç istemesem de duygularınızın karşılıklı olduğunu sanmıyorum." Geri çekilmeliydim. Çekilmedim.

"Olsun. Onlara tek taraflı sevgi beslemeyi sorun etmem."

"Peki, onları bu kadar sevilesi bulmanın sebebi nedir?"

"Senin tarafındalar."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Demek istediğim, röportaj yaptığım herkes aynı şeyi söyleseydi podcast çok sıkıcı olurdu. Neyse ki onlar benim için olayı kızıştırdılar."

Gülümsedim. Ben'in bakışları dudaklarıma kaydı.

Omuzlarımızın birbirine değmeyeceği kadar geri çekilip içkimden bir yudum aldım.

"Son bölüm yayımlandığından bu yana Matt'le konuştun mu?" diye sordu. İçeri girdiğimden beri bu soruyu sormayı bekleyip beklemediğini merak ettim.

"Hayır. Mesajlarıma cevap yazmıyor. Belki yine evine uğrayabilirim."

Bana baktı. Sonra bakışlarını çevirdi. Pembe içkisinden bir yudum aldı.

"Bu... güvenli mi?"

Hassiktir. Acaba ona kim söylemişti? Acaba kim biliyordu? Hep mahalleden birkaç kadının şüphelendiğini düşünmüştüm ama ona söylemeleri beni şaşırtmıştı.

"Yaptığı şerefsizlikten ötürü bir adamın karşısına dikilmek hiç güvenli olabilir mi?"

"Hayır." Bunu bu konuda deneyimliymiş gibi söylemişti ki öyle olmasına şaşırmamıştım. "Olamaz."

Ben'le barda iki saat kaldım. Bana ailesinden ve arkadaşlarından bahsedip L.A.'in doğu tarafının en güzel tarafı olduğunu söyledi, ben de buna katılıyordum. Meğer birbirimizden sadece on beş dakika uzaklıkta oturuyormuşuz. Aslında bundan biraz rahatsız olmuştum. Ama neyse ki Nathan beni evinden kovmuştu.

İkinci *cosmo*mu bitirmedim çünkü şimdiden kafam dumanlanmaya başlamıştı. Belki de sarhoş olmaya bile başlamıştım. Belki de çoktan olmuştum.

Bardan çıktığımızda binanın kenarına yaslanıp telefonumu çıkardım. Ben merakla bana baktı.

"Uber çağıracağım."

Arabamı işaret etti. "Bu senin araban değil mi?"

"Kullanamayacak kadar sarhoşum."

"Gerçekten mi? İki kadehte mi?"

"Ben çabuk sarhoş olurum."

"Öyleymiş."

"Muhtemelen sorun olmaz ama o riske girmek istemiyorum. Daha doğrusu hem arkadaşını öldüren kız *hem de* alkollü araç kullanmaktan tutuklanan kız olmak istemiyorum. Çok utanç verici olur."

Güldü ve cebinden arabasının anahtarını çıkardı. "Gel hadi. Ben seni eve bırakırım."

Telefonumu çantama geri koydum. "Teşekkürler."

"Bu kasabada Uber var mı ki?"

"Bir adam var. Ama onun da gelmesi çok uzun sürüyormuş."

"Kasabada başka Uber olmayınca hızlı olma gereği duymuyor demek ki."

"Hişt, denyo!" Bu bağıran ses çok tanıdıktı, öyle ki içgüdüsel olarak ellerimi yumruk yaptım. Sonra hızla arkama döndüm.

Matt'ti, kıçı tutuşmuşçasına koşarak bize doğru geliyordu. Yüzü öfkeyle buruşmuştu, vücudu o kadar gergindi ki kollarındaki kasların dalgalandığını görebiliyordum.

Ama öfkesi bana değildi, ki bu benim için yeni bir deneyimdi. Doğruca Ben'e koşuyordu.

Ben arabasının içine uzanınca kaçacağını sandım. Ama bir an sonra elinde küçük ve siyah bir şeyle çıkıp onu arabanın kaputunun üzerine koydu. Dijital video kaydedicisiydi.

"Selam, Matt," dedi ukala aptal.

"Orospu çocuğu, senin ümüğünü sıkacağım." Matt, Ben'in önünde durdu ama ümüğünü sıkmadı.

Bunun yerine suratına yumruk attı.

Ben sendelediyse de düşmedi fakat sırtı arabaya çarptı. Matt bu sefer gömleğinin yakasına yapıştı. Ben'den üç beş santim kısaydı ama bu durumu öfkesiyle telafi ediyordu.

"Seni dava edip donuna kadar alacağım," dedi dişlerini sıkarak.

Ben elinden kurtulmaya çalıştı. "Avukatımın numarasını veririm. Ellerini üzerimden çeker misin, lütfen?"

Matt gömleğini daha sıkı tutup Ben'i arabaya çarparak karşılık verdi.

"Matt!" Öyle olmamasına rağmen sesim şaşırmışım gibi çıkmıştı.

Matt başını hızla çevirip bana baktı, sonra bakışlarını arkama çevirdi. Dönüp baktım. Barın yarısı dışarı çıkmış, bizi izliyordu.

"Beverly ayyaşın teki, bu da tam bir yalancı." Matt, Ben'in gömleğini bıraktı ve yalancının kim olduğuna dair kafa karışıklığı yaşanmasın diye beni işaret etti. Hâlâ hızlı hızlı soluyor, ne zaman kontrolünü kaybetse olduğu gibi gözleri vahşi vahşi bakıyordu.

Ben'in gömleğinin yakası esnemiş, boynundan sarkıyordu ama onun dışında şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu.

"Eğer hakkındaki iddialara yanıt vermek istersen yanıtını podcaste eklemekten mutluluk duyarım." Sesi çok hafif titriyordu.

"Cehennemin dibine kadar yolun var, pislik herif. Al sana yanıt." Matt arkasına döndüğü gibi basıp gitti.

Ben sağlam olduklarından emin olmak ister gibi omuzlarını yukarı aşağı oynattı. Sonra arabanın etrafından dolaşarak kaputa gidip kayıt cihazını aldı.

Bana kendinden memnun bir sırıtışla baktı. Bu hâli sinirimi şimdi olduğundan daha çok bozmalıydı. "Benimle otelime gelip bir şeyler içmek ister misin?"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

Aptalca bir seçim yapıp Ben'in teklifini kabul ettiğimi öğrenmek eminim kimseyi şaşırtmayacaktır.

İçeri girdiğimizde odası buz gibiydi, klima yüksek ayarda çalışıyordu. Titrediğimi görünce mutfağa gitmeden önce termostatın yanında duraksadı.

"Otur," dedi kanepeyi işaret ederek. Dizüstü bilgisayarıyla not defterleri kanepenin önündeki sehpanın üzerine düzgünce istiflenmişti. Görebileceğim hiçbir şey yoktu. Olmasını istediğimden de emin değildim.

"Viski?" diye sordu.

Kulağa çok kötü bir fikir gibi gelmişti. "Olur."

İki kadeh doldurdu ve sonra yavaşça yanağına dokundu. "Matt'in yumruğu da sağlammış."

Öyleydi. Ne de olsa bol bol alıştırma yapmıştı.

Viskilerle beraber yanıma gelip birini bana uzattı. Hemen bir yudum içtim. Boğazımdan aşağı yaka yaka indiyse de hemen bir yudum daha içtim çünkü yeniden sarhoş olmayı tercih ederdim.

Mutfak tezgâhının üzerine bıraktığı dijital video kaydediciye baktım. Işığı yanmıyordu. Kayıtta değildi. Ben ona baktığımı fark etti.

Kanepenin öbür ucuna otururken, "Kaydettin mi? Matt'in sana bağırmasını yani?" diye sordum.

"Evet, tam zamanında açtım."

"Peki bu yasal mı?"

"Teksas'ta mahrem bir yerde değilsen insanların haberi olmadan seslerini kaydedebilirsin. Yani restoranda, barda ya da..."

"Bir otoparkta bağırıyorlarsa kaydetmende sorun yok."

"Aynen."

"Barda kayıt alıyor muydun?"

"Hayır."

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim ama zaten bir önemi yoktu. Binlerce gerçek suç hayranına yayımlamasını istemeyeceğim bir şey söylememiştim.

"Basıp gidebilirdin," dedim. "Kaçacak vaktin vardı."

Dudakları seğirdi. "O zaman ne eğlencesi kalırdı?"

Ayaklarımı sehpaya uzatıp viski kadehini karnımın üzerine koydum. "Yani podcaste koyacaksın?"

"Evet. Koymamamı isteme."

"İstemeyecektim." İçkisinden büyük bir yudum almasını izledim. "Herkes Savvy'yi öldürenin o olduğunu ima ettiğini düşünüyor, biliyorsun değil mi?"

"Saman altından su yürütememişim desene."

"Gerçekten öyle olduğuna mı inanıyorsun?"

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Onu Matt'in öldürmüş olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Tanrı aşkına, Ben, aptalın teki değilim. Tabii ki geldi."

Yanakları hafiften kızardı. "Doğru. Affedersin."

"Ben sadece..." Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Polislere söyleyecek hiçbir şeyimin olmadığı gibi. Ne diyebilirdim ki? *Hayır, memur bey, Savvy'yi kesinlikle ben öldürmedim çünkü aslında biz birlikte kocamı öldürmeyi planlıyorduk,* mu? Bunu savunma diye sunamazdım.

Onlara bu planımızı ve bir sebepten o gece Matt'in işini bitirmeye karar vermiş olabileceğimize, Matt'in de kendini savu-

nurken Savvy'yi öldürmüş olabileceğine dair şüphelerimi itiraf etseydim Matt sırf bana *kıllığına* herkesin benim yaptığımı düşünmesini sağlardı.

Doğrusunu isterseniz onu suçlayamazdım.

Ama o korku... Ailemin evine gitmemi söylediğinde gözlerinde gördüğüm bakış... O korku onu (yeniden?) öldürmeye çalışacağımdan duyduğu korku olsaydı polislere gerçeği söylerdi. O gece onu öldürmeye çalışmış olsaydık Matt muhakkak polise giderdi. Çünkü gerçek onun için önemli olurdu.

Ben dikkatle beni izliyordu.

"Ben olsam Matt'e çok odaklanmazdım," dedim sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Bence o yapmadı."

"*Gerçekten* mi?" Saçmaladığımı düşünen birinin şaşkın sözleriydi bunlar. *Gerçekten mi, Lucy? Adam seni dövüyordu!* Kızarmış yanağını işaret etti.

"Senin podcastin, dostum, ben sadece düşüncemi söylüyorum."

Uzun uzun iç geçirdi. "Doğrusunu istersen gerekçe bulamıyorum. Kyle'ın yatıyor olabileceklerine dair söyledikleri bence saçmalıktan ibaret."

"*Kesinlikle* saçmalıktan ibaret."

Yanağına dokundu, dokunur dokunmaz da irkildi. "Yine de Matt hâlâ pisliğin teki."

"Buz koysan iyi edersin."

"Aman."

Buzdolabına gidip buzluktan bir avuç buz aldım. Kâğıt havluya sarıp Ben'e verdim.

"Gerek yok," dedi.

Yanına oturup buzları yüzüne bastırdım.

"Ah."

"Birkaç dakika dayan. Yoksa fotoğrafını çekip Twitter'da paylaşmak için şişmesini mi umuyorsun?"

O gülümseyince elimde olmadan ben de gülümsedim.

Buzları elimden alıp yanağına bastırdı. Birkaç dakika boyunca pek de rahat olmayan bir sessizlik içinde oturduk.

Sonra Ben buzları sehpanın üzerine atıp eğildi ve beni öptü.

Kendimi ânında onun kucağında buldum, elleri elbisemin altından bacaklarıma kaymıştı. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlamıyordum. Oysa harika bir fikirdi. Bu lanetli şehre geldiğimden beri aklıma gelen en iyi fikirdi.

Elbisemin askılarını indirip belime kadar sıyırdıktan sonra memelerimi avuçladı. Ben de fermuarını indirdim. Bu kararımdan dolayı votkayı suçlamak istiyordum.

Ayrıca hemen orada, kanepede seks yapabilmemiz için külotumu kenara çekmesine izin vermemden dolayı da viskiyi suçlamak istiyordum.

Ama bu kocaman bir yalan olurdu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Kalktığımda güneş daha doğmamıştı. Ben yanımda yüzüstü yatıyordu, karman çorman saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Başım çatlıyordu.

Yavaşça doğrulup oturdum. Onun yatağındaydım ve çıplaktım çünkü kanepede seks yaptıktan sonra beni odasına getirmişti, bir kere de burada seks yapmıştık.

Gözümün önünde onu yastıkla boğduğum bir görüntü belirdi. Yanımda bir erkekle uyandığımda hep bu görüntüyü görürdüm. Uyuyan bir adamı öldürmek çok kolay olurdu.

"*Ben hâlâ bunu boğazını sıkarak boğalım diyorum*," diye fısıldadı Savvy. Başımı iki yana sallayarak sesi zihnimden uzaklaştırdım.

Elbisemi yerde, külotumu da oturma odasında buldum. Yırtılmıştı, bu yüzden çıkarken çöpe attım.

Otelden çıkmıştım ki arabamı barda bıraktığımı hatırladım. O tek Uber'i arasam mı diye düşündüm ama adam muhtemelen uyuyordu ve en fazla bir buçuk kilometrelik yolum vardı. Kuvvetli bir rüzgâr esip de elbisemi kaldırarak popomu gözler önüne sermesin diye dua ede ede kaldırımda yürümeye başladım.

Güneş daha tam doğmamış olmasına rağmen hava çok sıcaktı, öyle ki yürürken şıpır şıpır ter akıtıyordum.

Dün geceki seçimlerimden alkolü sorumlu tutacak kadar sarhoş değildim, ki burada hata tamamen bendeydi. Kafayı bulmam gerekirdi. O zaman hiç değilse bir bahanem olurdu.

Ama bahanem yoktu. Kondom bile kullanmamıştık; bu, en kötü kararlarım arasında başı çekiyordu. Yıllardır spiral kullanıyordum, yani yakın gelecekte ukala bebekler doğurmam gibi bir ihtimal yoktu ama Ben'in aletini nerelere soktuğunu kim bilebilirdi? Bu işte epey deneyimliymiş gibi sevişiyordu.

Küçük bir podcast hediyesi. Kendime üzerinde *Bir gerçek suç podcastinin konusuydum ama tek kazancım bu tişört ve belsoğukluğu oldu* yazan bir tişört yaptırmalıydım.

Neyse ki arabam hâlâ otoparktaydı ve atlayıp eve gittiğimde içerisi karanlık, sessizdi.

Üst kata çıkıp odamın kapısını usulca kapadım, üzerimi değiştirdim ve yatağa girdim. Panjurun arasındaki boşluklardan içeriye sabah güneşinin ilk ışıkları doluyordu ve telefonumda Ben'den gelen bir mesaj vardı. Görmezden gelerek gözlerimi yumdum.

İkinciye uyandığımda baş ağrım geçmişti ama bu kez de açlıktan ölüyordum. Aşağı indim. Annemi ortalıkta görmeyince derin bir nefes aldım. Akşamdan kalmalığımın üzerine bir de onun dırdırını çekemeyecektim. Bir dilim ekmeğe krem peynir sürüp odama geri döndüm.

Telefonumda Ben'den gelen mesajlar birikmişti.

Hey. Eve sağ salim vardın mı?
Beni uyandırabilirdin.
Ciddiyim, bana mesaj at ki ölmediğini bileyim.

Yatağımın kenarına oturdum, ekmeğimden bir ısırık aldım ve ona mesaj yazdım.

Ölmedim. Eve sağ salim geldim.

Telefonum ânında çaldı. *İnsan biraz soğukkanlı davranır, Ben.* Aramayı yanıtladım. "Hey."

"Bir adamı yatakta bırakıp gitmek çok kabaca bir davranış."

"Öyle mi?"

"Bence öyle, evet."

"Genelde podcastlerinin cinayet şüphelileriyle yatar mısın?"

"Birinci sezondaki şüpheli erkekti."

"Bu hayır demek mi oluyor?"

"Hayır demek oluyor." Sesi kulağa neşeli geliyordu.

"Peki genelde kondom kullanmayı unutur musun?"

"Hayır. Şey, o konuda kusura bakma, ben..."

"Önemli değil. Benim de hatam var. Gebelik önleyici kullanıyorum, sadece kondom kullanmadan bütün Los Angeles'ı elden geçirmediğini umuyordum."

Şaşkınlıkla kısa bir kahkaha attı. "Kondom kullanmadan bütün Los Angeles'ı elden geçirmedim. Ya da herhangi başka bir yeri. Normalde yapmam."

Sadece benimle yapmıştı demek ki. Kendimi özel mi yoksa aşağılanmış mı hissedeceğimi bilemedim.

"Podcastçilik ilkelerin bok yoluna gitmeye başladı, Ben." Bunu eleştirel anlamda söylemiştim ama o güldü.

"Neyse ne. Zaten kimse doğru kararlar verdiğimi iddia edemez."

"Ahlaki boyutu tartışılır ama sonucuna itiraz edemezsiniz!" Haftalar önce Ben hakkında okuduğum sözler zihnimde canlanınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Kimse ikaz edilmediğimi söyleyemezdi.

Doğrusunu isterseniz kimse benim de doğru kararlar verdiğimi iddia edemezdi.

"Beraber kahvaltı yapalım mı?" diye sordu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Kitabımı yazmam lazım. Şimdi söyle."

Duraksadı, sonra boğazını temizledi. "Ah, peki. Tamam. Dün kaydettiğim şeylerle bugün bir ek bölüm yayımlayacağım. Ama öncesinde sana veto hakkı vermek istiyorum."

Veto hakkı mı? Adamla iki kere seks yaptım diye podcastin yönetimini bana bırakıyordu. Kendimle gurur mu duyuyordum yoksa dehşete mi düşmüştüm bilemedim.

"Neden bana böyle bir hak tanıyorsun?"

"Çünkü bölümde beni rahatsız eden bir röportaj var. İstersen çıkarabilirim."

"Kimin röportajı?"

"Maya Harper."

Ne zaman Maya'nın adı geçse olduğu gibi midem kasıldı. Maya, Savvy'nin kardeşiydi.

"Bana röportajı gönder."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
MAYA'NIN RÖPORTAJININ DÜZENLENMEMİŞ BÖLÜMÜ

Merhaba, dostlarım. Beklediğinizden erken döndüm çünkü dün gece bir şey oldu. Lucy'yle bir barda buluştum ki bunu hepiniz biliyorsunuz zaten, Twitter'da fotoğrafları gördünüz. Evet, birlikte içki içiyorduk ve hayır, bu düşündüğünüz kadar rezil bir şey değil.

Bardan çıktığımız sırada Matt otoparka girip arabasından indi. İşte olanlar:

[*hışırtılar*]

"Selam, Matt."

"Orospu çocuğu, senin ümüğünü sıkacağım."

[*itişmeler, homurtular*]

Duyduğunuz ses var ya? O, Matt'in suratıma yumruk atma sesiydi.

"Seni dava edip donuna kadar alacağım."

"Avukatımın numarasını veririm. Ellerini üzerimden çeker misin, lütfen?"

[*çarpma sesi*]

Matt burada beni tutup arabaya çarpıyor.

"Matt!"

Bunu söyleyen Lucy. Bütün bunlar olurken yakındaydı.

"Beverly [anlaşılmıyor] teki, bu da tam bir yalancı."

"Bu" derken Lucy'yi kastediyor çünkü onu işaret ediyordu.

Genel görüş bu, öyle değil mi? Lucy yalan söylüyor. Lucy bir şey saklıyor.

Eh, Matt'in de yalan söylediğini çoktan belirlemiştik; polislere aksini söylemesine rağmen Savannah'nın öldürüldüğü gece evde değildi.

Ayrıca Kyle Porter bu podcastte Savannah'yla Matt'in arasında bir şeyler olmuş olabileceğini ima etmişti. Savannah'nın küçük kardeşi Maya Harper bu konuda benimle dobra dobra konuştu.

Maya: Savvy hiçbir zaman Matt'le yatmadı. Kyle'ın söyledikleri saçmalıktan ibaretti, senin bunu podcaste koyman da apayrı bir saçmalık.

Ben: Tamam. Bana bundan biraz daha bahsedebilir misin?

Maya: Pisliğin teki olmandan mı?

Ben: Savvy'nin Matt'le yatmasını neden saçmalık olarak gördüğünden.

Maya: Matt'ten nefret ederdi. Bana Lucy'den ilk bahsettiğinde onun hakkında bir sürü güzel söz söyleyip, "Ama konuşurken memelerime bakıp duran bir piç kurusuyla evli," demişti.

Ben: Peki sonraki yıllarda Matt'le ilgili düşünceleri değişmedi mi?

Maya: Hayır. Ama değişseydi bile arkadaşının kocasıyla asla yatmazdı. Savvy öyle biri değildi. Lucy'yi seviyordu ve onu asla incitmezdi.

Ben: Sana Savvy'nin Matt'e hiçbir zaman ısınmadığını düşündüren nedir? Seninle onun hakkında konuşur muydu?

Maya: Bazı şeyler söylemişti. Ara sıra, "Matt'i atlatamamış, maalesef yemekte o da olacak," gibi yorumlarda bulunurdu. Bunun gibi şeyler işte. Bir de o... Aslında bu benim yorumum ama bence Savvy, Lucy'yle Matt arasında bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu.

Ben: Bir şeyler döndüğünden mi?

Maya: Şey... şiddet gibi bir şey belki? Bilmiyorum. Belki ben yanlış anladım. Ama o ölmeden kısa süre önce birlikte dizi izliyorduk ve dizide karısına şiddet uygulayan bir adam vardı. Bir ara Savvy'ye baktığımda gözlerini devirdiğini gördüm. "N'oldu?" diye sordum. Adamı tam bir canavar gibi gösterdiklerini ama gerçek hayatta bu adamların hiç de öyle olmadıklarını söyledi.

O an endişeye kapılıp, "Sen bu adamların nasıl olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordum. O da bana, "Ah, ben değil, ben değil. Ama tanıdığım biri biliyor. Ve adam da... Çoğu insan onu seviyor," dedi.

Bahsettiği tanıdığının Lucy olup olmadığını sormadım. Ama o olmalıydı. Savvy o sıralar başka kimseyle yakın değildi. Ayrıca *tanıdığım* demişti, *eskiden* tanıdığım dememişti. "*Tanıdığım* biri." Herkes Matt'e bayılırken Savvy'nin ondan neden öylesine şiddetle nefret ettiğini hep merak etmiştim. O gün anladım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Podcast bitince Ben'e mesaj attım.

"Lucy'yi seviyordu ve onu asla incitmezdi"den sonrasını çıkarabilir misin?

Gerginlik içinde cevap vermesini beklerken aşağıya inip ekmeğimin kalanını çöpe attım. Basamakları geri tırmanırken mesaj geldi.

Olur. Hiç sorun değil.

Derin bir oh çektim. Ellerim hafiften titriyordu.

Sırf meraktan soruyorum, gerçek olmadığı için mi çıkarmamı istiyorsun yoksa gerçek olduğu için mi?

Cevap yazmadan önce soruya uzun uzun baktım.

Gerçeğin bir önemi yok.

Maya Harper, Plumpton'da oturmuyordu ve beş saatlik yol katederek Savvy'nin kardeşini görmeye Austin'e gitmektense yapacak daha iyi işlerimin olmasını dilerdim ama yoktu. O yüzden gittim.

Ona geleceğimi haber vermemiştim çünkü beni hiç sevmiyordu ve muhtemelen polis çağırırdı. Polisler gelmeden önce en azından on beş dakikam olsun diye onu pusuya düşürmek en iyi seçenekti.

Evinin nerede olduğunu bilmiyordum, Ben biliyorsa bile ona sormak içimden gelmemişti. Onunla görüşmeye gideceğimi bilmesini istememiştim. Hâlihazırda çok şey biliyordu.

Ama Maya'nın nerede çalıştığını biliyordum. Çalışma saatlerini internet sitelerinde paylaşan bir muhasebe bürosunda asistandı. Büro, bir iş bulma kurumuyla tozlu vitrininde *KİRALIK* tabelası asılı olan boş bir mağazanın ortasındaki yarı boş, şerit tipi alışveriş merkezinin içinde yer alıyordu. Saat dört buçukta arabamı küçük otoparkın arka tarafına park edip beklemeye koyuldum.

"*Hak etmişti,*" dedi Savvy kulağıma, içini çekercesine.

Kalbim küt küt atarken gözlerimi yumdum. Bunu düşünmek istemiyordum ama burada oturmuş, dünya üzerinde Savvy'nin en karanlık sırrını bilen ikinci kişiyi bekliyordum.

"*Öldürdüm–*"

Savvy yanımda belirdi, iki ayağını da torpido gözünün üzerine koymuştu, mavi ojeleri soyulmaya başlamıştı. "Sana bir sır vereyim mi?"

Başımla onayladım.

"Bir adam öldürdüm ve hiç pişman değilim. Hak etmişti."

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

Savvy hâlâ hevesle bana bakıyor, kocamı öldürme teklifini kabul etmemi bekliyordu.

"Onu öldürmek *istesek* bile," diye başladım usulca, "bence elimize yüzümüze bulaştırırız. Ne de olsa ikimiz de daha önce birini öldürmedik."

"Kendi adına konuş."

Ben yine kahkaha attım ama Savvy tebessüm bile etmiyordu. Duruşu değişmiş, gözlerinde karanlık ve ciddi bir bakış belirmişti.

"Bir dakika, sen..." Nefesim boğazıma takılınca sustum.

Bakışlarını yere indirip başıyla onayladı.

Yüreğim ağzımda ona bakakaldım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Bunu fısıltıdan farksız söylemişti ama sonra doğruldu ve aklındaki kötü düşünceleri atmak ister gibi başını iki yana salladı.

"Evet, gerçekten," dedi, sesi şimdi sert bir tınıya bürünmüştü. "Bir adam öldürdüm ve hiç pişman değilim. Hak etmişti."

"Savvy." Elini tuttum. Pişman olmadığına inandığımı sanmıyordum.

Belki de yanılıyordum. Görünüşe bakılırsa Savvy hakkında her şeyi bilmiyordum.

"Önemli değil. Travmam filan yok." Umursamadığını göstermek istercesine omzunu silkti ama bana zorlama bir hareket gibi geldi.

"Kimdi? Sana ne yaptı?"

"Troy. Bir barda tanıştığım şerefsizin tekiydi, beni taciz edebileceğini sandı. Ama yanılmıştı." Pis pis sırıttı.

"Tanrım, Savvy..."

"Ben iyiyim."

"Polise gittin mi? Nefsi müdafaaydı, değil mi?"

"Polis mi?" Burnundan güldü. "Hayır. Onu kaç kere bıçakladığım göz önünde bulundurulunca nefsi müdafaa savunması beni kurtarmazdı."

"Ka–kaç kere bıçakladın?" Sesim fısıltıdan farksızdı.

"Gerekenden fazla. Birkaç kere de emin olmak için."

Dehşete mi düşmüştüm yoksa etkilenmiş miydim bilemedim.

"Doğrusunu istersen kanın beni daha kötü edeceğini sanıyordum." Omzunu silkti. "Ama her yere yayılmasına sinir olmuştum. Tuvaletten çıktığımda adamın teki kana bulanmış ellerimi görünce paniklemiştim ama sonra, *Tanrım, bugün reglim çok fena!* deyiverdim. Yüzündeki ifadeyi görecektin!"

Ağzım bir karış açık bakakalmıştım.

"Sonra öldürdüğüm adamı arabama koyup bataklığa götürdüm ve oraya attım. Eninde sonunda cesedi bulacaklarından emindim ama hiç ses çıkmadı. Belki de timsahlar yemiştir."

Etkilenmiştim. Kesinlikle etkilenmiştim.

"Arabana mı koydun? Cesedi? Onu oraya kadar nasıl götürdün ki?"

"Hey." Pazularını sıktı. "Ben güçlüyüm bir kere."

"Ceset kaldıracak kadar mı güçlüsün?"

"İri yarı bir adam değildi."

Ona kuşkuyla baktım.

"Çok uzun sürdü," diye mırıldandı. "Neyse ki arabam heçbekti. Cesedi sürükleyerek arabama bindirdim ve üzerini bir battaniyeyle örttüm."

Kahkaha attım. Sonra hemen elimi ağzıma kapayarak kendimi susturdum. "Affedersin. Komik değildi."

"*Aşırı* komik." Bir bardağa tekila doldurup bana uzattı. Kendine de bir tane doldurup kafasına dikti.

Ben de bardağımı kaldırdım ama içmeden önce duraksayıp kendi bardağını yeniden doldurmasını izledim.

"Üniversiteyi bu yüzden bıraktın," dedim usulca. "Annen herkese evi özlediğini söyleyip duruyor ama sebebi o değildi."

Gözlerini devirip ikinci bardağı da içti. "Hangi manyak Plumpton'ı *özler* ki? Hayır. Üniversiteyi sevmedim. Bir amfide oturup bezgin bir profesörün acayip pahalı ders kitaplarında okuduğum şeyleri tekrar etmesini dinlemek için binlerce dolar öğrenci kredisi mi çekeceğim? Oldu canım."

Bir bardağı daha fondip yapmasını izledim. Bardağı bara bıraktığında uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm."

Omuzlarını kaldırdı.

"Gerçekten, Savvy," dedim usulca. "Benim yanımda önemsiz bir şeymiş gibi davranmana gerek yok."

Parmağıyla bardağını dürtükledikten sonra bana kısa bir bakış attı. *Önemli değil* der gibi tek omzunu kaldırdı ama gözlerindeki bakış öyle demiyordu. Elimi sımsıkı sıktı.

"O adam hak etmişti," diye fısıldadı. "Matt de hak ediyor."

OTUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Maya beşi biraz geçe bürodan çıktı. Otoparkta yalnızca iki araç kalmıştı ve onunkinin mor heçbek olduğunu tahmin ediyordum. Ben de onun yanındaydım.

Beni görünce olduğu yerde kalakaldı. Arabasının anahtarı iki parmağının arasından sarkıyordu, tıpkı muhtemel tecavüzcülerden sakınmak için yapmamızı söyledikleri gibi.

"Lucy." Bunu nefes nefese söylemişti, sanki benden korkuyormuş gibi.

Düşününce muhtemelen korkuyordu.

Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. "Sadece konuşmak istiyorum."

Bana gözlerini kısarak baktı. Onu son gördüğümde körpecik bir kızdı; on sekizindeydi, liseden yeni mezun olmuş, üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu.

"*Ona söylememeliydim.*" Savvy'yi tavanı eğimli küçücük apartman dairesinde yatağında otururken görebiliyordum. "*Lanet olsun. O daha çok genç ama...*"

"*O adamı öldürdüğünde sen de mi çok gençtin?*" diye tahmin yürütmüştüm, Savvy de onu anladığım için rahatlayarak başıyla onaylamıştı.

Maya bana bakıyordu. O ve Savvy hiçbir zaman birbirlerini andırmamışlardı. Maya'nın saçları daha açıktı, insanların parasını ödemek zorunda kaldığı türden bir sarıydı. Yüz hatları Savvy'ninkinden daha keskindi; uzun burnu ve sivri çenesi ablasınınkilerle alakasızdı. Mercan rengi bir kloş etek ve yuvarlak

yaka gömlek giymişti. Şirin bir kıyafetti. Savvy şirin şeyler giymezdi.

Ama gözleri aynıydı. Mavi, öfkeli. Sırtımdan aşağı boncuk boncuk ter boşandı.

"Başka bir yere gidebilir miyiz?" diye sordum. "Burası çok sıcak."

"Sana söyleyecek lafım yok." Arabasının kilidini açmak için anahtarlığındaki düğmeye bastı.

"Lütfen, Maya..." Bir adım attıktan sonra sustum çünkü böyle bir konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Bana ters ters baktı. "Bak, herkesin artık masum olduğunu düşünmeye başladığını biliyorum ama ben yine de seninle konuşmak istemiyorum."

Herkes masum olduğumu düşünmeye mi başlamıştı? Benim bundan haberim yoktu.

"Mesele o değil," dedim. Arabasının kapısını açıp çantasını içeri attı. Sonraki sözlerimi alelacele söyledim. "Troy'u biliyorum."

Arabasına bindi ve kapıya sıkışmasın diye eteğini topladı. "Kimden bahsettiğini anlamadım."

Kapıyı kapayamadan tuttum. "Savvy'nin öldürdüğü adam."

Başını hızla bana çevirdiğinde yüzünün rengi atmıştı. Uzunca bir süre bakışlarını benden ayırmadı.

"Arabaya bin."

Maya yola koyuldu, sonra beni gideceği yere götürmekten vazgeçti. Yıllar önce terk edilmiş bir restoranın otoparkına girip birkaç ağacın gölgesine park etti.

"Adı o muydu?" diye sordu. "Troy?"

"Evet. Savvy sana söylememiş miydi?" Ona dönebileyim diye emniyet kemerimi çözdüm. İş gününün sonu olmasına rağmen beyaz gömleğinin hâlâ ne kadar temiz olduğu gözümden kaçmamıştı. Ben olsaydım çoktan üzerine kahve ve öğle yemeği dökmüştüm.

Alt dudağını çiğneyerek başını iki yana salladı. "Ben de sormadım. Sanırım bilmek istememiştim."

Ben bilmek istemiştim. Adını, tipinin neye benzediğini ve o kadar çok kanın nasıl koktuğunu bilmek istemiştim.

Maya birden bana döndü. "Soyadını biliyor musun? Hep acaba birileri Savvy'nin yaptığını öğrendi de intikam almak için onu..." Ben kafamı sallarken sustu.

"Troy Henderson. Yıllar önce araştırdım. Hatta özel dedektif bile tuttum."

Parasını güç bela denkleştirmiştim ama tek sağlam ipucum oydu, ayrıca polislere Troy'dan bahsetmeyi reddediyordum. Savvy'ye o şekilde ihanet etmezdim.

"Hiçbir şey çıkmadı mı?" Bütün keyfi kaçmıştı.

"Maalesef çıkmadı. Cesedini hâlâ bulamadılar. Tuttuğum özel dedektifin topladığı bilgilere göre sürekli sarhoş olup kavga çıkarırmış. Davası hâlâ sürüyor ama kimsenin onu yana yakıla aradığını sanmıyorum. Özel dedektif kız kardeşine sorduğunda Troy'un kaybolduğundan haberi bile yokmuş. Başka yere taşındığını sanıyormuş."

"Ah."

"Üzgünüm. Daha önce söylemem gerekirdi ama..." Çok gençti ve ablasını kaybeder kaybetmez üniversiteye başlamıştı. "*Selam! Hani merhum ablan birini öldürmüştü ya, hatırlıyor musun?*" diye kapısına dayanmak istememiştim.

"Zaten o zamanlar seninle konuşmak istemezdim."

"*Şimdi* konuşmak istiyor musun?"

Tebessüm ederek tek kaşını kaldırdı. "Doğru dedin."

"İstersen sana özel dedektifin bulduğu bilgileri gönderebilirim."

Arkasına yaslanıp uzun bir nefes verdi. "O geceyi gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Annem sana hiçbir zaman inanmadı ama onu sen öldürseydin kalkıp bir ipucunu araştırması için özel dedektif tutmazdın." Başını çevirip gözlerimin içine baktı. "Üstelik bize bile söylemedin. Bu aslında en iyi savunmandı. Onun Troy'u öldürmesi yani."

"Biliyorum."

"Seni ablamı öldürmekten tutuklasalardı söyler miydin?"

Camdan dışarı baktım. "Belki." Eskiden söylemeyeceğimi düşünmek hoşuma giderdi ama yıllarca hapis yatma ihtimali Savvy'ye olan sadakatimin fişini çekebilirdi.

Boğazımı temizleyip Maya'ya döndüm. "Bildiğim kadarıyla Savvy bizden başka kimseye söylemedi. Öyle değil mi?"

"Bana söylerken sadece senin bildiğini söylemişti."

"Ben'e söylemeyeceğim," dedim. "Bunu bil. Ne olursa olsun ona söylemeyeceğim."

"O podcast yayıncısıyla gerçekten konuşacak mısın? Yani onunla röportaj yapacak mısın?"

"Evet. Çoktan başladık bile."

"Vay canına." Ön camdan dışarı baktı. "Ona Matt'le ilgili bazı şeyler söyledim ama o kısımları çıkardığını söyledi."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Bana sordu. Ben doğrulamayınca da çıkardı. Yasal sebeplerden ötürü sanırım." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama kulağa doğru geliyordu. "Matt zaten onu dava etmekle tehdit etmişti."

"Özür dilerim. Söylememem gerekirdi. Telefonu kapadıktan sonra pişman oldum."

Omzumu silktim. Söylememiş olmasını yeğlerdim ama bu yüzden ona kızamıyordum. "Savvy ve Matt hakkında konuşmana sevindim. Savvy'nin onunla asla yatmayacağı konusunda haklıydın."

Sırf düşüncesi bile midesini bulandırmış gibi ürperdi.

"Sadece hemfikir olduğumuzdan emin olmak istedim," dedim. "Troy'dan kimseye bahsetmeme konusunda. Ne olursa olsun."

"Hemfikiriz."

Vitese uzandı ama sonra durdu, elini geri çekti ve dönüp bana baktı. "Keşke bana senin de bildiğini söylemiş olsaydı."

"Neden?"

"Çünkü onu gerçekten tanımadığını sanıyordum. Çoğu insan Savvy'yi gerçekten tanımazdı."

"Doğru, tanımazlardı."

"Ama tahmin etmeliydim. Diğer arkadaşlarından farklıydın. Sen geri döndükten sonra Plumpton'dan nefret etmeyi bırakmıştı. Daha mutluydu."

Boğazımı tıkayan yumruyu yutkunarak defetmeye çalıştım. Bunları biliyordum ama Maya'dan duymak farklıydı. Çılgınca bir ümit değilmiş, gerçekten doğruymuş gibi. Gözlerimi yumup derin bir nefes almak zorunda kaldım çünkü bir anda Savvy'yi o kadar çok özlemiştim ki özlem içimi kavurmuştu.

"Ben de daha mutluydum," dedim usulca.

Maya'ya baktığımda hızlıca gözyaşlarını sildiğini gördüm. Birbirimize acı acı gülümsedik.

Boğazını temizledi ve sonra vitesi geriye taktı. "Bunu yapan şerefsizi yakalamak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz ver, olur mu? Savvy bu kadarını hak ediyor."

"Söz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ertesi sabah arabama binerken Ben'e mesaj attım. Kontağı çevirdiğimde arabanın çalışmasıyla yüzüme sıcak hava vurması bir oldu.

Matt'e gidiyorum. Orada ölüp kalırsam cinayetim hakkında podcast yap.

Arabayı eski evimin önüne park ettiğimde hâlâ cevap yazmamıştı.

Fikrimi değiştirmeden önce bahçe yolunu hızlıca geçtim. Bu muhtemelen inanılmaz aptalca bir fikirdi ama Matt aramalarıma cevap vermiyordu ve yakın zamanda onunla konuşamazsam patlayacaktım.

"*Hadi kocanı öldürelim.*"

Şişt, Savvy. Bugün kimseyi öldürmeyeceğiz.

Ben kapıya varamadan kapı savrularak açılınca olduğum yerde kaldım.

İçeriden iki büyük bavulla bir kadın çıktı. Ufak tefekti –bir elli beş ya vardı ya yoktu– ve muhtemelen kendisinden daha ağır olan bavulları çekmekte zorlanıyordu. Biri yan yatınca küfretti.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

Başını birden bana çevirdi. Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. Kızıl saçları tutam tutam topuzundan kurtulmuş, omzunun üzerinden sarkıyordu. Darmadağın hâldeydi ama yine de nefes kesiciydi.

Bana dik dik bakıyordu.

"İki numaralı eşsin sanırım?" dedim.

"Julia," dedi.

"Lucy."

"Biliyorum."

Yardım hakkındaki sorumu yanıtlamadıysa da devrilen bavulunu kaldırdım. Bavulları garaj yolundaki Lexus'ına götürdük ve onları bagaja koymasına yardım ettim. Bagajın kapağını kapayıp bana döndü.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Matt'le konuşmam lazım."

"Ne hakkında?"

Daha yeni tanıştığımız düşünülünce bu biraz uygunsuz bir soruydu ama sonuçta resmiyette hâlâ evlilerdi.

"Cinayet."

Ben bunu der demez gözyaşlarına boğuldu.

Telefonum titredi ve karşımda zırıl zırıl ağlayan yedek eşle ne yapacağımı bilmediğimden çantamı açıp telefonun ekranına baktım. Ben'den iki mesaj gelmişti.

HİÇ KOMİK DEĞİL.

Şu anda gerçekten Matt'te misin?

Julia burnunu çekince dikkatimi yeniden ona çevirdim. Ellerimi tuttu. Onunkiler buz gibiydi ki bu havaya göre çok tuhaftı.

"İçeri girme," dedi. "Şu anda çok sinirli."

Öyle olduğuna emindim. Telefonum tekrar titredi.

"İzin ver sana yardım edeyim," diye devam etti.

Şaşkınlıkla başımı yana yatırdım. "Yardım mı?"

"Şu podcastçiyi tanıyorsun, değil mi? Onunla konuşmak istiyorum."

Ben'in otel odasında o ve Paige'le buluştuk. Aslında burada olmak istemiyordum ama Julia dolu gözleriyle bana bu işte birlikteymişiz gibi bakıyordu.

İçeride Paige kendilerini tanıtırken Ben'le göz göze gelmekten kaçındım. Belki de Paige'le Julia'nın yattığımızı hemen anlamalarından korkuyordum.

Belki de yattığım adamın hayatımla ilgili bu kadar çok şey bilmesine ve şimdi de evliliğimle ilgili bir sürü şey öğrenecek olmasına inanılmaz sinir olmuştum. Nathan'ı ve ben konuşurken gözlerinde beliren o boş, dalgın bakışı özlüyordum.

Ben Julia'ya bir fincan kahve getirdi. Julia buz gibi ellerini fincana sararken ben de kanepede yanına oturdum. Ben'in mikrofonu önümüzdeki sehpanın üzerindeydi ama henüz açmamıştı.

"Röportaj vermek istiyorum," dedi Julia. "Matt hakkında."

"Tamam." Ben tehdit teşkil etmediğini göstermek istercesine kibarca gülümsedi. Tanrıya şükürler olsun ki bana hiç böyle gülümsememişti. "Onun hakkında ne anlatacaksın?"

"Ben... evliliğimizi anlatacağım. Ve Lucy'yle ilgili söylediği bazı şeyleri." Bana özür diler gibi baktı.

"Savannah'yı tanıyor muydun?" diye sordu Ben ama bu sorunun cevabını bildiğinden hayli emindim.

Julia başını iki yana salladı. Saçlarını düzeltmişti ve şu anda çok daha sakin görünüyordu. O, hiç uğraşmadan dağınık topuz yapabilen kadınlardandı ve bunun için ona sinir olmuştum. "Hayır. Onunla hiç tanışmadım. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum, şeyin hakkında da..." Yine bana baktı.

"Gitmemi ister misin?" diye sordum umutla. "Ben yokken çok daha rahat konuşursun."

"Hayır." Elime yapışıp buz gibi parmaklarını benimkilerle kenetledi.

"Röportaja başladığında Lucy çıkabilir," dedi Paige. Ne

kadar rahatladığımı belli etmemeye çalıştım. Yavaşça elimi Julia'nınkinden ayırdım.

"Matt'in gerçekte nasıl biri olduğundan bahsetmek istiyorum. Nasıl bir evliliğimiz olduğundan. Çünkü bizim mahalledeki kadınların onun hakkında söylediği şeylerin hiçbiri..." Kahvesini alıp küçük bir yudum içti. "Bunu yapmalarına izin veremem. Boş verebilirim sandım ama bir şey söylemezsem ömrüm boyunca kendimi affedemeyeceğim."

Paige'in bakışları bana kaydı ve o kısacık bakıştan Ben'in ona Maya'nın röportajının sonunu dinletmediğini anladım. Hazırlıksız yakalanmıştı.

"*Gerçeği söylemek bir boka yaramayacak, hayatım*," diye fısıldadı Savvy.

Ayağa kalktım çünkü buna daha fazla dayanamayacaktım. Julia şaşkınlıkla bana baktı.

"Ben gideyim." Sehpanın etrafından dolaşıp kapıya yöneldim. "O anlatırken yanında olduğum öğrenilirse..." Kapının kolunu tuttum. "Burada olmamı istemezsiniz."

Julia itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Paige başıyla onayladı. "Doğru diyor. Sonra görüşürüz, Lucy."

Kapıyı açmamla oradan topuklamam bir oldu.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
EK BÖLÜM 2

Bir gün Julia Gardner kapıma geldi. Benimle konuşmak istediğini duyup tamam demiştim ama bir yandan da bu vakayla ilgili ne söyleyebilir ki diye düşünüyordum. Matt Gardner'ın karısı Savannah'yla hiç tanışmamıştı ve komşularından duyduğum kadarıyla mutlu bir evlilikleri vardı. İçlerinden birinin söylediği gibi Matt ikinci eşinde turnayı gözünden vurmuştu.

Oysa Matt'le Julia aylardır ayrılarmış.

Ben: Evden bugün mü taşındın?

Julia: Evet. Şey, aslında iki ay önce taşındım. Matt şehir dışında olacağını söylediğinden bugün eşyalarımın kalanını almaya gittim. Meğer evdeymiş ama tahmin etmem gerekirdi.

Ben: Biraz başa saralım. Matt'le ne zamandır evlisiniz?

Julia: Üç yıldır.

Ben: Nasıl tanıştınız?

Julia: Ben Houston'da bir konferansa katılmıştım, o da oraya arkadaşlarını görmeye gelmişti. Otelin barında tanıştık ve tanışır tanışmaz da kaynaştık. İlişkimiz bir müddet uzaktan devam etti, sonra ben onunla olabilmek için Plumpton'a taşındım. Kısa süre sonra da evlendik.

Ben: Bana Matt'i anlat.

Julia: O çok... Hayır, büyüleyici diyecektim ama doğru kelime bu değil. O aslında büyüleyici değil. Rahat. Tanıştığınızda sanki yıllardır arkadaşmışsınız gibi hissettiğiniz insanlardan. Yanında kendinizi rahat hissetmenizi sağlıyor. Ben yabancılarla konuşmakta çok zorlanırım, o yüzden bu özelliğini hemen fark etmiştim. O otel barında bana asılıyormuş gibi gelmemişti, sahiden sadece dostça davranıyor gibiydi. Böyle erkeklere rastlamak zordur.

Başta her şey çok güzeldi. Bana geçmişini, Lucy'yi açık yüreklilikle anlatınca onun gerçekten dürüst bir adam olduğunu düşünmüştüm. Bir ilişkide aradığım buydu. Ama her şey çok hızlı ilerliyordu ve Matt, Plumpton'a gelmem için baskı yapıp duruyordu. Hâliyle bağlanmaktan korkmadığını düşündüm.

Buraya taşınıp da evine yerleştikten sonra işler değişmeye başladı. Çoğunlukla aldırış etmedim. Matt huysuzlaşmıştı, ara ara bana çıkışıyordu ama bu normaldi, değil mi? Bir ilişki ilerledikçe eskisi kadar kibar davranmamaya başlarsınız.

Derken Matt daha çok bağırmaya başladı ve çok fazla içtiğini fark ettim. Ben görmeyeyim diye şişeleri dışarıdaki çöp kutusunun dibine saklardı. Akşamları benden kaçıp kendini çalışma odasına kapatırdı, meğer orada içiyormuş.

Tatlı dille konuyu açmaya çalıştım ama çok sinirlendi ve bana bu kadar dar görüşlü olmamamı söyledi. Akşamdan akşama bir kadeh içkiyle rahatlamak istediğini, çöpü çıkarıyor diye şikâyet etmemem gerektiğini söyledi. Her işi bana bırakmasını mı tercih edermişim?

Aslında bahane uydurduğunun farkındaydım ama konuşmaya hazır değilse içki içmesi konusunda onu sıkıştırmak istemedim. İnsanlara sorunu olduğunu kabul ettiremezsiniz, öyle değil mi? Kendileri fark etmeliler.

Ama maalesef o bunu benim önümde de içebileceğine izin çıkmış gibi algıladı. Üstelik içtiğinde hiç kibar *olmuyordu*. Yeni evlenmiştik ki tamamen saldı –şimdi düşününce, muhtemelen *bu yüzden* tamamen salmıştı, nasılsa artık evlendik diye– ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sonra kendimi aptal gibi hissettim. Onunla evlenirken alkol sorunu olduğunu biliyordum. Bile bile kabul etmiştim.

Ama sonra şiddet başladı.

İlkin duvara bardak fırlatmak, öfkesini evdeki eşyalardan çıkarmak şeklinde ortaya çıktı. Sonra ibre bana döndü. Tokat atıyor, saçımı çekiyor, beni duvara yapıştırıyordu. Her seferinde bağıra bağıra bana benim de ona vurduğumu, benim de hatam olduğunu söylüyordu, bense... neden bahsediyorsun? sana dokunmadım bile diye karşılık veriyordum.

Ben: Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, o sana vuruyordu –sana *şiddet uyguluyordu*– ama sana *senin* ona *vurduğunu* mu söylüyordu?

Julia: Evet. Sürekli. Ertesi sabah ona bir daha bana vurursan seni terk ederim dediğimde sen de bana vurdun, konuşmaya hakkın yok diyordu. Oysa ben ona *hiç* vurmadım.

Ben: Bunu ona söylediğinde ne dedi?

Julia: Bazen gerçekten şaşırırdı. Sanki esasında o beni... döverken karşılıklı boks yaptığımıza inanıyormuş gibiydi. Hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğundan böyle şeyler uydurduğunu düşünürdüm.

Ben: Bundan kimseye bahsettin mi?

Julia: Anneme anlattım. Endişelenmesini istemediğimden üstü kapalı söyledim. Ama Plumpton'daki kimsenin bilmesini kesinlikle istemiyordum. Hepsi Matt'e bayılıyordu. Ve doğru olmamasına rağmen onlara benim de ona vurduğumu söylemesinden endişeleniyordum.

Mesele şu ki... belki çok tuhaf bulacaksın ama benim asıl konuşmak istediğim kişi Lucy Chase'ti.

Ben: Onunla hiç tanışmamış olmana rağmen mi?

Julia: Evet. Tuhaf, değil mi? Hiçbir ikinci eş, ilk eşle konuşmak *istemez*. Bilhassa da cinayetle suçlanan bir ilk eşle. Ama onların evliliğinin de aynı olup olmadığını merak ediyordum çünkü Matt ondan... *iyilikle* bahsederdi.

Ben: Affedersin, iyilikle mi dedin?

Julia: Evet. Aslına bakarsan başlarda onda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Eski eşlerinin ya da sevgililerinin arkasından kötü konuşan adamlardan hiç hazzetmezdim. Bu bana biraz kadın düşmanlığı gibi geliyor.
Matt, Lucy'den bahsederken üzgün görünürdü. Onun tatlı ve iyi biri olduğunu, sevdiği kasabadan ayrılmak zorunda kalmasına çok üzüldüğünü söylemişti. Bana açık açık onu hâlâ sevdiğini ama artık birlikte olamayacaklarını söylemişti. Onun mutlu olduğunu umut ettiğini.

Ben: O zaman neden boşandıklarını sordun mu? Madem onu hâlâ seviyorsa?

Julia: Sordum ve Lucy'nin onu terk ettiğini söyledi. Sanırım bu doğru. Savvy'nin ölümünden sonra Plumpton'da olmanın Lucy'ye ağır geldiğini söyledi. Ama tabii sonraları acaba ona da mı vuruyordu, Lucy bu yüzden mi onu terk etti diye merak ettim.
Yoksa bir tek bana karşı mı böyle diye de merak ettim. Belki de ilk evliliğinin bitmesi onu öylesine yıkmıştı ki içkiye başlamış ve değişmişti. Lucy'yle bu yüzden konuşmak istiyordum. Ama tabii ki ona ulaşmaya çalışmadım. Öylesi çok tuhaf olurdu.

Ben: Onunla daha bugün tanıştın, değil mi?

Julia: Evet. Bugün tesadüfen tanıştık. Ama sormadım. Sormak istedim ama beni ilgilendirmezdi. Onun... Eh, yeterince sorunu var zaten. Bir de benimkileri yüklenmesine gerek yok.

Ben: Sen Matt'i terk etmeden önce şiddet ne kadar devam etti?

Julia: Sadece altı ay kadar. Çok yavaş gelişmişti, bu yüzden altı ay boyunca kendime bunu gerçekten yaşıyor muyum? hayatım bu mu? şiddet-gören-eş konumuna nasıl düştüm? gibi sorular sordum. Gerçek gibi gelmiyordu.

Bu duruma nasıl düştüğüm konusunda kafam o kadar karışık olmasaydı onu daha erken terk ederdim.

Ben: Peki onu terk etmen sorun olmadı mı?

Julia: Eşyalarımı toplarken annem yanımdaydı, bu yüzden davranışlarına dikkat etmişti. Bugün eve gittiğimde epey bağırıp çağırdı –yalnızdım– ama olsun. Ona, ne olur ne olmaz diye annemle arkadaşlarıma Plumpton'a geleceğimi söyledim, dedim.

Ben: Başına bir iş gelirse diye, değil mi? Sadece doğru anladığımdan emin olmak istiyorum; oradayken başına bir şey gelmesinden korktuğun için birilerine Matt'le görüşmeye gideceğini söyleme ihtiyacı duydun, değil mi?

Julia: Böyle söyleyince kulağa epey dramatik geliyor. Ama evet... doğru.

Burada röportajı bitirecektim, Julia da bitirmiş gibi görünüyordu ama sonra yüzü kızararak yeniden konuşmaya başladı.

Julia: Bir dakika, şey... Bir şey daha söyleyebilir miyim? Sana bir şey söylemem gerek.

Ben: Tabii ki.

Julia: Bir keresinde Matt, Lucy hakkında bir şey söylemişti. Sarhoştu. Daha doğrusu *zil zurna* sarhoştu. Zaman zaman yaptığı gibi konuyu evirip çevirip ona getiriyordu. Sanırım beni üzmek için yapıyordu. Lucy'nin ne kadar harika olduğundan bahsediyordu filan. Aslını istersen bu beni hiçbir zaman üzmemişti. Yani onun düşündüğü gibi üzmemişti. Ona sinirleniyordum ama anlattıkları Lucy'yi daha çok merak etmeme neden oluyordu.

Neyse. Konuşup konuşup duruyordu ki birden, "Onu daha iyi korumalıydım," dedi. Ben de, "Cinayetten sonra mı?" diye sordum. Çünkü sonrasında onu ailesinin yanına gönderdiğini ve bunu yaptığına pişman olduğunu biliyordum.

Ama o, "Hayır, o gece. Onu daha iyi korumalıydım," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Sen orada değildin, değil mi? Düğünden onunla ayrılmam gerekirdi mi demek istiyorsun?" diye sordum. Bilgi koparmaya çalışıyordum çünkü Matt o geceden *hiç* bahsetmezdi. Birdenbire gözlerindeki bakış netleşti, ne dediğini fark edince yüzü kıpkırmızı oldu. Evet, öyle demek istedim gibi bir şey mırıldandı ama... bence doğru değildi.

Bence Savvy ölürken Matt de Lucy'yle beraber oradaydı.

Ayışığı Kitaplığı

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben, Julia'nın bölümünü pazartesi sabahı erkenden yayımlamıştı. Koşu bandında koşarken dinledim ve görünüşe bakılırsa ilk iş bölümü dinleyen tek kişi ben değildim çünkü koşum bittiğinde telefonumda bir sürü cevapsız arama ve mesaj vardı. Sırtımdan aşağı terler boşanarak otoparkta arabama yürürken mesajları okudum.

Büyükannem: Tatlım, beni arar mısın? Ya da eve gel. Ne zaman istersen.
Babam: Çıktın mı? Annen ve ben seninle konuşmak istiyoruz.
Nathan: Hey, orada her şey yolunda mı? Ayrılmamız arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Konuşmak istersen beni arayabilirsin.
Emmett: Bir ara öğle yemeği yiyelim mi?

Tanrım, bir anda popüler olmuştum. İnsanlar ilk kocanızın ikinci karısını tartakladığını öğrenince hemen varsayımda bulunmaya başlıyorlardı.

Arabamda oturup fanların yüzüme üflediği soğuk hava eşliğinde birkaç dakika boyunca bu varsayımlarla ilgili ne yapacağımı düşündüm.

Bir yandan insanlar haklıydı.

Diğer yandan siktir olup gidebilirlerdi.

Beni bu hikâyenin kurbanına çevirmeleri hiç hoşuma gitmiyordu. Kurban Savvy'ydi. Ölümünden sonra allanıp pullanıp benim asla olamayacağım kusursuz bir kurban hâline getirilmişti. Öyle de kalmalıydı.

Telefonumda bir mesaj daha belirdi.

Selam, ben Julia. Numaranı Ben'den aldım.

Ona numaramı verebileceğini söylemiştim. Şimdi bundan pişmanlık duyuyordum.

Umarım iyisindir. Ne zaman istersen seninle seve seve konuşurum.

Matt'e sahiden hiç karşılık vermemiş miydi? Matt sadece kafamızı mı karıştırıyordu yoksa o da benim gibi çileden çıkmıştı da hikâyeyi kendine göre anlatmaya mı karar vermişti?

Tanrım, ikincisi olduğunu umdum. O kadar ufak tefek ve tatlıydı ki kimse onun Matt'e vurduğuna inanmazdı. Matt'i bir güzel patakladığını umuyordum.

Mesajlarına baktım. Ona ihtiyacı olan şeyi hiçbir zaman veremeyecektim. Ben ağlanacak omuz değildim.

Teşekkürler. Hayatında başarılar dilerim.

"*Boynundan bıçaklarsan hızlı olur*," diye fısıldadı kulağıma Savvy. "*Hızlı olmasını istiyor musun?*"

Julia kesinlikle bensiz daha iyiydi.

Telefonum çaldı, büyükannem arıyordu ama açmadım. Bir karar vermem gerekiyordu. Doğruyu söyleyip Matt'in beni dövdüğünü itiraf edersem insanlara ona karşılık verdiğimi söylerdi, buna hiç şüphe yoktu. Ben çileden çıkmadan aylar önce olma-

sının önemi olmazdı. Gecelerce bana bağıra çağıra hakaretler etmesinin, suratıma tokatlar atmasının, beni kafatasımın çatlamamasını mucize olarak göreceğim kadar çok kez duvarlara çalmasının önemi olmazdı.

Sonunda patlamış olmam onların gözünde, kötü kalpli, şiddete meyilli olduğumun bir başka kanıtı olacaktı.

Tabii ki Savvy'yi o öldürdü! Kendisine şiddet gösteren kocasını terk etmek yerine o da ona vurmuş! Böyle bir şey olabilir mi?

Yalan söylersem Julia'yı ortada bırakmış olacaktım. Bunu umursamam gerekirdi. Kadın dayanışması falan filan.

Ama insanların ona inanmaması için bir sebep yoktu. Julia ben değildi. O hâlâ sevilesiydi. O iyi bir kurbandı.

Seçeneklerim çok boktandı ama ne yapacağımı biliyordum.

Zaten kimsenin benden gerçekleri beklediği yoktu.

"İçtiğinde çabuk sinirlenirdi ama benim Matt'le yaşadıklarım bire bir Julia'nın yaşadıkları gibi değil." Sözcükleri alıştırma yaptığım gibi söyledim. Akşamüzeri yaptığımız uzun röportajda aynılarını Ben'e de söylemiştim. Hem o hem de Paige bana saçmaladığımı düşünüyorlarmış gibi bakmışlardı.

Öte yandan annem rahatlamışa benziyordu. Mutfaktaydı, bir koltuk değneğine yaslanmıştı. Babam onun arkasındaydı, elinde spatula vardı, onunla sanki birini tehdit edecekmiş gibi görünüyordu. Büyükannem masada oturuyordu. Hepsi eve dönmemi beklemişti. Bense bütün günü onlardan kaçarak geçirmiştim.

Büyükannem gözlerini kısarak, "*Bire bir aynı değil* de ne demek?" dedi.

"Dediğim gibi. Çabuk sinirlenirdi. Duvara bardak fırlatırdı, ayaklarını yere vura vura yürürdü."

"Ama sana hiç vurmadı, değil mi?" diye sordu babam gerginlikle.

"Tabii ki vurmadı!" diye çıkıştı annem. "Aramızda on kilometre bile yok. Vursaydı bilirdik."

Tek kaşımı kaldırdım. Dümdüz inkâr etmeyi planlıyordum ama annem durumu zorlaştırıyordu. Kendimi koruma duygumla annemi haksız çıkarma arzum büyük bir savaş içindeydi.

"Kimse bir başkasının evliliğinde neler olup bittiğini bilemez," dedim. "Ne kadar yakın otururseniz oturun."

Herkes donakaldı.

Babam spatulayı hâlâ silah gibi tutuyordu. Gözlerinde tanıdık bir bakış vardı, çocukken bu bakışı sık sık görürdüm. Sanki onun uğraşmasını gerektirecek bir şey söylememden korkuyordu ve bu, şu anda yapmak istediği son şeydi.

"Ama endişeniz buysa podcaste çıkıp ağlaya ağlaya itirafta bulunmayacağım," diye hızlıca ekledim.

Annem endişesi tam da buymuş gibi derin bir oh çekti. Babam bugün benim yerime savaşmaktan kurtulduğu için rahatlayarak spatulayı tezgâhın üzerine koydu.

"Biz *senin* için endişeleniyoruz!" dedi büyükannem.

"Eh, ben artık mutlu bir bekârım, yani bir önemi yok." Gülümsedim. "Yemekte ne var?"

"Gnocchi!" dedi annem abartılı bir neşeyle, şu anda paketi açmaya çalışan babamı işaret ederek.

Büyükannem ellerini iki yana açtı. "N'oluyor size? Savvy'yi öldürenin muhtemelen *Matt* olduğu gerçeğini konuşmayacak mıyız?"

Babam bütün gnocchiyi yere döktü.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Matt: Dışarıdayım. Aşağı gelebilir misin?

Mesaj telefonumda saat onu biraz geçe belirdi. Ev sessizdi, annemle babam çoktan yatmışlardı.

Yataktan kalkıp sessizce pencereye gittiğimde Matt'in arabasını evin önünde gördüm. Karanlık bir silüet arabaya yaslanıyordu.

Uyuyor numarası yaparak mesajı görmezden gelmeliydim. Ama hâlâ onunla yüzleşmek istiyordum ve yedek-eş dramasının ortasında fırsat bulamamıştım.

Bir dakikaya geliyorum, diye cevap yazdıktan sonra şortumu giydim, saçlarımı topladım ve alt kata indim. Ayağına sandaletlerimi geçirip nemli havaya çıktım.

Geldiğimi görünce doğruldu ve ellerini ceplerinden çıkardı. Arkasındaki sokak lambasının ışığı asfalta vuruyor, onu net olarak görmemi sağlıyordu. Sağ elinin üzeri morarmıştı, birinin yüzüne mi yoksa duvara mı vurduğunu merak ettim.

"Karınla tanıştım," dedim.

"Biliyorum, söyledi."

"İyi birine benziyor." Tek kaşımı kaldırdım. "Benden iyi."

Çenesini sıkarak arkamdaki bir noktaya baktı. Julia'nın bunu ona yüz yüze değil, telefonda söylediğini umdum çünkü üzerinden dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Mesajlarıma cevap vermedin," dedim.

İki parmağıyla burnunun köprüsünü sıktı. "Her şey boka sardı."

"Yeni mi fark ettin?"

Güldü, önce kısa bir kahkahaydı, sonra daha büyük bir kahkaha attı ve ardından gülümsemeye devam etti. "Tanrım, seni özledim."

"*Bana sorarsan zehir daha temiz olur ama diğerleri kadar zevk vermez*," diye fısıldadı Savvy.

"Evet, karın podcastte öyle olduğunu ima etti." Yanına, arabaya yaslandım.

"Hep benim için fazla iyiydi."

Saçmalığın daniskası.

"Hayatını mahvedeceğimi bilmem gerekirdi. Ama düşündüm ki onun gibi iyi biri..."

"Seni kurtarabilir mi?"

"Evet."

"Sen kurtarılmayı hak etmiyorsun, Matt."

Kaşlarını çattıysa da karşı çıkmadı. "Senin aynı şeyleri söylemediğini duydum. Benim hakkımda. Şeyin hakkında..." Boğazını temizledi. "Sana farklı davrandığımı söylemişsin."

"*Duydun* mu?"

"Evet."

Acaba doğrudan annemden mi duymuştu yoksa annem bir sürü insana söylemişti de Matt'in kulağına kadar mı gitmişti?

"Benim yaşadıklarımın Julia'nın yaşadıklarından farklı olduğunu söyledim ki doğru. Geçmişi yeniden ele almaya hiç hevesli değilim."

Yüzünde sahici bir minnetle bana döndü. "Teşekkür ederim."

"İnan bana, birazcık bile senin için değildi."

"*İnsanlara bizden bahsedemezsin, Lucy.*" Matt'in beş yıl önceki yüzü karşımda belirdi. Beni evden kovup ailemin yanına gitmemi söylediği günkü yüzü.

"*Savvy* öldü, *Matt*," demiştim ağlayarak. "*Şu anda bizim saçmalıklarımızın bir önemi yok.*"

"*Polisler öyle düşünmeyecekler ama. Beni onlara birbirimize ne yaptığımızı söylemek zorunda bırakma, tamam mı? Beni buna mecbur bırakma.*"

Ne demeye çalıştığını anlamıştım; polisler daha önce şiddet içeren davranışlarda bulunduğuma dair kanıt ararlarsa Matt onlara o kanıtı kesinlikle verecekti. İnkâr etmeye, şiddet eğilimli olanın *o* olduğunu anlatmaya çalışabilirdim ama artık işler çok karışmıştı.

İnsanlar karşılık veren kadınlara inanmazlardı. Bir erkek birine saldırdığında, öfkesine hâkim olamadığını ya da berbat bir hata yaptığını söylerlerdi. Aynını bir kadın yaptığındaysa psikopat olurdu.

Matt birdenbire önüme geçerek beni şimdiye döndürdü. Beni arabaya doğru itti, bedenini bedenime bastırdı ve ansızın öpmeye başladı.

Nefesi alkol değil, nane kokuyordu ve bu bana ilişkimizin ilk yıllarını hatırlattı. Sonuna doğru hep alkol kokar olmuştu. En sonunda gözeneklerinden taşmaya başlamıştı.

Ama bu Matt, en başta hoşlandığım Matt'ti.

"*Sanırım onu özleyeceğim*," demiştim Savvy'ye. "*Ne kadar boktan, değil mi? Onu özleyecek olmam yani.*"

Gerildim ve geri çekilmek istedim ama bunun yerine öpücüğüne karşılık veriyordum. Biraz alışkanlıktandı. Biraz da içgüdüseldi. Onu sinirlendirmemek için ona ayak uydurmak her zaman daha kolay gelmişti.

"*Seni hak etmiyor.*"

Dudağını sertçe ısırdım.

Geri çekilirken gözlerinde neşeli bir bakış vardı, sanki bunu kanını akıtmak için değil de seksi olsun diye yapmışım gibi. "Kusura bakma. Bazen seni öpmemek çok zor geliyor."

"Çabala."

"Benimle eve gel."

"Hayır."

Azıcık da olsa sağduyum kalmıştı ve bundan gurur duyuyordum.

Matt içini çektiyse de ısrar etmedi.

"Julia doğru mu söylüyor?" diye sordum. "Savvy öldüğünde orada mıydın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sonra?"

"Hayır." Bana döndü. "Sonrasında seni yalnız bıraktığım için çok pişmanım. Julia'ya demek istediğim de buydu. Yanında olmalıydım. Seni, Ivy'nin seni sorguya çekmesine izin veren boktan ailenin yanına göndermemeliydim."

Yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Matt harika bir yalancıydı.

"O gece garaj yolunda tartıştığın kadın kimdi?"

"Onu bu işe bulaştırmanın doğru olduğunu sanmıyorum."

"Nedenmiş?"

"Bak." Sakin olmamı istiyormuş gibi iki elini birden kaldırdı. Arabama atlayıp üzerinden geçmeyi düşündüm. Sonra öldüğünden emin olmak için bir daha geçerdim. "Onun Savvy'nin ölümüyle bir ilgisi yok, tamam mı? Savvy'ye hiçbir zarar vermediğine yemin ederim."

"Ona bu kadar güvenmen ne hoş," dedim kuru kuru.

"Bunu hak ettim."

Sırtım terlemeye başladı. Uzunca bir süre sessizliğin uzamasına izin verdikten sonra, "Herkes senin yaptığını düşünmeye başladı, biliyorsun, değil mi?" dedim.

Yere bakarak başıyla onayladı.

"Belki de haklılardır."

Birden başını çevirip bana baktı, gözlerinde sahici bir şaşkınlık vardı. "Savvy'yi *benim* öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Nasılmış, göt herif?"

"Ben..." Bir an için gözlerini yumdu. "Bunu da hak ettim. Ama ben..." Yine gözlerini yumup açtı. "Lucy, lütfen bu işin peşini bırak."

"*Bırakayım* mı? Yalan söyledin ve..."

"Lütfen." Ellerimi tuttu. Geri çekilmeye çalıştıysam da sımsıkı tutuyordu, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "L.A.'ye geri dön, Lucy. O podcastçiye yardım etmeyi bırak. Bana güven, olur mu?"

"Sana mı güveneyim?" diye tekrarladım inanamayarak.

"Öyle görünmediğini biliyorum ama başından beri tek amacım seni korumaktı. Hâlâ seni koruyorum." Ellerimi sıktı. Gözleri dolmuştu.

Yüreğim ağzıma geldi. Ellerimi ellerinden kurtarıp geriye doğru sendeledim. Dünya fıldır fıldır dönmeye başladı.

"Matt, o gece Savvy seni bıraktıktan sonra ikimiz görüştük mü?"

"Hayır." Bunu sanki alıştırmasını yaptığı otomatik bir cevapmış gibi hızlıca söylemişti. Ona inanmadım.

Göğsümde yükselen paniği bastırıp sordum: "Bana kim olduğunu söyle, tamam mı? O gece seni görmeye kim geldi? Gecenin birinde gelen kimdi?"

"Lucy, ben... Yapma, n'olur?"

"Söyle dedim, Matt. Bana bu kadarını borçlusun."

İç çekip tek eliyle yüzünü sıvazladı. "Nina'ydı. Nina Garcia."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Ertesi gün önümde bilgisayarımla annemin çalışma odasında otururken Ben'e mesaj atıp, Nina'ymış, dedim. Matt'in Ben'e yardım etmememe konusundaki tavsiyesini kulak ardı ediyordum. Matt siktir olup gidebilirdi. Savvy'yi ben öldürdüysem Ben'in bulmasına izin verecektim. Ukala piç, onca emeğin ardından bunu hak ediyordu.

Düğünden sonra Matt'in garaj yolunda tartıştığı kişi, diye ekledim.

Bana bunu mikrofon açıkken anlatman gerekecek, diye yazdı ânında. Bana gel? Röportaj yap? Ve kal?

İçimden hemen oraya gitmek geldi.

Röportaj yap ve kal mı? *Netflix and chill*'in podcast versiyonu mu bu?

Olabilir.

Önce birkaç saat yazı yazmam gerek. Sonra gelirim.

Tamam. Nina senin bildiğini biliyor mu?

Matt söylemediyse hayır.

Bana bir iyilik yap ve şimdilik bir şey deme.

Lisedeki en yakın arkadaşıma karşı daha korumacı olmalıydım ama Matt itiraf etmese de Nina'nın neden gecenin bir yarısı onu görmeye geldiğini biliyordum.

Tamamdır.

Ben odasının kapısını gülümseyerek açtı. Yalınayaktı, üzerinde kot pantolon ve rengi solmuş bir tişört vardı. Hem nefret ettiğim hem de bayıldığım bir biçimde şirindi.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi mikrofonlarını kurduğu köşeye doğru giderken. "Sonra yiyecek bir şeyler söyleriz diye düşündüm."

Başımla onayladım. Ben de mikrofonları açtı.

"Yakın zamanda Matt'le mi görüştün?" diye konuya girdi.

"Evet, dün gece evime geldi. Şey hakkında konuşmak istedi..." Sustum. "Konuşmak istedi işte. Ben de o gece eve döndükten sonra kiminle kavga ettiğini öğrenmek istiyordum, o yüzden aşağı indim. Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyordum ama telefonlarımı açmıyordu."

"Kim olduğunu söyledi mi?"

"Evet. Nina Garcia'ymış."

"*Sana onun sürtüğün teki olduğunu söylemiştim*," dedi Savvy. Onu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Peki, Nina'nın neden gecenin bir yarısı evinize geldiğini söyledi mi? Ve neden bu konuda yalan söylemiş?"

"Tabii ki söylemedi. Ama... eh, insanların evliliğimiz hakkında söylediklerini duydun. Onu dama oynamaya götürmek için gelmediğinden eminim."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları seğirdi. Benden bütün konuşmayı anlatmamı istediğinde Julia hakkındaki sözlerimizi ve beni öpmesine izin verdiğim ânı dâhil etmeden anlattım.

Masum insanlar böyle davranmazlar.

"Tamamdır, bitti," dedi Ben, mikrofonları kapayarak. "Sanırım Nina'nın benden neden hoşlanmadığını anlamış olduk."

"Belki karakterini sevmemiştir."

Bana göz kırptı.

Onun yatağında yalnız uyandım. Komodinin üzerindeki

saat 03:38'i gösteriyordu ve yan döndüğümde banyonun kapısının açık, içerisinin karanlık olduğunu gördüm. Oturma odasının kapısının altından içeriye ışık süzülüyordu.

Yataktan kalktım, yerden külotumu ve askılı bluzumu alıp giydim. Kapıyı açıp başımı içeriye uzattım.

Ben üzerinde tişörtü ve baksırıyla sürgülü cam kapının yanında, yerde oturuyordu. Kapı aralıktı ve ot içiyor, dumanını o aralıktan dışarı üflüyordu. Yanında yarısına inmiş bir içki vardı.

Yatak odasından çıktığımda dönüp bana baktı. "Selam."

"Uyuyamadın mı?"

Başını iki yana sallayıp otu bana uzattı.

"Hayır, teşekkürler." Odayı boydan boya geçip karşısına oturdum.

"Matt sana mesaj attı." Sehpanın üzerinde duran telefonumu işaret etti.

Uzanıp telefonu aldım. "Telefonuma bakmamışsın gibi davranmayacak mısın?"

"Yoo." Ağzının bir köşesi kalktı. "Ama kendimi savunmam gerekirse yarım saat kadar önce ekranının ışığı yandı, ben de onun adını gördüm."

Telefonumun kilidini açıp mesajı okudum. Sabahın üçünde göndermişti. Sarhoş olmalıydı.

Özür dilerim. Konuşabilir miyiz?

"Konuşmak istiyor." Telefonu sehpaya geri koydum.

"Konuşacak mısın?"

"Hayır. Kafası güzel olduğu için öyle yazmıştır."

Ottan bir fırt çekip bana baktı. "Benimle konuşmak ister misin?"

"Ayyaş eski kocam hakkında mı?"

"Her şey hakkında... buna ayyaş eski kocan da dâhil."

"Hayır."

"Onun hakkında konuşmak istememenin bir sebebi var mı?"

"Konuşuyorum ama... Bir dakika, kayıt almıyorsun, değil mi?"

"Hayır. İç çamaşırlarımızlayız."

"İç çamaşırlarınla olman kayıt almadığın anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle."

Bacaklarımı uzatıp bir ayağımı diğerinin üzerine attım. Ben bir elini baldırıma koydu. "Onun hakkında konuşuyorum ama podcast dinleyicilerine acıklı evlilik hikâyemi anlatmak istemiyorum."

"Acıklı evlilik hikâyen muhtemelen konuyla alakalıdır."

Ne kadar alakalı olduğunu tahmin bile edemezdi. Omzumu silktim.

Ben dumanı yavaşça üfledi. "Siz evliyken de bu kadar şerefsiz bir pislik miydi?"

Ona gülümseyerek baktım. "Hayır. Ya da evet. Bilmiyorum. Daha sevilesi bir pislikti. Ya da ben o zamanlar şerefsizlere daha çok katlanabiliyordum. Muhtemelen ikisinin karışımıydı."

"İnsanların bahsettiği seni gerçekten hayal edemiyorum." Ben otu bitirdi ve izmaritini sehpanın üzerindeki boş bir bardağın içine attı. "Hakkında söylenenlere bakınca Matt'le evlenen yirmi iki yaşındaki Lucy kulağa bambaşka biri gibi geliyor."

"Bir bakıma öyleydim. Plumpton Lucy'siydim. Lisede olduğumla aynı kızdım." İçkisini alıp bir yudum içtim. Saf viskiydi ve boğazımı yaktı. "Bu yüzden Savvy'yi her zaman takdir etmişimdir. O lisedeki hâlinden çok farklıydı. Değişmekten..."

"*Kana bulanmanın beni daha çok rahatsız edeceğini sanırdım*," diye fısıldadı kulağıma.

Ben beklentiyle bana bakıyordu.

"...korkmuyordu."

"Lisedeyken çok da fena değilmişsin," dedi. "Pislikleri yumruklayan kızmışsın. Bence seninle iyi anlaşırdık."

"Ya da seni de yumruklardım."

Güldü. Gözleri hafiften kızarmış, kendisi gevşemişti, kafası güzeldi. "Ben lisede ineğin tekiydim."

"O inek hâllerini görmek istiyorum. Fotoğrafını göster."

"Olmaz," dedi ama sesi pek de isteksiz değildi.

"Hadi ama. Sen günlerini geçmişimin her ayrıntısını didik didik ederek geçiriyorsun. Yirmili yaşlarımın başında çekilmiş bütün fotoğraflarımı görmüşsündür."

Gözlerini kıstı. "Aslında çok doğru bir noktaya parmak bastın." İçini çekerek telefonuna uzandı. "Peki madem."

Bir müddet ekranı kaydırdıktan sonra telefonunu bana çevirdi. Elinden aldım.

Mezuniyet balosunda çekilmiş bir fotoğraftı. Yeşil elbise giymiş, koyu renk saçlı güzel bir kızın yanında duruyordu. Kravatı kızın elbisesiyle aynı renkti. Saçları kısacıktı ve alnında kocaman bir sivilce vardı. Anlaşılan sonradan uzamıştı çünkü kızla hemen hemen aynı boydaydı ve kız topuksuz ayakkabı giymişti. Ya da belki de bir seksenden uzundu.

"Yalancı seni." Telefonu ona geri uzattım.

Şaşırmış gibiydi. "Ne?"

"Kızların peşinden koştuğuna hiç şüphem yok. Sevimliymişsin ve bunu sen de biliyorsun."

"İnektim bir kere! İki lafı bir araya getiremeyen, utangaç bir inektim. Sürekli *Iron Man*'den bahsederdim."

"Ah tabii ya, herkesin bayıldığı milyar dolarlık Marvel serisinden bahsetmek seni ne de sıkıcı göstermiştir."

"Hey. O zamanlar şimdiki kadar havalı değildi."

"Tanrım, çok ukalasın. Seksi kızlarla mezuniyet balolarına gitmiş, öğrenci gazetesine yazdığın yazılarla afili ödüller kazanmışsın. Kendi başına cinayet vakaları çözüyorsun ve cinayet şüphelilerini seninle yatmaya ikna ediyorsun. Daha ne olsun?"

"Paige insanların cinayet vakalarını kendi başıma çözdüğü-

mü düşündüklerini duysa çok sinir olurdu. Hem afili ödüller kazandığımı nereden biliyorsun? Yoksa beni araştırdın mı?"

"Sen beni soruşturması için özel dedektif tutmuş adamsın, Google'da şöyle bir araştırma yapmama laf etmeye hakkın yok."

"Laf etmiyordum, gurur duydum."

"Duyma."

Güldü, parmakları baldırımda hareket ediyordu. Biraz aşağı kaymamla elini bacağıma doğru kaydırdı.

"Senin 'büyük ihtimalle'n neydi?" diye sordum. "Yıllıkta yazan yani? Mesela benimki 'Büyük İhtimalle En Yakın Arkadaşını Öldürecek'ti."

"Hadi oradan, 'Büyük İhtimalle Otuz Yaşına Kadar CEO Olacak'tı bir kere."

"Teşekkürler, sapık bey."

"Bizim yıllıkta öyle bir bölüm yoktu. Ben aslında bunun sadece filmlerde olduğunu sanıyordum. Filmlerde ve küçük kasabalarda oluyormuş demek ki."

"Olsaydı ne olurdu peki? Büyük ihtimalle Pulitzer kazanacak mı?"

Kahkaha attı. "Sanmam. Büyük ihtimalle çözülmemiş cinayetlerle kafayı bozacak nasıl? O zaman da bu huyumla tanınırdım."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Podcastin hakkında açılmış Reddit başlıklarından birinde yazıyordu. Seninle aynı lisede okuyan biri yazmıştı."

"Tanrım, benim veya senin hakkında açılan Reddit başlıklarına bakmamalısın."

"Neden? Bana çılgın katil dedikleri ama yine de beni becereceklerini söyledikleri için mi?"

"Evet! Tam da bu yüzden."

"Ben bunları ilk kez duymuyorum." Ona biraz daha yak-

laştım ve bacaklarımı açıp kucağına oturdum. Kollarını belime doladı.

Onu öpmek için eğildim. "Çılgın katilin teki olmama rağmen beni yine de becerecek erkeklerden biri olarak bu kadar mahcup görünmeye hakkın yok."

Konuşurken dudakları dudaklarıma sürtüyordu. "Ben *çılgın* kelimesini kullanmamayı tercih ederim. En azından bu bağlamda."

"Canını sıkanın *katil* değil de *çılgın* kelimesi olması çok ilginç."

"O kelimenin de canımı sıkmadığını söylemedim."

Onu öptüm ve kollarımı boynuna dolayıp üzerinde hareket ettiğimde şu anda sadece iyi anlamda sıkıntı yaşadığını fark ettim.

"Hadi yatak odasına dönelim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

İkinci seferde kapı açılma sesine uyandım. Sabah olmuştu, perdenin ardından içeriye günışığı doluyordu. Yanımda yüzüstü yatan Ben hâlâ uyuyordu.

"*Ben!*" Oturma odasından gelen ses tanıdıktı. Paige. "*Orada mısın? Mesajlarıma cevap vermediğinde birinin seni öldürdüğünden korktuğumu biliyorsun.*"

Ben uyandı ve inleyerek yüzünü sıvazladı. Saat onu geçmişti. Uyuyakalmıştık.

Ben yataktan kalkıp baksırını giydi. Kapıya giderken bana elini kaldırdı. Sanırım olduğum yerde kalmamı söylemek istiyordu. Kapıyı araladı.

"Selam."

"Selam... Dostum, hayır. Seni iç çamaşırınla görmek istemiyorum."

"O zaman sabahın köründe otel odama dalma."

"Birincisi, neredeyse öğlen oldu. İkincisi, bana anahtar veren sendin, onunla ne yapmamı bekliyordun anlamadım."

"Duş almam lazım. Bir saat sonra senin odanda buluşuruz."

"Duş alman bir saat mi sürecek?"

"Yapacak işlerim var. Araştırılacak internet siteleri. Didik didik edilecek siyaset haberleri. Bana biraz zaman ver işte."

Uzun bir sessizlik oldu. "Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Bana biraz..."

"O çantayı tanıyorum, seni aptal puşt."

Paige odaya dalınca Ben geriye doğru sendeledi. Çarşafı üzerime sararak doğrulup oturdum. Paige beni gördüğüne hiç şaşırmamış, daha ziyade hüsrana uğramıştı.

"Selam, Paige."

Elini alnına koydu. "Ah Ben, ah Ben!"

"Bunun ilk olmadığını söylesem yardımı dokunur mu?" diye sordum.

Ben bana *n'apıyorsun?* der gibi baktı.

Paige ona parmağını doğrulttu. "Seni aptal puşt," diye tekrarladı altını çizmek istercesine.

Ben Paige'i omuzlarından tutup nazikçe odadan çıkardı. Sonra arkalarından kapıyı kapadı.

"Ben, ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye fısıldadı Paige. Yataktan kalkıp iç çamaşırlarımı aldım ve onları daha iyi duyabilmek için kapıya yaklaştım.

"Lütfen..."

"Kendi podcastinin içine sıçmanın yolunu bulmandan etkilensem mi dehşete mi düşsem bilemiyorum."

"Ben öyle..."

"Sana bu vaka üzerinde ancak kendine hâkim olabilirsen çalışacağımı söylemiştim ama sen kendine hâkim filan olmuyorsun. Bu kendine hâkim olmanın tam tersi."

"Ne zamandır kiminle yattığımı önemsiyorsun?"

"Yattığın kişi hakkında haberler hazırladığımız kadın olduğundan beri! Bu bir duyulursa insanlar ne düşünür, biliyorsun değil mi? Sırf insanlara yattığınızı söyleyerek bütün sezonu çöpe atabileceğini anlıyorsun değil mi? O saatten sonra kimse sana güvenmez."

"Anlıyorum ama birincisi, o böyle bir şey yapmaz. İkincisi, neden böyle bir şey yapmak istesin? Bu podcast sayesinde yıllardır olmadığı kadar masum görünüyor."

Hakarete uğramış gibi hissetmem gerekirdi ama doğru diyordu.

"Peki hoşuna gitmeyen bir şey söylediğinde ne olacak? Bu kadına nasıl güvenebiliyorsun? O..."

"Daha sonra konuşabilir miyiz?" diye lafını kesti Ben.

Birkaç saniye sessiz kaldılar. Kapıdan uzaklaşıp üzerimi giyindim.

Birdenbire Paige, "Yine de sana podcastte yayımlanacak şeylerle ilgili önden bilgi vermeyeceğiz!" diye seslendi.

"Anlaşıldı!" diye bağırdım ve Ben'in Maya'nın röportajını yayımlamadan önce bana gönderdiğini ona söylememeye karar verdim.

Ayışığı Kitaplığı

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
ALTINCI BÖLÜM – "NINA"

Lucy'nin Nina ve Matt hakkında söylediği şeylerden sonra insanların ondan bahsettiği eski röportajların üzerinden geçtim ve çok ilginç bir şey buldum. Buyurun, Colin Dunn'ın ilk röportajımızda söylediği bazı şeyler.

Colin: Savvy'nin bütün arkadaşları arasından mı?
Ben: Evet. En iyi hangilerini tanıyordun?
Colin: Aslında hiçbirini doğru düzgün tanımıyordum. Hepsi benden büyük, dolayısıyla beraber okumamıştık... Ah! Nina. Soyadı neydi? Branson mı?
Ben: Garcia. Boşandıktan sonra kendi soyadına dönmüş.
Colin: Hassiktir. Evli miymiş?
Ben: Bir zamanlar evliymiş. Şimdi bekâr.
Colin: Ha, tamam. İyi.
Ben: Ama onu tanıyordun, öyle mi?
Colin: Biraz tanıyordum, evet.
Ben: Evli ve çocuklu olduğunu bilecek kadar değil sanırım?
Colin: Oha, çocuğu da mı varmış?
Ben: İki tane.
Colin: Siktir. Tamam. Onun adına sevindim. Ah, bir dakika. Bir keresinde bir çocuktan bahsetmişti sanırım. Hah.
Ben: Nina'yı nereden tanıyordun?
Colin: Birkaç kez takılmıştık. Bilirsin işte, arkadaş olarak.

Bir kuşkumu –bu arada tamamen benim tahminim– doğrulatmak üzere Colin'e ulaşmaya çalıştım ama ulaşamayınca onun yerine Joanna Clarkson'la iletişime geçtim.

Joanna: Nina ve Colin mi? Romantik anlamda mı?
Ben: Evet. Bununla ilgili bir şey duydun mu hiç?
Joanna: Hımm... oğlan amma da hızlıymış, öyle değil mi?

Ben: Popüler birine benziyor.

Joanna: Bak, tatlım, bence dedikodular üzerinden yorum yapmasam daha iyi olur.

Ben: Ama dedikodular vardı, değil mi? Nina ve Colin hakkında.

Joanna: Colin hakkında bir sürü dedikodu vardı. Hangisinin doğru olduğunu kim bilebilir?

Ben: Colin bana Nina'yı tanıdığını söyledi.

Joanna: Hımm. Eh. Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

LUCY

Müsaitsen bir şeyler içelim mi?

Emmett'ın mesajı annemin çalışma odasında bugünlük işimi bitirmişken geldi ve onu görür görmez suçluluk duygusuna kapıldım. Önceki mesajına cevap vermemiştim ve Ben, içeriğinde sevgilisinin kocamla yattığını ima ettiğim bir bölüm yayımlamıştı. Sonra Ben onun Savvy'nin erkek arkadaşıyla yattığını ima etmişti. Emmett'tan yıllar önceydi ama olsun. Muhtemelen harika bir gün geçirmiyordu.

Çok isterim, diye cevap yazdım ve bir saat sonra otobanın hemen çıkışındaki pek de tekin olmayan bir barda karşısındaydım. Aslında yıllardır burada olmasına rağmen bu bara hiç gelmemiştim. Hep gece boyu kıçımı kesecek kamyoncularla dolu olduğunu düşünmüştüm.

Haklıymışım. Kovboy şapkası takan iri yarı adamlar göstere göstere beni kesiyorlardı. İçeride kısık sesle çok eski bir country şarkısı çalıyordu. Burası ben Teksas'ım diye bağırıyordu.

Emmett arka tarafta, küçük bir masada oturuyordu, önünde ağzına kadar dolu bir bira bardağı vardı. Ben yanına giderken biradan bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturup bardağı masaya geri koydu.

Güldüm. Kendime engel olamamıştım. Bazen çok tatlı olabiliyordu, tıpkı küçük bir çocuk gibi. Bunu unutmuştum. Bu

durum çocukken biraz şapşal görünmesine neden olurdu –ki şapşallık çıkmak isteyeceğim erkeklerin başlıca özelliklerinden değildi– ama şimdi çok sevimli görünüyordu.

Başını kaldırıp baktığında yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Selam, Lucy."

"Anladığım kadarıyla iyi bir bira değil." Yanına oturdum.

"Aslında pek içmem. Tadını sevmiyorum. Ama bugün yapılması gereken buymuş gibi geldi." Bir yudum daha aldı ve yine yüzünü buruşturdu. Perişan göründüğünden bu sefer kahkahamı bastırdım.

Soru sorar gibi kaşlarımı kaldırırken bir yandan da barmene aynından istediğimi işaret ettim.

"Bunun sebebi ben miyim?" dedim.

"Hayır. Yani tam olarak sen değilsin."

"Podcast mi?"

İç geçirdi. "O lanet olası podcastten nefret ediyorum."

Barmen içkimi masaya getirdi. Bir yudum içtim. Emmett beklentiyle beni izliyordu, sanki onunla hemfikir olabilirmişim gibi ama ben podcastten nefret etmiyordum.

"Nina çok kızdı mı?" diye sordum ihtiyatlı konuşarak. Emmett'ın neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyordum. Nina kocasını aldattı diye miydi? Ya da eski en yakın arkadaşının kocasıyla yattı diye miydi? İkisi de boktan şeylerdi ama hiçbiri esasında onu ilgilendirmiyordu.

Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Kesinlikle kızdı." Birasından bu sefer daha büyük bir yudum aldı ve bu sefer yüzünü buruşturmadı. Gittikçe güçleniyordu. "Matt'le hâlâ yatıyor."

Bardağımı ağzıma götürecekken durdum. "Ne?"

"Sürekli değil ama evet. Beni aldattığına dair işaretler vardı. İnanmak istemiyordum ama o bölüm yayımlandıktan sonra bir nevi pes etti ve her şeyi anlattı."

İyi tarafından bakarsak Nina'yı kıskanmama hiç gerek yoktu. Onun seçimleri de benimkiler kadar aptalcaydı.

"Aralarında bir bağ olduğunu söyledi..." Emmett gözlerini devirip arkasına yaslandı. "Bağları alkol. İkisi de ayyaş."

Nina'nın o margaritaları birbiri ardına nasıl yuvarladığını hatırladım.

"Uzun zamandır ağzına içki sürmüyordu, benim içki içmememin de epey yardımı olduğunu söylemişti. Böylece içkiye maruz kalmıyordu, anlarsın ya? Ama Matt..." Başını iki yana sallayıp içkisinden bir yudum daha aldı. "Matt'ten nefret ediyorum. Tanıdığım günden beri heriften nefret ediyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kocan olduğu için kibar davranmaya çalıştım ama kendini beğenmiş pisliğin teki. Ve şimdi, Julia'ya yaptıklarından sonra, sana..." Sustu, boynu kızarmaya başladı.

Ona yardım etmedim.

Gözlerini kaçırdı. "Ondan gerçekten nefret ediyorum işte. Aslına bakarsan oraya gidip yüzünü dağıtmayı düşündüm ama bu daha sağlıklı bir seçenek gibi geldi." Beni işaret ediyordu.

Gülümsedim. "Toplanıp Matt'in ne kadar berbat biri olduğundan konuşmaya her zaman varım."

Öne eğilip çenesini eline dayadı. Kirli sakalına dokunmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse hayal edebiliyordum ve az kalsın uzanıp yüzünün öbür tarafına dokunacaktım.

Bunun yerine bakışlarımı birama indirdim.

"Nina'yla çıkarak aptallık ettim." Parmaklarını bardağına sardı. Elleri harikaydı ama ben bunu zaten biliyordum. "Lisede olduğu kişi değildi ve ben de bunun farkındaydım. Sorunları olduğunu biliyordum. Ama işte burada çok fazla seçenek yok."

"Neden burada kaldın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Üniversiteden sonra geçici bir süreliğine kalacaktım aslında. Ama sonra iş buldum, ev tuttum, zaman ilerledikçe başka bir şehre taşınmak gözümü korkutur oldu. Erteleyip durdum ve artık otuzuma geldim, bundan böyle burada yaşayacağım gibi görünüyor."

"Hâlâ geç kalmış sayılmazsın. Bak bana. Bastım gittim."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Bunu her zaman takdir ettim."

"Öyle mi? Bence çoğu insan aptalca buluyor."

"Hayır, cesurcaydı. Ve zekice. Burada kimse seni sevmiyor."

Şaşkınlıkla kahkaha attım. "Vay canına, Emmett, çok açık sözlüsün."

"Doğru olduğunu biliyorsun." Gülümsedi ve aramıza rahattan ziyade duygu yüklü bir sessizlik çöktü.

Aramızda geçen çoğu an duygu yüklüydü, bilhassa da evliliğim dağılmaya başladıktan sonra bu hâle gelmişti. Özellikle bir an aklıma gelince kalbim küt küt atmaya başladı.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun." Emmett üst katın koridorunda yolumu kesmişti. Alt katta Matt arkadaşlarımızla gülüşüyordu.

"Biliyorum," dedim usulca.

"Her konuda." Başparmağıyla oturma odasının olduğu yeri işaret etti. "O da dâhil."

Küçücük bir nefes alarak duygularımı belli etmemeye çalıştım. Ona güven verircesine gülümsemek istedim ama Emmett bana böyle bakarken çok zordu. Normalde bana böyle bakmazdı. Sanki onu yatak odama itmemi sorun etmezmiş gibi.

Bir elini arkamdaki duvara koydu, birdenbire o kadar yakınlaşmıştı ki sabununun kokusunu alabiliyordum. Derken dudaklarını dudaklarıma, bedenini bedenime bastırdı.

Neredeyse onu yatak odasına itiyordum. Matt hâlâ aşağıdayken hızlıca yapabilirdik. Bu fikre bayılmıştım. Hatta belki külotumu geri giymeyi unuturdum, böylece daha sonra onu bulduğunda bir şey olup olmadığını merak ederdi.

İrkildim ve hızlıca Emmett'tan uzaklaştım.

"Üzgünüm, yapamam." Ona bakmadan oradan kaçtım. Kocamı kızdırmak için en yakın arkadaşlarımdan birini kullanmayı düşü-

nerek seviyemi gittikçe aşağı çekiyordum. Hem de büyük ihtimalle liseden beri bana karşı hisleri olan arkadaşımı.

Uzanıp Emmett'ın elini tuttum. Aslına bakarsanız geri çekilmemesi beni biraz şaşırttı.

"Keşke o gece seninle gelseydim," dedim usulca.

Soru sorar gibi başını yana yatırdı.

"Öpüştüğümüz gece. Matt'i terk edip seninle gelmeliydim."

"Ah." Bunu gülerek söylemişti. "Çok isterdim. Doğrusunu istersen sen bunu yaparken Matt'in yüzünü görmeyi de çok isterdim."

Ben de güldüm. Emmett elimi sıktı.

"L.A'e gelmelisin," dedim. "Eşyalarını topla, gidelim. Biz..." Takılabiliriz? Baştan başlayabiliriz? Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

Parmaklarımızı kenetledi. "Gerçekten istemiyorsan böyle şeyler söyleme."

Neredeyse, *Savvy'yi hakikaten ben öldürmediysem tabii*, diyecektim. Neredeyse şaka yapıp huyum olduğu üzere pislik gibi davranacaktım.

Emmett'ın bakışları arkama kaydı ve gülümsemesi soldu. Yavaşça elini elimden çekti.

Dönüp baktım. Keaton Harper salonun öbür ucundan bana doğru sendeleyerek geliyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Sakin ol, sadece konuşmak istiyorum."

Keaton, Emmett'la bana doğru gelmesine tepki göstermeme fırsat vermeden bu sözleri söyledi. Tamamen sakin olduğumu belirtme arzumu bastırdım. Bugün Savvy'nin kardeşi tarafından öldürülmemeyi tercih ederdim.

Keaton bir sandalye çekip birasını masaya koydu, koyarken de birazını döktü.

Savvy'ye benziyordu. Her zaman öyleydi ama başını kaldırıp bakışlarımız buluştuğunda bir an için nefesim kesildi. Aynı mavi gözler, aynı burun, gergin olduklarında dudaklarını bükme şekilleri bile aynıydı.

Üzerime diktiği bakışlarında buğu yoktu. Belli ki çakırkeyifti ama tamamen sarhoş değildi. Bu durumu değiştirmeye çalışıyormuş gibi birasından bir yudum aldı.

"İçkini bitir de seni eve bırakayım," dedi Emmett.

"Ben iyiyim." Başıyla bar tarafını işaret etti. "Beni bırakacak biri var."

Sonra sessizleşti ve biz de Emmett'la bakıştık.

"Eee, nasılsın?" diye sordum sonunda. Belki de bu durumda konuşmayı katil zanlısının başlatması gerekiyordu.

Omuz silkti. "İyiyim. Evlendim. Bir çocuğum oldu."

Bütün bu seçimlerinden ötürü hayli mutsuz görünüyordu, o yüzden nasıl yanıt vereceğimi bilemedim.

"Seninle Savvy hakkında konuşmak istiyorum." Birasını başına dikti, sakalındaki damlaları sildi ve barmene bir tane daha getirmesini işaret etti.

"Tahmin ettim."

"Sen ve şu podcast yayıncısı kanka oldunuz galiba?"

Gözümün önünde dün geceden bir sahne belirdi; sahnede Ben'in başı bacaklarımın arasındaydı. "Kankanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum."

"O senin tarafında," dedi Keaton.

"Ben her zaman sadece Ben'in tarafındadır."

"Onunla konuştuğumda sana gerçekten sempati duyuyor gibiydi."

Omzumu silktim. Garson kız Keaton'ın önüne yeni bir bira koydu.

"Senin yaptığını düşünüyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum, neden ona sormuyorsun?"

Uzun bir iç çekerek arkasına yaslandı. "Hâlâ tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Hey..." diye başladı Emmett.

"Evet," dedim. "Öyleyim."

"Ama eğlenceli bir baş belasısın," dedi Emmett, durumu toparlamaya çalışarak. Güldüm.

Keaton gözlerini devirdi. "Dinle. Düşünüyordum da."

"Tehlikeli bir uğraş," dedim.

"Evet–Bir dakika, ne?" Bana kızmış gibi elini salladı. Kardeşinin cinayeti hakkında konuşurken benim *Güzel ve Çirkin* esprileri yaptığımı düşünürsek kimse onu suçlayamazdı. "Bilmiyordum. Matt'le olanları yani."

"Matt ve Julia'yı mı?" diye sordum aptala yatarak. "Görünüşe bakılırsa kimse bilmiyordu."

Keaton duraksadı. Emmett birasından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Onun bir pislik olduğunu bilmiyordum."

Emmett burnundan güldü.

"Neden güldün?" diye sordu Keaton.

"Yok bir şey." Emmett birasını içip yüzünü buruşturmaya devam etti.

Keaton ona tuhaf bir bakış attı. "Neyse. Onun... şey işte. Şiddete meyilli olduğunu bilmiyordum."

"Evet, *gerçekten* inanılır gibi değil," dedim ciddiyetle. Emmett da Keaton da donakaldı, sonra bakıştılar.

"Bilmiyordum," diye devam etti Keaton. "O gece eve döndükten sonra tekrar çıktığını da bilmiyordum. Nina'nın orada olduğunu da. Ben..." Derin bir nefes alıp elini yumruk yaptı. Arkama yaslanarak ondan biraz uzaklaştım.

Bana anlayışlı gözlerle bakıyordu ki bu beni rahatsız etti. Keşke öldürmek üzereymiş gibi bakmaya devam etseydi.

"O geceyi gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu usulca.

"*Her gece bıçağın boğazına nasıl girdiğini düşünüyorum*," diye fısıldadı kulağıma Savvy. "*Bana özel bir ninni gibi.*"

"Hayır," dedim.

Emmett gerçekten merak ederek, "Lucy'nin yalan söylediğini mi düşünüyordun?" diye sordu.

"Herhâlde yani! Hepimiz öyle düşünüyorduk."

"Ben öyle düşünmüyordum." Bunu kesin bir dille söylemişti ve belki aptalın tekiydim ama ona inandım.

"Aferin sana, Günışığı, ama geri kalanımız kuşkuluydu. Fakat şimdi..." Başını iki yana sallayıp birasından bir yudum aldı.

Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerinde birleştirdim. Masa ıslaktı ve biradan yapış yapış olmuştu. "Keaton, benden *özür dilemeye* mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Ağzını sıvazladı. "Siktir, bilmiyorum. Ama ne biliyorum, biliyor musun? Hem Matt'i hem de Nina'yı iyi tanırım ve ikisi de bana o gece dışarıda olduklarına dair bir şey söylemediler. Kimseye söylemediler. İşte bu durum beni işkillendiriyor."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben yine büyükannemde buluşmak istemişti ve küçük pembe evin önüne park ettiğimde verandada beni bekliyordu. Arabadan indiğimde yanıma gelirken koyu renk saçlarını ezbere bildiği bir hareketle gözlerinin önünden çekti. Sanki aynada seksi olma provası yapmıştı.

"Neden hep buradasın?" diye sordum.

"Hep burada değilim."

"Hem beni *hem de* büyükannemi becermiyorsun, değil mi? Eğer öyleyse düşüp bayılırım."

"Büyükanneni becermiyorum. Doğrusunu istersen Beverly'nin rotasyona beni de dâhil edebileceğini sanmıyorum. Etrafında fazlasıyla erkek var." Ses tonu alaycıydı ve bana yaklaşacakmış gibi hareketlendiğinde ondan uzaklaştım. Büyükannemin bu yanlış hayat seçimimi bilmemesini tercih ederdim.

"Gel hadi." Eve doğru yürümeye başladım. "Burası Şeytan'ın göt deliği kadar sıcak."

Peşimde Ben'le eve girdiğimde podcast ekipmanını çoktan masanın üzerine kurmuş olduğunu gördüm. Büyükannem kanepede oturmuş, telefonunda geziniyordu. Eski, rengi solmuş tişörtünü kırmızı kloş eteğinin içine sokmuştu. Büyükannemin benden çok daha havalı oluşuna bir kez daha hayret ettim.

"Burası artık röportaj yapma yerimiz mi oldu?" Sandalyelerden birine oturdum.

"Sessiz. Ayrıca Beverly izin veriyor." Büyükanneme gülümsedi. Yatıp yatmadıklarını sorduğumda aslında biraz ciddiydim.

Büyükannem telefonundan başını kaldırmadan, "Burada daha rahat olman hoşuna gidiyor," dedi.

Ben gerilmişe benziyordu, sanki bu büyükannemin kendi kendine vardığı bir sonuçtu.

Sözümü geri alıyorum. Büyükannem Ben Owens'la yatmayacak kadar akıllıydı. Sağduyunun kalıtsal olmaması ne kötüydü.

"Bugün Nina'yla ilişkinizi daha derinlemesine inceleyebileceğimizi umuyordum." Ben yanımdaki sandalyeye oturdu.

İç çekip başının arkasında kalan pencereden evin arka tarafındaki boş araziye baktım. Uzun otlar rüzgârda savruluyordu. Ben omzunun üzerinden baktı, sonra yeniden bana döndü.

Keaton ve Emmett'la yaptığım konuşmadan ona bahsetmemiştim. Matt'le Nina'nın hâlâ yattığını bilmiyordu.

Ben'e Nina hakkında birçok şeyi anlatmamıştım.

"*Kız elimde bıçak varken bana bağırdı*," diye fısıldadı Savvy kulağıma. "*Bıçaklarla yaptığım eğlenceli şeyleri bilseydi muhtemelen bunu yapmazdı.*"

Bunu bana söylediğinde gülmüştüm. Nina ve Savvy'nin birbirlerinden neden hoşlanmadıklarını tam olarak hatırlayamıyordum bile. Birbirlerinden aslında ne kadar nefret ettiklerini benden başka kimsenin bildiğini sanmıyordum.

"Lucy?" dedi Ben.

Nina, Savvy'den hoşlanmıyordu. Eee, n'olmuş yani? Ben bir sürü insandan hoşlanmıyordum. Konuyla alakalı gelmemişti.

Muhtemelen hâlâ alakalı değildi. Eğer bunu söylersem herkesin bana yaptığını Nina'ya yapmış olurdum, yani sonsuza dek peşini bırakmayacak suçlamalarda bulunmuş olurdum. Ya yalan söylemeliydim ya da Ben'in röportaj yaptığı diğer insanlar gibi gerçeği çarpıtmalıydım.

Çünkü Savvy'yi Nina öldürmüş olamazdı. Beynim bu senaryonun kafamda şekillenmesine bile izin vermiyordu. Onlarca insan öldürdüğümü hayal etmiş olmama rağmen Nina'yı elindeki objeyi Savvy'nin kafasına geçirirken gözümde canlandıramıyordum.

"Tatlım?" Büyükannem koluma dokundu. O da Ben de tepemdeydi, bana endişeyle bakıyorlardı.

"İstemiyorum," dedim usulca.

Büyükannem bana gözlerini kısarak bakarken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Ne yapmak istemiyorsun?"

"Nina hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama o..." diyecek oldu Ben.

"Bana bir gün verebilir misin?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Eminim bugün konuşabileceğimiz başka şeyler vardır." Telefonuma mesaj gelince ekranı kendime çevirip okudum. Yüreğim ağzıma geldi. "Hassiktir."

"Ne oldu?" diye sordu büyükannem.

"İnternet benim Eva Knightley olduğumu anlamış."

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
ALTINCI BÖLÜM – "NINA"

Ona ilk ulaştığımda Nina Garcia benimle konuşmakta tereddüt etti.

Nina: Şey, bilmiyorum. Biraz garip hissettim.

Ben: Garip mi?

Nina: Evet, bilirsin işte... Bu vaka zaten çok dikkat çekti. Herkes Lucy'nin...

Ben: Herkes Lucy'nin?..

Nina: Şey, herkes Lucy'nin yaptığını *düşünüyor*. Ama Emmett'la konuşuyordum – Emmett'ı tanıyorsun, öyle değil mi? O, Lucy ve ben lisedeyken çok yakın arkadaştık.

Ben: Evet, konuşmuştuk.

Nina: Seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Kendimi kötü hissediyorum çünkü... Savvy'yi doğru düzgün tanımıyordum bile.

Ben: Aynı lisede okudunuz. Son derece küçük bir kasabada.

Nina: Evet ama pek takılmazdık.

Ben: Tamam. Ama Lucy'yi iyi tanıyorsun. Bu podcast Savannah hakkında olduğu kadar onun da hakkında. Matt'i de yakından tanıdığını duydum.

Nina: Yani, biraz. Arkadaşız.

Ben: Neden en baştan başlamıyoruz? Lucy...

Nina: Affedersin, bir dakika ara verebilir miyiz?

Ben: Neden?

Nina: Sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var.

Nina röportajlarımız boyunca gergindi ki bu alışılmadık bir durum değil. Yakından olmasa bile tanıdığınız birinin cinayeti hakkında konuşmak zordur. Bunu biliyorum.

Ama röportajlarını incelemeye başladığımda bazı tutarsızlıklar keşfettim. Şimdi Stephanie Gantz'a yeniden kulak veriyoruz.

Ben: Bu yıllık fotoğrafını buldum. Bunlar Nina ve Savannah mı?

Stephanie: Ah, evet, sanırım okulun ilk yılından.

Ben: Öğrenci konseyinde birlikte miydiler?

Stephanie: Evet.

Ben: Birbirlerini pek tanımadıklarını duymuştum.

Stephanie: Ben öyle demezdim. Arkadaş değillerdi. Sanırım bir keresinde bir çocuk yüzünden kavga etmişlerdi, birinci sınıfta falandı galiba? Ah. Bundan nefret ediyorum ama hepimiz gençtik. Feminizm henüz devreye girmemişti.

Ben: Tabii. Yani birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, öyle mi?

Stephanie: O sıralar ciddi bir durum değildi ama evet, pek hoşlanmıyorlardı.

Ben: O sıralar derken?

Stephanie: Birinci sınıfta kesinlikle daha ciddi bir hâl almıştı.

Ben: Nasıl yani?

Stephanie: Sadece... Dediğim gibi, bir çocuk vardı. Sanırım Savvy... Nina'ya biraz kötü kızlık yapıyordu. Sonrasında unutuldu ve Savvy daha sonraları hiç öyle biri olmadı ama bilirsin işte. Daha on dört yaşındaydık.

Ben: Lucy, Nina'yla Savannah'nın mazisi olduğunu biliyor muydu?

Stephanie: Biliyor olmalıydı. Nina o zamanlar onun en yakın arkadaşıydı.

Ben: Lucy daha sonra Savannah'yla sıkı fıkı olduğunda bunun garip olduğunu düşündün mü?

Stephanie: Hayır, artık hepimiz büyümüştük. Çocukluğunuzda olan şeyler yüzünden kin tutarsanız bütün yetişkinlik hayatınızı kızgın geçirirsiniz.

Ben: Nina'nın bu konuda ne hissettiğini biliyor musun?

Stephanie: Şey... Belki nefret dolu bir şeyler söylemiş olabilir.

Ben: Yani Nina çocukluğunda olan şeyler yüzünden yetişkinliğinde kin mi *tutuyordu*?

Stephanie: Belki. Olabilir.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

Kitaplarımın incelemelerinin altındaki yorumların bana katil diyen insanlarla dolup taşması sadece birkaç saat sürmüştü. Artık insanların benim sahte-randevu konulu romantik komedim hakkında ne düşündüklerini okumak için aşağı kaydırdığınızda gördüğünüz ilk şey, "*BU KİTAP EN İYİ ARKADAŞINI ÖLDÜREN KADIN LUCY CHASE TARAFINDAN YAZILMIŞTIR*" yazısıydı.

Yani çok talihsiz bir durumdu.

Röportajdan sonra büyükannemin evinden çıkarken Ben bana endişeyle bakıyordu ama şu anda onun duygularıyla uğraşacak enerjim yoktu. Esasında bunların hepsi onun suçuydu.

Birkaç kez onu arabamla ezdiğimi hayal ettim. Bunu gerçekten yapmadığım için övgüyü hak ediyordum.

Doğruca Nina'nın evine gittim. Haber vermeden gidiyordum ki bu çok kötü bir hareketti, bilhassa da çocukları olduğundan ama artık hiçbir şey umurumda değildi.

Haklı olarak sinirli bir ifadeyle kapıyı açtı. Beni evine davet ederse böyle olurdu işte. Nerede yaşadığınızı bana söylerseniz sonuçlarına katlanırdınız.

Üzerinde eşofman vardı, saçlarını gelişigüzel atkuyruğu yapmıştı, başının tepesinde kocaman bir tutam çıkıntı yapıyordu. Sanki ayakta durmak bile onu yoruyormuş gibi başını kapının kenarına yasladı.

"Gerçekten boktan bir gün geçirdim, Lucy," dedi.

"*Lisede kanka olduğunuzu biliyorum ama yemin ederim bu kadın kendini beğenmiş sürtüğün teki*," dedi Savvy kafamın içinde. Bu konuda ona biraz karşı çıkmıştım. Nina'nın bazen soğuk görünebildiğini ama özünde çok iyi biri olduğunu söylemiştim.

"Boktan bir beş yıl geçirdim, o yüzden bence bana on dakikanı ayırabilirsin," diye karşılık verdim.

İçini çekti ve omzunun üstünden televizyonda bir animasyon filminin döndüğü oturma odasına doğru baktı, çocuklar televizyonun karşısındaki kanepede oturuyorlardı. Verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

"Ben'le bir daha röportaj yapmayacağım," dedi. "Birkaç saat önce ona hayır dedim."

"Doğru tercih."

Bana baktı. "Nasıl yani?"

"Cinayet şüphelisi yalancı sürtük olarak yerimi almak üzeresin, yani o röportajdan iyi bir şey çıkmaz."

Rengi attı ve bir an için ne diyeceğini bilemedikten sonra, "Savvy'yi *benim* öldürdüğümü düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Düşünmüyordum ama omuz silkmekle yetindim.

"Matt'le aramızdaki şey..."

"Umurumda değil."

"Bilerek yapmadım. O hep oradaydı ve eski kocamla sürekli kavga ediyorduk."

"Cidden, umurumda değil. O zaman olsa umursardım ama şu anda hiç takatim yok. Julia'dan duyduklarımızı göz önünde bulundurarak bu ilişkiye son vermeni tavsiye ederim."

Evin duvarına yaslandı, yüzünden yorgunluk akıyordu. "Bilmiyordum. Matt'le ilişkimiz hiçbir zaman seksten öteye gitmedi, bu yüzden hiç kavga etmedik ve..." Güçlükle yutkundu. "Ben bir aptalım."

"Ben o adamla evlendim. Aptallığımızı yarıştırmayalım istersen."

Bakışları benimkilere kaydı, sonra hızla başka tarafa çevirdi. Bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyordu.

Başka ne saklıyordu?

"Colin'le yattın mı?" diye sordum.

"Bu kasabada Colin Dunn'la yatmamış bir kadın var mı? Annen bile onunla yattı."

"Ama o Savvy'yle çıkarken onunla birlikte miydin?"

"Hayır, öncedendi ama ikimiz de Colin'le Savvy'nin birbirlerine sadık olmadıklarını biliyoruz." Tek kaşını kaldırdı. "Yanlış hatırlamıyorsam Savvy, Colin'den daha çok sürtüyordu. Podcastin bunu bilerek atlaması ne tuhaf."

Savvy verandada belirdi, sanki bu sözler ağırına gitmiş gibi sahte bir öfkeyle ağzı açık bakakalmıştı. "*Affedersin, sürtük olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun? Sana bu kaltaktan hiçbir zaman hoşlanmadığımı söylemiştim.*"

Onu duymazdan gelerek Nina'ya döndüm. "Düğünün olduğu gece neden Matt'i görmeye gittin?"

"Sarhoştum. Aptallık ettim."

Bekledim ama gerisini getirmedi.

"*Bilgin olsun diye söylüyorum, kocanla asla yatmazdım,*" dedi Savvy. "*Hem iyi bir arkadaş olduğum için hem de erkekler konusunda berbat bir zevkin olduğu için.*"

"Hah, şu konuşana da bakın," diye çıkıştım.

Ve bunu yüksek sesle söylediğimi çok geç fark ettim.

Donakalan Nina omzunun üstünden hayali arkadaşımla konuştuğum yere baktı.

"Sen... iyi misin?" diye sordu tereddütle.

Kızardım. "İyiyim. O aptal sarhoş beynin o gece Matt'ten ne istiyordu?"

"Ben..." İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. "O

gece düğünde olduğunuzu biliyordum, Matt'le yattığımı anla diye evinize gidip olay çıkarmaya karar verdim. Senden boşanacağını söyleyip duruyordu ve ben de bu konuyu zorlayacaktım. Oraya gidip bekledim."

"Matt geldiğinde ne oldu?"

"Seni sordum ama o bana bağırmaya başlayıp eve gitmemi söyledi. Tek kelime etmeme bile izin vermedi."

"Yani üzgün müydü? Ya da kızgın?"

"Evet. Evinin önünde bekleyerek ne yapmaya çalıştığımı anladığından öyle olduğunu sandım. Özür dileyip oradan ayrıldım."

"Onun... Ne bileyim, üstü başı dağınık mıydı? Kirli miydi?"

Bir adım geri çekildi ve bu konuşmadan kaçmaya hazırlanarak elini kapı koluna koydu. "Savvy'yi Matt öldürmedi. Onu tanıyorum. Onu o öldürmedi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Madem onu o kadar iyi tanıyorsun, karısını dövdüğünü nasıl fark edemedin?"

İfadesi sertleşti. Hiçbir şey demedi.

"Neden herkes Matt'i savunmaya bu kadar hevesliyken bütün kasaba benim katil olduğuma bu kadar çabuk karar verdi?"

"Birincisi, Matt Savvy'nin kanıyla kaplı değildi. İkincisi, o podcastte seni savundum."

"Savunduğunu biliyorum. Bunu eskiden arkadaş olduğumuz için yaptığını sanmıştım ama aslında Matt'le yattığın için vicdan azabı çekiyordun, öyle değil mi?"

"Siktir git, Lucy." Evine girdi ve kapıyı suratıma kapadı.

KIRKINCI BÖLÜM

LUCY

Paige'in bizi yatakta basması anlaşılan Ben'i hiç etkilememişti çünkü o gece beni tekrar davet etti, ben de zaten iyi seçimler yapmaya başlayacakmışım gibi davranmayı bırakmıştım.

Otel odasına girdiğimde etrafa bakınarak Paige'i aradım. Ama yalnızdık.

"Paige'in anahtarını geri aldım," dedi mutfağa girerken. Tezgâhın üzerinde buz dolu iki kadeh vardı, Ben'in içki doldurmasını bekliyorlardı.

"Bunun ona yatmaya devam edeceğimizi düşündüreceğini biliyorsun."

"Biliyorum. Paige'in kiminle çıktığıma karışmaya hakkı yok."

"Ben, bizim için *çıkmak* kelimesinin uygun olduğunu sanmıyorum."

Elindeki viski şişesiyle kadehleri doldurmak üzereyken duraksadı ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Kitaplarla ilgili her şey yolunda mı? Yani senin kitaplarınla?"

"Ya satışlarda patlama olacak ya da bütün kariyerim bitecek. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzünü buruşturdu ama özür dilemedi.

Kendime biraz saygım olsaydı buradan giderdim. Podcastine reklam almak için benim hayatımı ve arkadaşımın cinayetini kullanan adamla seks yapmazdım.

Anlaşılan kendime saygım yoktu çünkü oturma odasına gi-

dip kanepeye oturdum. Masanın üzerinde kâğıtlar ve bir dizüstü bilgisayar vardı.

İsmim gözüme çarpınca öne eğilip kâğıdı çevirdim. Bir bölümün taslağıydı. Üzerinde annemin ismi vardı, Nina'nınki de öyle. Ben düzgün, okunaklı bir el yazısıyla söylemeyi planladığı birkaç cümle yazmıştı, biri dikkatimi çekti.

Lucy muhtemelen Savvy'yi öldürmek istememişti. Benim teorime göre yaptığı şeyin şoku sinir krizi geçirmesine neden oldu, bu da hafızasını tamamen sildi.

Başımı kaldırdığımda Ben'in kadehlerden birini bana uzattığını gördüm.

"Benim yaptığımı düşünüyorsun." Bu bir soru değildi.

Bakışları benden kâğıda kaydı. Görmemi isteyip istemediğini anlayamıyordum. Ben etraftayken delilleri ortadan kaldırma konusunda genelde çok iyiydi.

"Bu sadece birkaç muhtemel sondan biri," dedi.

Kadehi ondan aldım. Çok ağırdı. Kafasına vursam öldürmezdi ama canını epey yakardı.

Kâğıdı yana kaydırarak arkasındakilere baktım. Doğru söylüyordu, bu sadece muhtemel sonlardan biriydi. Matt'in onu öldürdüğüne dair notların yanı sıra açık bir çözümün olmadığı bir son yazmıştı.

Ama sadece benimki ayrıntılıydı. Diğerleri iki üç satırdan ibaretti. Benimkiyse tam bir sayfaydı.

"Benim yaptığımı düşünüyorsun," dedim tekrar.

Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum. Benim tarafımda olduğunu hiç düşünmemiştim zaten.

Tamam, bu bir yalan olabilirdi.

Sehpanın karşısındaki sandalyeye oturdu ve öne doğru eğilip kadehini bıraktı. "Henüz kesin bir sonuca varmadım."

"Ben..."

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Duraksadı. "Sen buraya gelip benimle konuşmayı kabul etmeden önceki ilk sonum buydu."

İçkimden büyük bir yudum aldım. Boğazımı yakarak mideme indi. Kadehi sertçe sehpaya bıraktığımda birazı podcast geleceğimin üzerine dökülerek Ben'in kusursuz harflerini bozdu.

"Peki şimdi fikrini mi değiştirdin?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Daha önce karar vermemiştim. Şimdi daha az kararlıyım."

Sanırım bu noktada umabileceğim en iyi şey buydu.

"Yine de bana her konuda doğruyu söylemiyorsun," dedi tek kaşını kaldırarak. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Öylece bakmakla yetindim çünkü haksız değildi. Açıkçası benden şüphe ettiği için ona kızmamalıydım.

"Sadece Matt'le evliliğin hakkında da değil," dedi. "Başka şeyler de var. Röportajın yarın yayımlanacak. Senin yaptığına inanmak istemiyorum, Lucy, ama hâlâ cevaplamak istemediğin ya da cevaplayamadığın sorularım var."

Başımı yana yatırıp içkisinden bir yudum almasını izledim. Aramızda uzayıp giden sessizlik, sorularına cevap vermek istemediğim konusundaki fikrini doğruluyordu. Daha az suçlu biri onun için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak adına acele ederdi.

"Benim yapmış olma ihtimalimin olduğunu düşünüyorsan seni de öldüreceğimden korkmuyor musun?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Pek sayılmaz, hayır."

"Pek *sayılmaz* mı?" İçkimi kafama diktim ki bu berbat bir fikirdi. Şu anda kimsenin sarhoş olmaya ihtiyacı yoktu. Bilhassa da benim. "Aramızdaki bu şey podcastin bir parçası değil, öyle değil mi? Yoksa herkese nasıl yattığımızı anlatarak mı bitireceksin?"

"Tanrım, hayır, öylesi beni berbat gösterir."

"Ah, *seni* berbat gösterir demek." Keyifsiz bir kahkaha attım.

"Ayrıca sana bunu asla yapmam," diye samimiyetle ekledi. Ona inandığımdan hâlâ emin değildim.

Tezgâhın üzerinde, misket limonu kestiği yerde bir bıçak

vardı. Onu alıp göğsüne sapladığımı hayal ettim. Soktum çıkardım, soktum çıkardım.

"*Tam da* Exorcist'*teki gibi!*" diye neşeyle haykırdı Savvy.

Köşedeki lamba kafasında hasar bırakacak kadar ağırdı. Parmaklarımın yanındaki kalem, biraz güç uygularsam muhtemelen boğazına girerdi.

Ya da gece uyurken başına yastıkla bastırabilirdim.

"*Sı-kı-cı*," diye şakıdı Savvy.

"Lucy." Ben öne eğilip bana baktı. "Böyle dalıp gittiğin zamanlarda ne düşünüyorsun?"

Sonunda patladım.

"Seni öldürmeyi düşünüyorum," dedim.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
YEDİNCİ BÖLÜM – "LUCY HAKKINDAKİ GERÇEK"

Lucy Chase'le ilk kez Plumpton'da bir restoranda tanıştım. Orada onu bekliyordum. O ise beni gördüğüne epey şaşırmıştı. Bu buluşmayı büyükannesi ayarlamıştı. Evine gelip Lucy'nin bizimle orada buluşmasını teklif etmiştim ama o, restoranın daha iyi olacağını söylemişti.

Beverly: Onu evimde pusuya düşürmeyelim. Restoran herkese açık, isterse sana hareket çekip arabasına geri dönme seçeneği olsun.

Lucy öyle yapmadı. Aslında hemen yanıma gelip oturdu ve... şey, tam olarak *arkadaş canlısı* olduğunu söyleyemem ama düşmanca da davranmadı ki ben öyle yapmasını bekliyordum. İlk karşılaşmamızda gergindim ve sanırım bunu o da fark etmişti. Gergin olacağımı düşünmemiştim ancak restorana girdiğinde hiç de beklediğim gibi biri çıkmamıştı.
Çoğunlukla fotoğraflardakiyle aynıydı. Yüz hatları şimdilerde biraz daha keskin, ayrıca internette dolaşan bütün fotoğraflarının ima ettiğinden daha fazla gülümsüyor ama içeri girdiği anda onu hemen tanıdım.
Sanırım beklemediğim şey duruşuydu. Uzun boylu ve herkesin ona baktığını biliyormuş gibi yürüyor. Restorana da tam olarak öyle girdi. Sanki insanların ona bakacağını biliyordu ve bunu hiç umursamıyordu.
İnsanların ona bakmasını aslında umursuyor mu bilmiyorum. Güzelliği düşünülünce bu bakışlara alışkın olduğunu tahmin ediyorum ama şimdilerde durum kesinlikle farklı olmalı.
Lucy'nin bu konuda –ya da herhangi bir konuda– ne düşündüğünü bilmek zor çünkü çok ama çok temkinli. Sorulara cevap vermesi genellikle birkaç saniye sürüyor, sanki cevabı önce kafasında prova ediyormuş gibi.

Şimdiye kadar tek bir röportaj bile yapmadı. Savannah'nın ölümünden sonra basınla konuşmadı, Plumpton'daki insanlar cinayeti onun üzerine yıktıktan sonra da kesinlikle ağzını açıp tek kelime etmedi. Son beş yılda pek çok gazetecinin kendisi ve Savannah hakkında haber yapmak umuduyla ona ulaşmaya çalıştığını ama Lucy'nin cevabının her zaman hayır olduğunu biliyorum. Ya da hiç cevap vermemişti. Aylar boyunca ona ulaşmaya çalışmış ancak hiçbir yanıt alamamıştım.
Fikrini neden değiştirdiğini bilmiyorum. Beverly kendisi rica ettiği için değiştirdiğini söylüyor.
Ama şimdi karşınızda. Lucy Chase olanları ilk kez kendi ağzından anlatıyor.

Ben: Çok şüpheci görünüyorsun.
Lucy: Sanırım yüzüm senin hakkında nasıl hissettiğimi ele veriyor, Ben.

Burada Lucy'nin son derece alaycı olduğunu ve ciddi konularda bile zaman zaman saygısızca algılanabilecek yorumlar yaptığını belirtmek isterim.
Ama az önce söylediği şey doğru; benden şüpheleniyor. Sanırım herkesten şüpheleniyor ama en çok da benden.

Ben: Plumpton'a döneli ne kadar oldu? Bir hafta mı?
Lucy: Evet.
Ben: Nasıl geçti?
Lucy: Berbat.
Ben: Neden?
Lucy: Çok sıcak. Ayrıca buradaki herkes arkadaşımı öldürdüğümü düşünüyor. Aslında artık *her yerdeki* herkes Savvy'yi öldürdüğümü düşünüyor ama burada sokakta beni tanıyorlar.
Ben: Bize o günü anlatır mısın? Hatırladığın her şeyi?

Lucy: Olur. Cumartesi günüydü ve erkenden uyanmıştım çünkü Matt'in canı sıkkındı. Etrafta dolaşıp duruyor, bir sürü gürültü yapıyordu.

Ben: Neye kızdığını hatırlıyor musun?

Lucy: Hayır. Muhtemelen küçük bir şeydi. Matt her zaman bir şeylere kızardı.

Ben: Kavga mı etmiştiniz?

Lucy: Hayır. O sıralar Matt ve ben gerçekten hiç anlaşamıyorduk, o yüzden hep biraz çekişirdik. Ama o gün birbirimize bağırmıyorduk.

Neyse, o gün düğünden önce pek bir şey yapmadım. Öylesine evde takıldım, biraz televizyon izledim, biraz evi temizledim. Sonra saat beş gibi düğüne gittik. Hepsi bu kadar. O geceye dair hatırladıklarım bunlardan ibaret.

Ben: Colin, en başta düğün salonuna gelip içeri girdiğini hatırladığını ancak daha sonra bunun yanlış olduğunu fark ettiğini söyledi.

Lucy: Başkalarının bana anlattığı bilgiler ışığında bir anı yarattım.

Ben: Daha sonrasında buna benzer bir şey oldu mu?

Lucy: Hayır. Sırf bu yüzden hatırlamaya çalışmayı bıraktım.

Ben: Bıraktın mı?

Lucy: Evet. Kendi hafızama güvenemeyeceğimi fark ettim.

Ben: Matt'le düğüne gittikten sonra hatırladığın ilk şey ne?

Lucy: Yol kenarında yürüyordum. Kamyonetteki adam bana iyi olup olmadığımı sordu.

Ben: Nereye gidiyordun? Biliyor musun?

Lucy: Sanırım Savvy'yle arabasında buluşacağımı sanıyordum. Adama baktığımı ve, "Ne diyor bu? Savvy'nin arabasına gidiyorum," diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Ben: Üzerinde kan olduğunun farkında mıydın?

Lucy: Kir olduğunu sandım. Sürekli üzerime bakıp neden bu kadar kirli olduğumu düşünüyordum.

Ben: Sana Savannah'nın kanı olduğunu söylediklerinde tepkin ne oldu?

Lucy: Ağlama krizine girdim. Bana sakinleştirici vermek zorunda kaldılar.

Ben: O sırada onun öldüğünü biliyor muydun?

Lucy: Sanırım bana söylemişlerdi ama kafamda oturtamıyordum. Onlara inanmadım.

Ben: Kafa travması yüzünden mi yoksa...

Lucy: Hiç mantıklı gelmemişti. Bana göre Matt'le evden daha yeni çıkmıştım. Sanki beş dakika önceydi, on iki saat değil.

Ben: Polisler seni sorgulamaya hemen mi geldiler?

Lucy: Birkaç saat sonra. Aslında yolda bana sorular sormaya çalıştılar ama sözlerim hiç mantıklı değildi. Sürekli, "Savvy nerede? Savvy nerede?" diyordum. Bu yüzden hep düşündüm ki...

Ben: Hep düşündün ki...

Lucy: O sırada kafama aldığım darbe yüzünden nerede olduğumun ya da ne yaptığımın tam olarak farkında değildim. Onu öldürmüş olsaydım neden nerede olduğunu sorayım ki? "Ona zarar verdim" ya da "Özür dilerim" gibi şeyler söylemez miydim? Bilincim tam yerinde olmadığına göre? Ne yaptığımı ima eden bir şey söylemez miydim? Bilmiyorum. Belki de bu sadece kendimi daha iyi hissetmek için söylediğim bir şeydir.

Ben: Daha iyi hissetmek için... Kendini onu öldürmediğine ikna etmek için gibi mi?

Lucy: Evet.

Ben: Çünkü emin değilsin?

Lucy: Emin olamam. O geceyi hatırlamıyorum. Savvy'yi sevdiğimi biliyorum ve ona zarar verdiğimi hayal dahi edemiyorum ama herkes benim yaptığıma o kadar ikna olmuş durumda ki...

Şöyle düşünmemek elde değil: Ya patladıysam? Ya psikotik bir kriz geçirdiysem? İnsanlar ne zaman psikotik kriz geçireceklerini bilebilirler mi?

Ben: Bilmiyorum.

Lucy: Ciddi sormadım, Ben.

[*kahkahalar*]

Ben: Kolundaki çizikleri ve Savannah'nın tırnaklarının dibindeki deri kalıntılarını nasıl açıklıyorsun? Kolundaki, parmaklarının şekline uyan çürükleri?

Lucy: Açıklayamam. Hatırlamıyorum.

Ben: İkiniz daha önce hiç fiziksel şiddet kullanarak kavga etmiş miydiniz?

Lucy: Tabii ki hayır.

Ben: Ama sen daha önce fiziksel şiddet kullandın. Ross'a vurmuştun. Başka kimse var mı?

Lucy: Hayır, sadece o. Hâlâ o yumruğu hak ettiğini düşünüyorum.

Ben: Peki ya Savannah? Herhangi bir kavgaya ya da tartışmaya karışıp karışmadığını biliyor musun?

Lucy: Hayır. Ama dürüst olmak gerekirse onu kavga ederken hayal edemiyorum. Savvy gerçekten tatlı, aklı başında biriydi. Bunu bu podcaste katılan pek çok kişiden duydun zaten. Herkes onu severdi. Savvy karıncayı bile incitmezdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ben onu öldürmemden korkarmış gibi görünmüyordu.

Açıkçası şaşırmışa da benzemiyordu.

Başını yana yatırmıştı, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Beni öldürmeyi düşünüyorsun." Bu bir sorudan ziyade az önce söylediklerimin sakinlikle tekrar edilişiydi.

"Bunu her zaman yapıyorum." Neden bütün sırlarımı itiraf edebileceğim en kötü kişiye anlatmaya karar verdiğimi bilmiyordum ama anlatıyordum işte. Benden gerçeği istediğini söylemişti. Ona söyleyebileceğim tek gerçek buydu. "Herkesle. Onları öldürmeyi düşünüyorum."

"Şey gibi mi..." Kıpırdandı, sonra duraksadı ve bakışlarının kısa süreliğine kapının yanındaki, içinde mikrofon olan çantaya kaydığını gördüm. Bunu kaydedip kaydedemeyeceğini sormak istiyordu.

Sormadı. Bu işte cevabın ne zaman *hayır* olacağını bilecek kadar deneyimliydi.

"İstemsiz düşünceler gibi," dedim. "Onları durduramıyorum. Bir silah seçip insanları öldürdüğümü hayal ediyorum."

"Bir silah seçiyorsun." Yavaşça konuşuyordu.

"Etrafta ne varsa. Çok yaratıcıyımdır."

Dudakları seğirdi. Belki eğlendiğinden, belki de korktuğundan. Hangisini tercih edeceğimi bilmiyordum.

"Burada hangi silahı seçtin?"

"Önce kadehi seçmiştim." Kadehi işaret ettim. "Ama o seni öldürmezdi. O yüzden bıçağa geçtim." Kendi boğazıma dokundum. "Sonra lamba."

"*Lamba* mı?"

"Kafana geçirirdim."

"Bence bunu yapmak için yeterli ivmeyi yakalayamayacağın kadar ağır."

"Her zaman gerçekçi değilimdir."

"Elbette."

"Bir de yastıkla boğmayı düşündüm. Sonra. Sen uyurken."

Bunu duyunca ifadesiz yüzü sonunda değişti. Derin bir nefes aldı.

"Bu bayağı gerçekçi," dedi gergin bir sesle.

"Pek değil. Uyanıp bana karşı koyabilirsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Olabilir."

"Uyanmanın ne kadar süreceğine bağlı," dedim.

"Ve senin ne kadar güçlü olduğuna." Bana tanımlayamadığım bir biçimde bakıyordu, ta ki sandalyesinde hafifçe kayana kadar. O zaman fark ettim. Tahrik olmuştu.

Ayağa kalkıp yanına gittim. Elbisemi yukarı kaldırıp kucağına oturdum.

İki elimi de boynuna doladım.

"Ya da seni şimdi boğabilirim."

Bakışları bakışlarımla buluştu. Nefes alıp verişleri düzensizleşmişti.

Bir elimi boynundan indirip pantolonunun fermuarını açtım. İç çamaşırımı kenara çektim. Kalçamı kaldırıp içime girmesi için geri indirdiğimde soluğu kesildi.

Ellerimi tekrar boynuna koydum ve bu sefer daha çok sıktım.

Üzerine eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. "Paige'in anahtarını geri aldın. Sence cesedini bulmaları ne kadar sürer?"

Boğuk bir ses çıkardı. Boğazını daha sıkı kavrarken kalçamı onunkine sürttüm.

"İyi bir son olurdu, sence de öyle değil mi? Podcastçi, herkesin aklayacağını düşündüğü kadın tarafından öldürüldü. İnsanlar seni sonsuza dek hatırlar. Davayı çözen ama katili becerirken öldürülen adam."

Geri çekilip ona baktım. Çenesini kaldırmıştı, yüzüyse kıpkırmızıydı.

"*Daha çok sık, daha çok sık!*" diye alkış tuttu Savvy.

Ben'in vücudu sarsıldı, boğazından boğuk bir ses daha koptu. Sonra hareketsiz kaldı.

Yavaşça boğazını bıraktım.

Uzun bir soluk verdi. Hızlı hızlı nefes alırken bakışları birkaç saniye boyunca tavandan ayrılmadı.

Sonunda bana baktığında yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

Öne doğru eğildim. Konuşurken dudaklarım onunkilere değiyordu.

"Belki seni gece yatarken öldürürüm."

Gülümsedi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Ertesi akşam aşağı indiğimde annem mutfak masasında oturuyordu, koltuk değneklerini yanındaki duvara dayamıştı. Arka kapıdan içeri akşam güneşi doluyordu ama ışığı açmamıştı, bu yüzden mutfak loştu, tek aydınlık nokta telefonunun ekranıydı. Annem telefona bakıyordu ve telefondan da Ben'in sesi yayılıyordu.

Başını kaldırıp beni gördüğünde podcasti hemen durdurdu. Kapıdaki askıdan çantamı aldım.

"Her gece nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin."

Dudaklarını birbirine bastırarak bir müddet bunu düşündü. Sonra başıyla onayladı.

"Gerçekten bana söylemeden üç kitap mı yazdın?" diye sordu.

"Sır tutma konusunda hiçbir zaman iyi değildin."

Kısa bir kahkaha attı. Sanırım bu aynı fikirde olmadığı anlamına geliyordu.

"Zaten beğenmezdin," dedim.

"Neden beğenmeyeyim?"

"Sen edebi olmayan her şeye burun kıvırırsın. Benim kitaplarım edebi değil."

Burnunu çekti. "Artık neredeyse hiç okumuyorum ama zamanımdan vereceksem iyi kitaplar okumayı tercih ederim. Bunda yanlış bir şey yok."

"Ben var demedim." Ama demek istemiştim. Bunu biliyormuş gibi gözlerini kısarak baktı.

"Nina'yla ilgili bölümü dinledin mi?" diye sordu.

"Evet."

"O zavallı kadına bunu yapamazsın." Bunu söylerken sesi çatallanmıştı.

"*Benim* bir şey yaptığım yok. Ben podcaste ne koyacağını bana danışmıyor." Yalandı ama Nina konusunda bana danışmadığı doğruydu.

"Nina'nın yaptığını ima ediyor."

"Pek çok insanın yaptığını ima etti. Suçlamaları Nina'ya özel değil."

"Matt hak etti." Sesindeki sertliği duyunca biraz duygulandım. Umursadığını bilmiyordum. "Baban ve ben... belki biz de hak ettik. Colin zaten umursamayacak kadar aptal."

"Katılıyorum."

"Ama Nina bütün hayatının ortaya serilmesini hak etmiyor. Savvy'yi sevmiyorduysa ne olmuş yani? O podcastte bahsettikleri kızla gerçek kadının alakası bile yok. Savvy aslında pek de iyi biri değildi."

Bir şey diyemedim çünkü doğruydu. Savvy çoğu zaman iyiydi ama çoğu zaman da değildi. Bilhassa da lisedeyken.

"Nina'nın iki çocuğu var. Bana tam bir pislik gibi görünen eski kocasından çok daha iyi bir erkek arkadaşı var. Bunları yaşamayı hak etmiyor."

"Peki *ben* hak ediyor muyum?"

Bakışları benimkilerle buluştu. Cevap vermesine gerek yoktu.

"Ben'in podcastinde aptalca şeyler söylemesini engelleyemem," dedim. "Ama bir iki bölüm daha dayan. Muhtemelen benim yaptığımı düşündüğünü söyleyerek bitirecek."

Kaşları kalktı. "Ne?"

"Savvy'yi nasıl öldürdüğümle ilgili teorisini özetleyen bir son yazmış. Bu sadece biraz... Bilmiyorum. Her açıdan araştırıyor. Ya da sadece reklamcılardan alabileceği her kuruş parayı almaya çalışıyor."

"Buna rağmen Nina'yı mı suçluyor?" Annem öfkeli görünüyordu.

"Bu kısma takılman ne hoş," dedim kuru kuru.

"Ah, Lucy, yeter ama," diye tersledi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Elinde somut bir kanıt var mı?"

Bu olasılığı düşünürken göğsüm sıkıştı. Olsaydı bana söyler miydi? Sanmıyordum. "Bilmiyorum... Hiçbir fikrim yok. Ama olduğunu sanmam."

Derin bir oh çekti. "Tamam. Güzel. Önemli olan tek şey bu. O yeni bir şey bulmadıkça seni suçlayamazlar."

Benim yaptığımdan neden hep bu kadar emin olduğunu sormak için ağzımı açtım. Yıllardır sormamıştım ve sorduğumda da daha ziyade öfkeyle bağırmıştım, o yüzden o sayılmazdı. Aslında o zaman cevap bile beklememiştim.

Ağzımı kapadım. Şimdi de cevap istemiyordum. Beni mi önemsemiyordu yoksa gerçekten bir şeyler mi biliyordu, öğrenmek istemiyordum. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu.

Arkama döndüm ve evden alelacele çıktım.

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
YEDİNCİ BÖLÜM – "LUCY HAKKINDAKİ GERÇEK"

Ben: Matt ve Bayan Harper, Savannah'nın ölümünden hemen sonra babanın sana karşı son derece korumacı davrandığından bahsettiler. O yanında olmadan kimsenin seninle konuşmasına izin vermiyormuş. Bu doğru mu?

Lucy: Doğru. Gitmesini istesem bile odadan çıkmazdı.

Ben: Nedenini biliyor musun?

Lucy: Biliyorum. Savvy'yi öldürdüğümü düşünüyordu. Sanırım beni korumaya çalışıyordu.

Ben: Bunu doğrudan söyledi mi? Savvy'yi öldürdüğünü düşündüğünü yani.

Lucy: *Tam olarak* değil ama benim yaptığımı düşündüğü belliydi. Dedi ki... Doğru anlatmaya çalışayım. "Ne olduğunu bilmeme gerek yok, sadece senin tarafında olduğumu bilmeni istiyorum," dedi. Sonra da, "Aniden bir şey hatırlarsan benimle konuşana kadar kimseye bir şey söyleme," dedi.

Ben: Buna tepkin ne oldu?

Lucy: Kafam karışmıştı ve açıkçası çok üzülmüştüm. Savvy'yi geçtim, herhangi birini öldürebileceğimi nasıl düşünebildiğini anlamıyordum. Bir yandan ilk tepkisinin beni korumak olması güzeldi ama diğer yandan tepkisi neden inkâr değildi? Neden bana, "Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Yapamayacağını biliyorum," demedi? Ailemden hiç kimse bana bunu söylemedi.

Ben: Ivy'nin, Savannah'nın ölümünden birkaç gün sonra annenin ne olduğunu biliyormuş gibi davrandığını söylediğini biliyorsun değil mi? Annen ona bu durumu düzelteceğini söylemiş.

Lucy: Röportajını dinleyene kadar bilmiyordum.

Ben: Yani bunu neden söylemiş olabileceğini bilmiyorsun?

Lucy: Bir şey biliyorsa bile benimle paylaşmadı.

Ben: Peki ya Matt? Sen eve geldikten sonra nasıl davrandı?

Lucy: Benden korkuyor gibiydi. Ailemin evine gitmemi istedi.

Ben: Biraz daha açık anlatabilir misin? Senden korktuğunu nasıl anladın?

Lucy: Bana yaklaşmak istemiyordu. Kapının yanında durduğunu hatırlıyorum, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Gerçekten korkmuş görünüyordu.

Ben: Yani hem kocan hem de ailen ilk andan itibaren Savannah'yı senin öldürdüğünü düşündüler, öyle mi?

Lucy: Hiç doğrudan söylemediler ama evet.

Ben: Bu seni nasıl etkiledi? Duygusal olarak yani.

Lucy: Kesinlikle yardımcı olmadı.

Ben: Biraz daha açabilir misin?

Lucy: Ne söylememi istiyorsun, Ben? Bok gibi bir histi.

Ben: Hafızanı etkilediğini düşünüyor musun?

Lucy: Nasıl yani?

Ben: Colin seninle konuşmaya geldiğinde, sen sahte anıyı yarattıktan ve o da düzelttikten sonra kendini kapadığını söyledi. Ondan sonra hatırlamaya çalışmayı bırakmışsın.

Lucy: Bırakmadım...

Ben: Hiç hafızayı geri kazanma terapisini denedin mi?

Lucy: Hayır. Bu yöntemler tartışmalı ve yanlış anılara yol açabilirler. Ben zaten yanlış anı yaratıyordum. Daha fazlasını istemedim.

Ben: Cinayetten hemen sonra olanları hatırlamaya çalışmak için bilfiil bir şey yaptın mı?

Lucy: Ne gibi? Terapiye gidiyorum. Terapistimle Savvy hakkında çok konuştuk. Hatırlayacak olsaydım şimdiye kadar bir şeyler hatırlardım.

Ben: Peki hatırlamak *istemediğin* için hatırlayamıyor olman mümkün mü sence?

Lucy: Hayır, bence kafa travması yüzünden.

Ben: Ama kafa travmasından önceki saatler... Hem ailenin hem de kocanın hemen senin yaptığına karar vermesinin yarattığı travma nedeniyle hatırlayamıyor olabilir misin?

Lucy: Siktir, bilmiyorum. Bunu bir terapiste sormalısın.

Ben: Sordum. Mümkün olduğunu söyledi.

Lucy: Bak sen şu işe. Matt, sağ olasın ya. Anne, baba, size de çok teşekkürler.

Ben: Bilmek istiyor musun?

Lucy: Savvy'yi öldürüp öldürmediğimi mi? Tabii ki bilmek istiyorum.

Ben: Emin misin?

Lucy: Evet!

Ben: O gün Savannah'yı gördüğün yerlerden herhangi birini ziyaret ettin mi? Eski evini? Düğün salonunu? Birlikte Savvy'nin cesedinin bulunduğu yere gittik ve senin için hayli travmatikti.

Lucy: Hayır, etmedim. O günden beri eski evime girmedim, gerçi şimdi farklı göründüğüne eminim. Düğün salonu da aynı şekilde. Her düğün için değiştiriyorlar.

Ben: Yine de... hafızanı tazelemek için gitmen gerekmez miydi?

Lucy: Evet.

Ben: Evet mi?

Lucy: Tabii ki gitmeliydim. Neden gitmediğimi bilmiyorum.

Ben: Neden Savannah'nın bulunduğu ormana gittin?

Lucy: Annem zorladı.

Ben: Başka bir yere gitmeye zorlamadı mı?

Lucy: Düğün salonuna gitmekten bahsetmiştik ama... hayır. Sanırım o zaman da aynı şeyi söylemiştim. Yeni bir düğün için farklı şekilde düzenlenmiş olurdu.

Ben: Hatırlamaya çalışmayı bıraktığını söylemek doğru olur mu? Hatta o gece neler olduğunu hatırlamaya hiç çalışmadığını?

Lucy: Hayır, *hiç* çalışmadığımı söylemek doğru olmaz. İlk birkaç gün gerçekten çok uğraştım.

Ben: Peki ya sonra?

Lucy: Sanırım denemeyi bıraktım, evet. Ama bilmek istemediğim için değildi! Şayet düşünmezsem sonunda kendiliğimden hatırlayacağımı düşündüm. Bir şey hatırlayamadığınızda yapmanız gereken şey budur, öyle değil mi?

Ayışığı Kitaplığı

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

"Kahrolası mikrofonunu al ve benimle dışarıda buluş."

"Selam, Lucy, sesini duymak ne güzel," dedi Ben, hattın diğer ucundan.

Yatak odamın kapısını arkamdan kaparken telefonu diğer kulağıma geçirdim. "Dediğimi yap. On dakikaya orada olacağım."

"Tamam. Neden?"

"Lanet olası düğün salonuna gidiyoruz."

Ben otelin önünde bekliyordu, onu aldım ve birlikte Byrd Estate'in yolunu tuttuk. Etkinlik merkezine giden dolambaçlı toprak yolda arabayı yavaş sürüyordum. Büyük, yaşlı ağaçlar gölge yaparken tarihi malikâne ileride göründü, arkasına büyük, beyaz bir çadır kurulmuştu. Hangi mazoşist ağustos ayında açık havada düğün yapardı, hayal bile edemiyordum.

Biz arabadan inerken beyaz takım elbiseli bir kadın telaşla malikâneden çıktı.

"Merhabalar!" dedi. "Siz beş otuz randevum musunuz?"

"Hayır," dedim.

Gülümsemesi soldu ama sonra Ben'i fark etti. "Ben! Seni tekrar görmek ne güzel!"

"Merhaba, Trudy." Ben çantasını omzuna astı, diğer elinde taşınabilir mikrofonunu tutuyordu. Işığı açıktı; kayıt yapıyordu. "Habersiz geldiğimiz için kusura bakma."

"Önemli değil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lucy'yle etrafı gezmemizin sakıncası var mı? Belki hafızasını canlandırmaya yardımcı olur diye düşündük."

Kadın adımı duyunca irkildi. "Ah. Şey... Tabii, işe yarayacağını düşünüyorsanız."

"Geçen sefer bayılmıştım ama bu sefer dik durmak için elimden geleni yapacağım." Her ne kadar küstah küstah konuşmaya çalıştıysam da sesim titriyordu.

Ama Trudy'nin fark ettiğini sanmıyordum çünkü bana kaşlarını çatmakla yetindi. "Byrd Estate'i sorumluluğu size ait olmak kaydıyla gezebilirsiniz."

"Teşekkürler, Trudy," dedi Ben. Kadın arkasına döndü ve omzunun üstünden kınayıcı bir bakış atarak binaya girdi.

O gözden kaybolduktan sonra Ben, "Neden buraya gelmek istediğini bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Çünkü haklı olabilirsin. Zaten bir hayli şişkin olan egona katkıda bulunmaktan hiç hoşnut değilim ama evet. Hatırlamaya çalışmadığım konusunda haklısın. O yüzden geldik."

"Bence benim egom ortalama büyüklükte."

"Ben, odaklan. Ayrıca ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Ne yapı–" Bir kamyonet gürültüyle gelip otoparkın öbür ucunda durunca sustu. Kamyonetten Matt indi.

"Bu arada, Matt'i de çağırdım." Ona el salladım.

"Bu da ne demek oluyor, Lucy?" diye seslendi bize doğru gelirken. "Podcastçi dallamanın geleceğini söylememiştin."

Ben mikrofonu kaldırarak, "Podcastçi dallama kayıt alıyor," dedi.

"Tabii ki alıyorsun." Matt yanımda durdu, parmakları koluma değiyordu. Ondan uzaklaştım.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana da senin geleceğini söylemedi," dedi Ben.

Bu dediği Matt'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamış gibi görünmüyordu.

"O gece neler yaptığımızı anlatması için burada olan birine ihtiyacım vardı," dedim. "Yoksa amaçsızca dolaşıp duracağız."

Matt, "Lucy, emin misin?.." diye usulca başladı ama sonra mikrofona bakarak sustu. Elini saçlarının arasından geçirerek içini çekti. "Tamam, neyse ne. Ben sana yol gösteririm."

"Teşekkürler," dedim içtenlikle.

"Teşekkürler," dedi Ben, boştaki eliyle ona hareket çekerek.

Matt de aynını yaptı ve sonra dönüp kamyonetini işaret etti. "Şuraya park ettim. Colin'in dediği gibi buraya o ve Savvy'den önce geldik, park yerinde bir çiftle konuştuk ama o ve Savvy'yle değil. Nelsonlarla."

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu Ben. "Hatırlıyor musun?"

"O zaman polislere söylediğimden hatırlıyorum. Sadece havadan sudan konuştuk, mayıs ayına göre havanın ne kadar sıcak olduğundan filan. Kısa bir sohbetti, sonra hepimiz o tarafa gittik." Eliyle işaret etti. "Düğün kapalı alandaydı." Evin etrafını dolanınca biz de peşinden gidip yan kapıdan salona girdik.

İçerisi boştu, sandalyeler bir köşeye yığılmıştı. Odanın arka tarafında bir bar vardı ve ben oraya doğru yürürken sandaletlerim ahşap zeminde tıkır tıkır sesler çıkarıyordu.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu Ben.

"O geceden önce burada başka düğünlere de katıldığımdan evet." Matt'e döndüm. "Nasıl düzenlendiğini hatırlıyor musun?"

"Düğün gibiydi işte. Ne bileyim?" Odanın diğer tarafını, barın karşısını işaret etti. "DJ şuradaydı. Masalar kenarlara kurulmuştu. Sanırım yuvarlak masalardandı. Biz..." Kendi etrafında döndü, sonra barın olduğu tarafı işaret etti. "Ah! Barın yakınındaydık. Hatırlıyorum çünkü Colin bu konuda bir şeyler söylemişti. *Güzel, kolay erişim* gibi bir şey."

"Güzel! Barın hemen yanında. Malikânedeki en iyi masa."

Donakaldım. Colin'in kırış kırış takım elbisesiyle önümde durduğunu ve sırıtarak barı işaret ettiğini görebiliyordum. Çoktan bir kadeh şarap almış olan Savvy ayak parmaklarının ucunda yükselip Colin'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Pembe elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. İnce askılarının altında bütün dövmeleri görünüyor, yürürken elbisenin eteği dizlerinin etrafında salınıyordu. O elbisenin kan ve toprakla kaplı olmadığı zaman nasıl göründüğünü unutmuştum.

Olay yeri fotoğrafları gözümün önünde canlandı. Pembe elbise bacaklarına dolanmış, toz toprak içinde. Derken artık olay yerinde değildi, tam önümdeydi. Ona bakıyordum.

Ama hayır, bu doğru olamazdı çünkü gündüz vaktiydi. Savvy'yi gündüz vakti hiç ölü görmemiştim.

Gördüğümü sanmıyordum.

"Lucy." Sırtımda bir el hissedince başımı kaldırıp baktım ve Matt'i gördüm, kaşları endişeyle çatılmıştı. Karşımda duran Ben'se tekrar bayılırsam diye beni yakalamaya hazırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak ikisinden de uzaklaştım. "Başka? Çoğunlukla burada mı kaldık?"

"Üzgünüm ama gecenin büyük kısmı bende bulanık," dedi Matt özür dilercesine. "Hem o gün biraz kavgalıydık, bu yüzden gecenin büyük bölümünde birlikte değildik. Savvy beni sevmiyor, bunu da açık açık belli ediyordu. Sanırım onu suçlayamam."

Şaşkınlıkla ona baktım ama bakışları odanın öbür ucundaydı.

"Sen ve Savvy o gece birlikte takıldınız. Ama bütün gece değil. Bir ara etrafıma bakındığımda Savvy masada sensiz oturuyordu, yarım saat sonra tekrar baktığımda hâlâ yoktun."

"Polislere bunu söylediğini hatırlıyorum." Ben'e baktım. "Nerede olduğumu söyleyecek bir davetli bulamadın mı?"

"Hayır. Kimse seni olağan dışı bir yerde gördüğünü hatır-

lamıyor." Salonun öbür ucunu işaret etti. "Tuvaletler şu tarafta, değil mi? Hadi oraya doğru yürüyelim."

Peşinden salonu arşınlarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Yavaşça nefes aldım. Gerilmeme gerek yoktu. Boş bir düğün salonunda yürüyordum.

Savvy üzerinde pembe elbisesiyle koridordaydı, elinde kanlı bir bıçak vardı. Sırıtıyordu ve bıçağı yanından geçen Matt'in yüzüne doğru tuttu.

"*Hep etrafta ne varsa onu kullanıyorsun*," dedi. "*Oysa bir izci gibi hazırlıklı olmalısın! Kendi cinayet aletini getirmelisin!*"

Bu görüntüden kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım.

Bir köşeyi döndük. Durdum. Soluma baktım.

Dışarıya açılan bir kapı vardı, küçük kare pencereden içeriye dolan gün ışığı sanki bizi oraya çağırıyordu.

"Sanırım o tarafa gittim," dedim.

"Dışarıya mı?" diye sordu Ben. "Neden? Sen dışarıdan nefret edersin."

Kapıya doğru yürürken neredeyse gülecektim. "Biliyorum. Ama sanırım öyle yaptım."

Kapıyı iterek açtığımda parlak gün ışığına karşı gözlerimi kıstım. Binanın bu tarafında pek bir şey yoktu. Öbür uçta bir çöp konteyneri görünüyordu, bir de kırık bir gölgeliğin duvara dayanmış kalıntıları vardı.

"Emin misin?" Matt, Ben'le birlikte kapı aralığındaydı. "İnsanların sigara içtiği açık alan diğer tarafta."

Bir adım daha attım. Küçük bir oyuk vardı, içi neredeyse boşalmış birkaç boya kutusuyla doluydu.

Aniden tuğla duvarı sırtımda hissettim. Dudaklar dudaklarıma değerken taze boya kokusunu alabiliyordum. Elbisemin askılarından biri aşağı kaymıştı ve mememde bir el vardı. Onu tekrar öptüm. Bu bir erkekti. Dudaklarını benimkilere nasıl bastırdığını hâlâ hissedebiliyordum.

"Lucy," dedi Ben.

"*Lucy*," dedi Savvy sertçe.

İrkildim. Adam elini çektiğinde mememde havayı hissettiğimi hatırlıyordum. Savvy bana öfkeli bir ifadeyle bakarken askımı tekrar yukarı çekmiştim. Kızmış mıydı?

Adamı görmeye çalıştım. Ama göremedim. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Kasıkları benimkine sürtünüyordu. Ama yüzünü görmeye çalıştığımda sadece beyaz bir boşluk vardı.

"*Gidelim*," diye bağırdı Savvy ve arkasına döndü.

Sonrası yoktu. Adam her kimse ona veda edip etmediğimi bilmiyordum. Savvy'nin peşinden hemen gidip gitmediğimi de bilmiyordum. Belki de kalıp gizemli adamla seks yapmıştım. Kasıklarını benimkine sürtüşüne bakılırsa o yöne doğru gidiyorduk.

Matt'e baktım.

"Ne?" dedi. "Neden buraya geldiğini mi hatırladın?"

Kesin olan bir şey vardı. O adam Matt değildi.

Ve her kimse, hiç kimseye söylememişti.

"Hayır," dedim. "Hatırlamadım."

Matt tek kaşını kaldırdı.

Yalan söylediğimi biliyordu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Ben'i oteline geri götürüp neden kalamayacağıma dair bir bahane uydurdum. Geçen hafta neredeyse her gece onda kalmıştım ama yorgun olduğumu ve ailemin evine döneceğimi söylediğimde itiraz etmedi. Zaten muhtemelen kayıtları bölüm hâline getirmek istiyordu. Bugün olanlar onu epey heyecanlandırmışa benziyordu.

Kasabanın öbür ucundaki eski evime gittim. Matt'in evine. Ben arabayı park eder etmez sanki beni bekliyormuş gibi kapıyı açıp verandaya çıktı.

Lanet olsun. Bu kadar tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyordum.

Bahçe yolunu arşınladım. Matt sanki beni yeniden eve kabul ediyormuş gibi kollarını içeriye doğru uzattı. Panjurlar bugün açıktı, içerideki ışık sıcak ve davetkârdı.

"Zamanlaman harika," dedi. "Ben de tam bize yemek söylemek üzereydim."

Küçük bir parçam Matt'in Julia'nın bölümünün yayımlanmasından sonra yeni bir sayfa açıp bu hafta içkiyi bırakmış olabileceğini düşünmüştü ama içeri adımımı atar atmaz ağzına kadar dolu içki arabasını gördüm. Hâlâ oturma odasının aynı tarafında, deniz mavisi büyük kanepenin sağındaydı.

Benim satın aldığım deniz mavisi kanepe. Benim satın aldığım içki arabası.

Durup sağa sola baktım. Birkaç yeni sanat eseri vardı –ya çiçeklerden ya da mavi ve sarı boya lekelerinden oluşan, benim pek de meraklısı olmadığım soyut sanat eserleri– ama onun dışında her şey çoğunlukla aynıydı. Güzel koyu renkli parke zemin, yüksek tavan, sağımda ortasında kocaman bir ada bulunan şık, beyaz mutfak. Her zaman o devasa mutfak adalarının gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu düşünmüştüm ve haklıydım.

Ama her şeyin aynı görünmesi çok tuhaftı. Matt'in yeniden evlendiğini bilmeseydim içeri girdiğimde bunu tahmin edemezdim. Julia evde pek bir iz bırakmamıştı. Hatta muhtemelen Matt'in üzerinde bile bırakmamıştı.

Onun yanındayken içmemem gerektiğini bildiğim hâlde, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedim. Matt'i ayık kalmaya teşvik etmeliydim. İçki sorunu olduğunu bildiğiniz biri için yapılacak en olgun ve sorumlu davranış bu olurdu.

"Sert bir içki," diye devam ettim.

Güldü. "Benim de."

Burada kimse olgun ve sorumluluk sahibi değildi.

Ne istediğimi sormadı; sadece votka ve kızılcık aldı çünkü zor bir gün geçirdiğimde ne içmek istediğimi biliyordu.

O içkileri hazırlarken ben kanepeye (benim kanepeme) oturdum.

"Sonunda geldiğine sevindim," dedi bardağı sallarken. Kendine martini yapıyordu.

"Neden her şey aynı?"

Sıvıyı kadehine süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Julia evi yeniden dekore etmek istemedi mi?"

"Neden istesin ki? Harika bir zevkin var."

"Ah."

Elinde iki kadehle yanıma gelip birini bana uzattı. "*Ah* da ne demek?" Yanıma oturdu.

İçkimden bir yudum alıp sehpanın üzerine koydum. "Yeniden dekore etmesine *izin vermediğini* fark ettim demek."

"Ben olsam öyle demezdim. Eşyaların mevcut hâlini beğendiğimi söyledim, o da bundan rahatsızlık duymadı."

Bu bana pek olası gelmiyordu ama Julia'yı tanımıyordum. Belki dekorasyondan nefret ediyordu. Belki de gerçekten harika bir zevkim olduğunu düşünmüştü.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi tek kaşımı kaldırdım. Oysa biliyordum.

"Dışarıdayken hatırladığın şeyi." Kadehini sehpanın üzerine koydu. Büyük kadeh martininin yarısını çoktan bitirmişti.

Şöminenin üzerindeki fotoğrafa baktım. Julia ve Matt'in düğün günündendi, Julia balık etekli, kolsuz bir gelinlik giymişti, omuzları pilates derslerinde kusursuzca şekillendirilmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar bizim düğün fotoğrafımız da orada asılıydı.

Sanırım çerçeve bile aynıydı. Eski fotoğrafı çıkarıp yenisini koymuşlardı.

Tanrım, bu çok garipti.

"Dışarıda birini öpüyordum," dedim.

Dikkatimi tekrar Matt'e çevirdim. Sinirlendiğinde hep yaptığı gibi çenesini sıkıyordu. Ağzı dümdüz bir çizgi hâlindeydi.

"Ah, yapma ama," dedim.

"Hiçbir şey demedim!"

"Kızgın yüzünü biliyorum. Ama kızmaya hiç hakkın yok. O gece Nina'yı beceriyordun."

Ofladı. "O gece değil ama haklısın. Sana laf söylemeye hakkım yok."

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Daha dürüst olmaya çalışıyorum," dedi bakışımı fark ederek. "Sana karşı. Her konuda. İyi bir evliliğim varmış gibi davranırsam mucizevi biçimde iyi bir evliliğim olacağını düşündüm. Sana karşı her zaman daha dürüst olmalıydım. İlk ben yapmamış olsaydım beni aldatacağını sanmıyorum."

Aslında bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kyle'la kesinlikle Matt'e inat yatmıştım ama bundan duyduğum heyecan hoşuma gittiği için devam etmiştim.

Bunu Matt'e söylememeye karar verdim.

"Kimdi o?" diye sordu. "Beni kızdırır mı?"

"Seni *kızdırmayan* bir şey var mı ki?" deyiverdim. Eskiden onu kışkırtmayı severdim.

Ama o sadece acı acı güldü. "O da doğru."

Tanrım. İçkime uzandım ve büyük bir yudum aldım.

"Bilmiyorum," dedim kadehi geri koyarken. "Orada olduğumu ve onu öptüğümü hatırlıyorum ama yüzünü göremiyorum. Fakat Savvy'nin bizi böldüğünü hatırlıyorum, biraz kızgın görünüyordu."

Matt'in kaşları kalktı. "Kızgın mı?"

"Evet. Kızgın görünüyordu ve sanırım ondan sonra oradan ayrılmış olmalıyım çünkü, *Gidelim,* dedi."

"Colin olmalı," dedi Matt.

"Hayır, mümkün değil," diye itiraz ettim. "Colin'den hoşlanmıyordum bile, ayrıca Savvy'nin erkek arkadaşıyla asla öpüşmezdim."

"Aslında erkek arkadaşı değildi. Başkalarıyla görüşüyorlardı."

"Yine de yapacağımı sanmıyorum..." Susarak düşüncelere daldım. Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. "O gece *annemle* yatmış. Benimle öpüştükten sonra içeri girip anneme asılmaya başladığını mı söylüyorsun?"

"Neden olmasın? Birbirinize benziyorsunuz." Yüzümdeki ifadeye güldü. "Kathleen'in annen olduğunu bilmeme ihtimali çok yüksek. Herif süzme salak."

"Doğru." Yüzümü sıvazladım. "Bir türlü göremiyorum. Sarhoş olsam bile. Başka biri olmalı."

Uzandı ve eteğimi yukarı sıyırıp elini dizime koydu. "Önemli değil," dedi nazikçe.

Elini ittim. "Tabii ki önemli! Yıllardır hatırladığım ilk önemli şey bu."

"Savvy'yi geri getirmeyecek. Hiçbir şey onu geri getirmeyecek." Elini tekrar dizime koydu ve sıktı. "Bu podcast meselesinin senin için zor olduğunu biliyorum ama bitti sayılır. Hem o adamın ne dediği önemli değil. Seni, beni, Colin'i, Nina'yı, kimi isterse suçlasın. O polis değil."

"Ben'in ne söylediği önemli değil ama Savvy'yi kimin öldürdüğü önemli. Ben mi, sen mi, Colin mi, Nina mı yoksa annem mi bilmek istiyorum."

"*Annen* mi?"

"O gece dışarıdaydı! Mümkün olabilir! Tanığı Savvy'nin erkek arkadaşı."

Bana hem eğlenen hem de acıyan bir bakış attı. İçkimden bir yudum daha aldım ve elinin dizimden kalçama doğru hareket etmesiyle ilgili bir şey yapsam mı diye düşündüm.

Şöminenin üzerindeki düğün fotoğrafına baktım. Gözlerimi kısarsam bizim düğün fotoğrafımız olabilirdi. Gözlerimi kısarsam bütün ev tekrar benim olabilirdi. Bu hayat yine benim olabilirdi. Nabzım hızlanmaya başladı. Midemden safra yükseldi.

Matt öne doğru eğilip beni öptü, ben de kalbim çılgınca atmasına rağmen ona karşılık verdim. Taşaklarını tekmelemek istiyordum ama bir anlığına kendimi buna devam etmeye zorladım. Yeniden yirmi dört yaşında olmaya, Savvy'nin öldüğü gece bu evde hissettiğim her şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı. Artık üzerini örtmek istemiyorum. O yirmi dört yaşındaki berbat hâlimi tekrar hatırlayabilirsem belki o gece olanları da hatırlayabilirdim.

Matt kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Onunla seks yaptığımızda hep çelişkili hissettiğimi hatırlıyordum. Çünkü bir yandan onu öldürmek istiyordum.

Öte yandan her zaman gerçekten harika seks yapmıştık.

Geri çekilip dudaklarını boynuma bastırdı. "Burada benimle kal," dedi tenime doğru. "Los Angeles'a geri dönme."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizliğimi bunu düşüneceğime yormuş olmalıydı çünkü geri çekilip bana ciddiyetle baktı. İçime rahatsız edici bir his doldu.

"Ya da başka bir yere gidebiliriz. Yeniden başlarız. Sadece ikimiz." Saçlarımı geriye itip elini yanağıma koydu. "Seni özledim. Ne oldu bize?"

"Ne oldu sana? Lucy, ne oldu sana?"

Anı o kadar ani belirdi ki nefesim kesilerek geri çekildim.

Matt karşımda duruyordu. Beş yıl önceki Matt'ti, saçları daha uzundu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Sarhoştu.

"Tanrım, bu senin kanın mı?"

Ona ne demiştim? Kendimi göremiyordum. Yalnızca onu ve gözlerindeki bakışı görebiliyordum.

Aşağı bakıp duruyordu. Neye bakıyordu?

Elimdeki bir şeye. Neredeyse hissedebiliyordum. Islaktı, sertti ve...

"Kimin kanı bu?"

"Lucy, hayır." Matt'in sesi keskindi. Gözlerimi kırpıştırdığımda karşımda belirdi. Şimdiki Matt'ti. Ellerini yanaklarıma koymuş, beni ona bakmaya zorluyordu. "Dur."

"Hayır, bir şey hatırlıyorum, hatırlıyorum..."

"Aman tanrım, Lucy, ne yaptın sen? Aman tanrım. O öldü mü?"

"Hadi öldürelim..." Sözcükleri sesli söylemiştim. Bu sözcükleri o zaman da söylemiştim, Matt'e. Orman etrafımda şekillenmeye başladı.

"Hadi öldürelim..." Beynim kısa devre yapıyordu. Çılgına dönmüş kocamın önünde dururken kafamın içinde Savvy'nin sesini tekrar tekrar duyabiliyordum. İri yağmur damlaları tenime çarpıyor, kirpiklerime düşüyor ve Matt'in yüzünü bulanıklaştırıyordu.

"Ne?" Matt şok içinde ellerini yüzümden indirdi. "Birini mi öldürdün?"

"Hak etmişti," diye mırıldandım. "Bir planımız vardı."

"Aman tanrım." Bir adım geri çekildi, yüzündeki dehşet gittikçe artıyordu.

"Savvy şey yapmaya çalıştı..."

"Ne? Lucy, Savvy ne yapmaya çalıştı?"

"Biliyorum." Matt beni hafifçe sarsarak kendime getirdi. "Lucy, mecbur kaldığını biliyorum."

Şimdi görebiliyordum. Elimde bir ağaç dalı tutuyordum. Kocaman, kalın ve kanla kaplıydı.

Çığlığı bastım ve dalı elimden attım.

Sonra koştum.

Nefes nefeseydim. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Matt'in elleri hâlâ yanaklarımdaydı. Sanırım beni dik tutuyordu.

"Ormanda ikinizin arasında ne geçtiğini bilmiyorum ama yapman gerekeni yaptığını biliyorum," dedi kararlı bir sesle. "Oraya çok geç geldiğim ve seni koruyamadığım için çok üzgünüm."

"Neden..." Konuşamıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sicim gibi akıyordu. "Neden polis çağırmadın? O gece beni gördüğünde? Neden beni ertesi sabah buldular?.."

"Seni aradım. Ama önce o ağaç dalını aldım ve arabamın bagajına koydum çünkü cinayet aleti olmadan seni tutuklamalarının zor olacağını biliyordum. Ana yolun sonuna kadar gidip bir barın arkasındaki çöp konteynerine attım. Geri döndüğümde yağmur şiddetlenmiş, yolu su basmıştı, bu yüzden olduğun yere ulaşamadım. Eve gideceğini düşündüm ama buraya geldiğimde... yoktun."

Başımı iki yana salladım. Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Ağlama," dedi nazikçe. "O zamanlar seni korumaya çalışıyordum ama her şeyi daha beter ettim. Sarhoştum, aptaldım ve sen eve döndüğünde ne yapacağımı bilemedim, elim ayağım birbirine dolandı. Tamamen benim hatamdı."

İçim ürperdi.

Elini göğsüne koydu. "Cidden, benim hatamdı. O zamanlar aramızda olanlar kontrolden çıkmıştı ve bunu biliyordum. Bizi durdurmalıydım. Bu kadar uzun sürmesine izin vermemeliydim."

Kafam karışmış hâlde gözlerimi kırpıştırdım.

"Kavgalarımız," dedi. "Birbirimize saldırmamız, birbirimizi incitmemiz. Bunlar seni etkiledi ve değiştirdi. Kısmen benim hatam olduğunu biliyorum. O gece kendini durdurabileceğini sanmıyorum."

Hırıltılı bir nefes aldım. Evliliğimizdeki şiddeti –*kendi* başlattığı şiddeti, yalnızca *bende* ciddi yaralar bırakan şiddeti– anlatma şekli doğru gelmiyordu.

Bunların hiçbiri doğru gelmiyordu.

"Beni suçla," diye devam etti. "Bana bağır. Bunu hak ediyorum."

Ayağa kalktım ve geriye doğru sendeleyerek ondan uzaklaştım. "Hayır. Savvy'yi ben öldürmedim. Böyle bir şeyi asla... Hayır."

O da ayağa kalktı. "Sana zarar vermeye çalışıyordu. Nedenini bilmiyorum ama bana öyle yaptığını söyledin. Hemen o anda polisi aramalıydım, nefsi müdafaa derdik ama sarhoştum ve paniklemiştim. Hem..." Sustu.

Ona dik dik baktım. "Hem?"

Tereddüt etti. "Neden gidip uzanmıyorsun? Ya da banyo yapmıyorsun? Küveti çok severdin. Senin için doldururum."

Bana uzandı. Ben elimi çekemeden parmakları bileğime değdi.

Sanki beni kovalayacakmış gibi kapıya koştum. Ama kovalamadı.

Kapıyı açtığımda dönüp ona baktım. "Yalan söylüyorsun."

İç çekerek ellerini ceplerine soktu. "Lucy, lütfen bırak artık. Başka bir şey hatırlamak istemezsin. *Güven bana.*"

Ona güvenmiyordum. O zaman da güvenmiyordum şimdi de.

Kapıyı çarparak dışarı çıktım.

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

"Lucy."

Döndüğümde Matt'in salondan çıktığını gördüm, arkasında dans pistinde müziğin ritmiyle kollarını savuran bir çift vardı. Kapı kapanırken müzik de sustu.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Ben de ona izin verdim. Loş koridorda sadece ikimiz vardık, uzaktan gelen sesler mırıltıdan ibaretti.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diye fısıldadı.

"Hep özür diliyorsun."

Beni öptü. Onu itmem gerekirdi. Evde olsaydık ona tokat atardım.

Bunun yerine kollarımı boynuna doladım. Ben de onu öptüm. Tadı viski gibiydi.

Bana bakmak için geri çekilirken, "Daha iyi biri olacağım," dedi.

"Daha iyi biri olacağım" derken beni dövmeyi mi yoksa başka kadınlarla yatmayı mı bırakacağını kastettiğini merak ettim.

Her ne kadar daha iyi biri olmaya çalışacağını iddia etse de ikisini de bırakmayacaktı.

Ellerini popoma indirdi, dudaklarını boynuma bastırdı. "Burada katıldığımız son düğünde tuvalette nasıl seks yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Gayet net hatırlıyordum. Vücudum da hatırlamıştı çünkü

tekrar bir tezgâhın üzerine eğilmeye hazır vaziyette ona yaslanmıştı.

Biri öksürdü ve Matt'ten hızla uzaklaştığımda Savvy'nin tuvaletin kapısında dikildiğini gördüm.

"Bölüyor muyum?" diye sordu, sesi hayli eleştireldi. Onu suçlayamazdım.

Yüzüm kızardı. Bunca olan bitenden sonra neden her seferinde Matt'in kollarına geri döndüğümü bilmiyordum. Bende yanlış olan bir şeyler vardı. Beni sürekli ona çeken bozuk bir şey, üzerine bastırmaktan vazgeçemediğim acı verici bir çürük gibi. Ama işte, Matt'le aramız iyiyken sahiden *iyiydi*.

O kadar berbat bir durumdaydım ki...

Savvy'nin arkasından bir grup kadın tuvaletten çıktı, koridorda durup gülüştüler. Nina da aralarındaydı ve bana başıyla selam verdi.

Savvy yanımdan geçerken koluna uzandım.

Parmaklarım tenine değmeden kolunu çekince kadınların kahkahalarının aniden kesildiğini duydum.

"Bu şerefsiz seni hak etmiyor," dedi dişlerini sıkarak. "Onun aslında neyi hak ettiğini çok iyi biliyorsun."

Ayaklarını yere vura vura gitti, gidişini izlerken yutkundum. Bütün o büyük laflarıma rağmen Matt'i gerçekten öldürebileceğimi sanmıyordum. Kimseyi öldürebileceğimi sanmıyordum ama bilhassa da onu. Beni çoktan tanımadığım, öfke dolu bir canavara dönüştürmüştü. Bir de katile dönüştürmesine izin veremezdim.

Öte yandan Savvy bunu gerçekten yapmaya hazır görünüyordu. Öyle ki, ona planın iptal olduğunu söyleyesim gelmiyordu.

Arkama döndüğümde kadınların bana bakışlar atarak balo salonuna geri döndüklerini gördüm.

Matt hâlâ sırıtıyordu, Savvy'nin sözlerinden etkilenmemişti. "Görünüşe göre tuvalet boşaldı."

Savvy'nin yüzündeki ifade kararlılığımı pekiştirmişti. "Beni küvette boğmaya çalıştıktan saatler sonra seninle sevişmeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olma. Seni boğmaya çalışmadım."

Ben çırpınırken beni suyun altında tutan elini hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Sonunda beni bıraktığında, öksürerek sudan çıktığımda gülmüştü. O kadar sakin görünüyordu ki bir kez daha anlattıklarının doğru olup olmadığını merak ettim.

Bir anda içime ellerimi kafama vurma isteği doldu. Sanki kafatasıma yeterince sert vurursam doğru düşünebilecekmişim gibi. Sadece beynimi doğru pozisyona getirmem gerekiyordu, o zaman kendi anılarıma Matt'inkilerden daha fazla güvenebilirdim.

Bu isteğe karşı koyarak Matt'in yanından geçtim. Kolumu yakaladı.

"İstersem başka birini bulabileceğimi biliyorsun." Dudağını büktü. Bana başka kadınların onu ne kadar sevdiğini hatırlattığında yüzü hep çok çirkin bir ifadeye bürünürdü. "İçeride bu teklifi hemen kabul edecek on kadın var."

Kolumu çektim. "O zaman git birini al ve istediğini yap. Umurumda değil."

Gözleri parladı. "Beni sınama."

"Dilediğin gibi cozutabilirsin, Matt. Zaten kasabanın yarısını beceriyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, beni (gayet ulu orta) aldattığının farkında olduğuma şaşırmıştı.

"Bu arada, içeride beni becermek isteyecek ondan fazla adam var." Gülerek salona açılan kapıları işaret ettim. "Belki ben de denerim."

Yüzü öfkeyle buruştu. Evde olsaydık başım ciddi derde girebilirdi.

Ama kapı açıldı, müzik ve kahkahalar dışarıya taştı ve Matt öfkesini dizginlemek zorunda kaldı. Başını eğerek yanımdan geçerken bilerek omzuma çarptı.

"Hey, Lucy, iyi misin?"

Tanıdık bir ses duyunca arkama döndüm.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

LUCY

Matt yalan söylüyordu.

Matt'in evinden çıktıktan sonra ailemin evine gittim ama sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Savvy kafamın içinde çığlık atıp duruyordu ancak bunun bir anı mı yoksa hayal gücümün bir ürünü mü olduğu bilmiyordum.

"*Savvy şey yapmaya çalıştı...*"

Ne? Beni öldürmeye mi? Kafama vurdu, ben de aynını ona yaparken kazara onu öldürdüm mü?

Sabah aklımda bu düşünceyle uyandım. Masanın altından çöp kutusunu alıp içine kustum.

Ben mesaj atıp Byrd Estate yakınlarındaki ormanı tekrar ziyaret etmek isteyip istemediğimi sordu.

Los Angeles'a uçak bileti aldım.

Savvy kanlı pembe elbisesiyle odamın köşesinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni yargılıyordu.

Bunu hak etmiştim. Vazgeçiyordum. Artık bilmek istemiyordum. Ben'e Matt'in yaptığını düşünmediğimi söylemiş olsam da itiraf etmeliyim ki küçücük bir parçam onun yaptığı umuduna tutunuyordu. Şimdi anılarımda yüzündeki şoku, bana bakışındaki mutlak dehşeti o kadar net görebiliyordum ki o umuda daha fazla tutunamazdım. Savvy'yi Matt öldürmemişti.

Elinde kanlı bir dal parçası tutan ve öldürmek hakkında mırıldanan *ben*dim. Muhtemelen Matt'ten, *onun* bunu hak etti-

ğinden bahsediyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Belki kontrolümü kaybetmiştim. Belki Savvy'ye Matt'i öldürmek istemediğimi söylemiştim ama o yine de peşinden gitmişti. Belki de onu durdurmuştum.

Bu düşünce beni hasta ediyordu. Matt'i öldürmesine izin vermektense Savvy'yi öldürmeye karar verdiğim bir dünya hayal edemiyordum ama kaza olabilirdi.

Ama bilmek istemiyordum. Onu öldürdüğümü bilmektense sonsuza dek bu belirsizlikle yaşamayı yeğlerdim.

Ben'i tamamen görmezden gelemeyeceğime karar verdim çünkü suçlu olduğuma çoktan kanaat getirmişti ve ondan uzak durmak işleri daha da kötüleştirirdi.

Öğlen güç bela yataktan çıktım, kusmuk dolu çöp kutumu boşalttım ve duş aldım.

"*O adamı öldürmekten zevk aldım. Neden benden korkmadın? Kendimi kaybedeceğime inanmak neden bu kadar zor? Daha önce de oldu.*"

Su yüzümden aşağı damlarken gözlerimi yumdum. Savvy'nin sesi çok yüksekti. Ama bu, o değildi. Korkularımı ona yansıtan bendim.

Göğsüm panikle dolarken suyu kapadım.

"*Seni öldüreceğim!*" diye bağırdı Savvy.

Bu yüzden hatırlamaya çalışmayı bırakmıştım. Neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum.

Gözlerimi kapadım ve çaresizce her şeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Gidiyor musun?" diye tekrarladı Ben. Hızlı bir kaçış yapma umuduyla otel odasının kapısının yakınında duruyordum. Sanki peşinden gideceğimi umuyormuş gibi bir adım gerileyip mutfağa girdi. Gitmedim.

"Yarından sonraki gün." Duygularımı belli etmemeye çalışı-

yordum. Bomboş bir ifade takınmanın neye benzediğini unutmuştum.

"Neden?" Üzerinde yakasında küçük bir delik olan gri tişörtü vardı. Boynunu öpebilmek için o yakayı yana çekmiştim. Ondan uzağa baktım.

"İki haftadır buradayım. Hava çok sıcak. Los Angeles'a dönmeli ve erkek arkadaşımın evinden eşyalarımı almalıyım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Erkek arkadaşın mı var?"

"Eski erkek arkadaşım. Bir katille çıkmak istemiyor."

"Ah. Üzgünüm." Üzgün görünmüyordu. "Los Angeles'ta seni ek röportajlar için arayabilir miyim?"

"Ben, seninle saatlerce konuştum. Bütün dünyaya suçlu olduğumu söyle gitsin, biz de yolumuza bakalım."

Mutfak tezgâhına yaslanarak yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

"Ne hatırladın?"

"Gerçek suç podcastlerinden nefret ettiğimi hatırladım."

"Lucy."

Kapının koluna uzandım. "Hakkımda istediğini söyleyebilirsin. Umurumda değil." Kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LUCY

"Baba."

Yerinden sıçradığı gibi soğan doğradığı bıçağı düşürdü. Bıçak mutfak zemininde sekip ayaklarımın dibinde durdu. Büyük bir bıçaktı, şef bıçağıydı ve ben ona bakıyordum.

Ama babamı öldürdüğümü hayal edemedim.

Şu sıralar sadece Savvy'yi öldürebiliyordum. Kafamın içinde bir döngü hâlinde tekrar tekrar onu öldürüyordum. Bir ağaç dalıyla kafasına vuruyordum.

"Lucy." Babam elini göğsüne koydu. "Korkuttun beni."

"Biliyorum." Bıçağı alıp tezgâhın üzerine koydum.

"Eşyalarını topladın mı?" Gidişimden duyduğu sevinci gizlemiyordu.

"Yarından sonraki güne kadar gitmiyorum. Bu akşam büyükannemle yemek yiyeceğim."

"Güzel, buna çok sevinecek." Bıçağı alıp sudan geçirdi.

"Matt sana Savvy'yi benim öldürdüğümü söylemiş miydi?"

Suyu kapadı. Bana baktığında şaşkın değildi. Belli ki Matt onu bu konuşmanın olacağından haberdar etmişti.

"Evet."

"Ne zaman?"

Bıçağı bir bezle uzun uzun kuruladı. Bana bakmamak için bahaneydi. "O gece geldi."

Taşlar yerine otururken derin bir nefes aldım. "Oraya git-

mişti. Eve geldikten sonra." Kaşlarımı çattım. "Nina da biliyor mu? O gece neden benim evimdeydi?"

"Hayır. Görünüşe göre sarhoşmuş ve birlikte olduklarını anlaman için olay çıkarmayı planlamış. Sadece kötü zamanlama. Matt onu göndermiş."

"Sonra buraya geldi ve annemle sana Savvy'yi öldürdüğümü söyledi."

"Yalnızca bana. Annene birkaç gün sonra söyledim. O..." Bıçağı kenara bırakıp iki elini birden tezgâha dayadı. "Hemen itiraf etmek istedi. Nefsi müdafaa olmasa bile hafif bir ceza alacağını söyledi. Ama Matt ve ben aynı fikirde değildik. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor gibiydin ve ikimiz de beklememiz gerektiğini düşündük. Hafızanın birkaç gün içinde yerine geleceğini ve o zaman bize tam olarak neler olduğunu anlatabileceğini, ondan sonra ne yapacağımıza karar verebileceğimizi düşündük."

"Peki ya yerine gelmeyince?"

Sıkıntıyla gözlerini kaçırdı. "Ya hayatına devam etmek istediğini ya da gerçekten kafandan sildiğini düşündüm. Olayın travması..." İçini çekti. "Seni suçlayamam, sanırım."

"Sanırsın."

"Bu meseleyle doğrudan yüzleşmeyi tercih ederdim. Polise gitmediğim için pişmanım. Matt, Ben seni hatırlamaya zorladığında hafızanın geri gelmeye başladığını söyledi. Seni zorladığı için anneni azarlamıştım. Doğru olanı yapmak için zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyordum. Tabii ki annen haklıydı."

"Yani ona inandın? Matt'e."

Babam şaşkınlıkla başını kaldırdı. "İnanmamalı mıydım? O zaman bilmiyordum ki... Şey, hikâyenin tamamını bilmiyordum. Ama ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu."

"Sarhoştu. Beni Savvy'yi öldürürken görmemişti. Belki de orada başka biri vardı, belki de..." Sesim tizleşmiş, histerik bir hâl almıştı, sustum. Kulağa nasıl geldiğini biliyordum.

"Orada başka birinin olduğundan bahsetmedi," dedi babam usulca. "Dedi ki... Şey, ne gördüğünü ve senin ona ne söylediğini anlattı."

"Savvy'yi *o* öldürmüş de olabilir."

"Sence öldürmüş müdür?" Sırf huyuma gitmek için soruyordu.

Karşımda Matt'in histerik yüzü belirdi. Az evvel Savvy'yi öldürdüğü için paniklemiş olabileceğine kendimi yüzlerce kez ikna etmeye çalıştıysam da bu pek mümkün görünmüyordu. Onu çok iyi tanıyordum. İleri gittiğinde, amaçladığından daha fazla acıya sebep olduğunda nasıl göründüğünü biliyordum. Sakinleşirdi. Sorunu çözerdi. Nazik olurdu. Beni kısmen benim suçum olduğuna ikna ederdi.

Sarhoşken bile Savvy'yi öldürdü diye histerik davranmazdı. Yüzünde o ifade olmazdı.

"Hayır," dedim. "Ama sen orada değildin. Sadece Matt sana birini öldürdüğümü söyledi. Bunu yapabileceğime gerçekten inandın mı?"

"İnanmak istemedim. Ama bazen elindeki bilgilerle hareket etmek zorunda kalırsın. Benim elimdeki bilgi buydu. Üstelik Matt seni korumak istiyordu. Bunu hemen anlamıştım." Bana üzgün gözlerle baktı. "İkimiz de öyle yaptık."

"Annemse beni polislere teslim etmek istedi."

"O da sadece en doğrusunu yapmaya çalışıyordu."

"Eleştirmek için söylememiştim."

Şaşırmış görünüyordu. Annemin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapabilirdim. Gerçeği ortaya çıkarıp taşların yerine oturmasına izin verebilirdim.

Ya da belki de aynı şeyi yapmazdım. Matt'in anısı yeniden canlandığında hemen Ben'e ya da polislere koşmamıştım.

Los Angeles'a uçak bileti almıştım.

Büyükannemle sessiz, gergin bir akşam yemeği yedim. Bana inanan tek akrabama gerçeği söyleyemezdim. Bana o kadar inanmıştı ki bütün sırlarımızı ukala bir podcast yayıncısına anlatmıştı.

"Ben bir şeyler olduğunu söylüyor," dedi ikinci cin toniğini içerken. Televizyon açıktı, sesi kapalıydı ama ekrandaki upuzun kırmızı tırnaklı kadın dikkatimi dağıtıp duruyordu. Tırnaklarını tekrar tekrar çenesine vuruyordu. O tırnaklarla birinin gözünü oyabilirdi.

Hamburgerimden kalanı toplayıp çöp kutusuna gittim. "Hiçbir şey olmadı. Bunu ona da söyledim."

"Sana inandığını sanmıyorum."

Yalandan güldüm.

"Bir şey mi *oldu*?" diye sordu.

"Şey, onunla seks yaptım," dedim çünkü konuyu değiştirmek istiyordum.

"Ah, tatlım." İçtenlikle gülümsedi. "Biliyorum. Olay yerine gittikten sonra akşam yemeğe geldiğinizde anlamıştım zaten."

"O sırada henüz seks yapmamıştık."

"İstediğiniz belliydi ama. Seni suçlamıyorum. Yerinde olsam ben de onunla yatardım. Ne de olsa bir *Avenger* gibi görünüyor."

Göğsümdeki ezici ağırlığa rağmen güldüm. "Teşekkürler, büyükanne."

Telefonum öttü, kanepede büyükannemin yanına çökerken ekrana baktım.

Temsilcimden e-posta gelmişti, kitaplarımın her yerde tükenmesi konusunda endişelenmemem gerektiğini çünkü yayınevinin zaten her birinden elli bin kopya daha basma sürecinde olduğunu söylüyordu. "*Çok heyecan verici!!*"

Sanırım öyleydi ama şu sıralar hissizlikten başka bir şey hissedemiyordum.

Telefonumu bırakırken, "Meğer insanlar gerçekten de katil

olduğundan şüphelenilen birinin aşk romanlarını almak istiyormuş," dedim.

"Tabii ki istiyorlar," dedi büyükannem. "Dediğim gibi, ilgi çekici olmak sevilmekten iyidir."

Televizyonu kapadı. "Ben'in dediğine göre onun, cinayeti senin işlediğini düşündüğüne ikna olmuşsun."

Kaşlarımı çattım. "Kendisi öyle dedi sayılır. Nasıl yaptığıma dair bir son yazmış."

"Onun yalnızca taslak olduğunu ve senin görmemen gerektiğini söyledi. Sadece bazı düşüncelerinin üzerinde çalışıyormuş. Doğrusunu istersen sesi çok yılgın geliyordu. Bir son hazırlayabildiğini sanmıyorum."

"Benim yaptığıma karar verecek, tıpkı diğer herkes gibi." Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum.

"*Herkes* değil," dedi büyükannem usulca, elini omzuma koyarak.

Gözyaşlarına boğulmamak için gözlerimi yumup başımı arkaya yasladım ama olmadı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve birden büyükannemin kanepesinde yeniden on yaşındaymışım gibi ağlamaya başladım. Büyükannem yanıma yaklaşıp kolunu omuzlarıma sardı.

"Sanırım ben yaptım," diye fısıldadım gözlerim hâlâ kapalıyken. "Sanırım Savvy'yi ben öldürdüm."

"Hayır, sen öldürmedin."

"Bilmiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun! Daha az önce onu öldürdüğünü *sandığını* söyledin. Hâlâ hatırlamıyorsun, öyle değil mi?"

Gözlerimi açtım ve hızlıca gözyaşlarımı sildim. "Hayır."

"Sen yapmadın." Dudaklarını birbirine bastırdı, kaşları çatıldıkça gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha da belirginleşti.

"Bana bu kadar güvenmeyi bırak."

"Hayır."

"Güvenini hak etmiyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Sana her şeyi anlatmadım." Ellerim titriyordu, büyükannem uzanıp ikisini birden tuttu.

"Bana her şeyi anlatmana ihtiyacım yok." Bakışlarını kaçırmıyordu, koyu renk gözleri ciddiydi. "Varlığının her bir sırrını ve ayrıntısını ortaya dökmene gerek yok. Seni *tanıyorum*."

Ben tekrar gözyaşlarına boğulurken büyükannem kollarını bana dolayıp sırtımı sıvazladı.

"Pes etme, tatlım. Pes etme."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY

Eve giderken arabayı yavaş sürüyordum. Hava kararmıştı ve Plumpton sokakları bomboştu. Los Angeles'ta sakin bir gecede yaptığım gibi neredeyse camları açacaktım ama burada nem her zamanki kadar yoğundu.

Kasabanın merkezinde ışıkta durduğumda Emmett'ın sanatsal ürünler mağazasının vitrinini süslediğini gördüm.

Kafamın içindeki suçlu ses bana onun son iki mesajına cevap vermediğimi hatırlattı. Ayrıca ona Kaliforniya'ya döneceğimi de söylememiştim.

Işık yeşile döndü. Emmett onu izlediğimi fark etti. Tereddütle el salladı.

Kahretsin. Gaza hafifçe basıp arabayı yol kenarına çektim. Dışarı çıktım.

"Selam." Cama çizdiği büyük, sarı ayçiçeğini işaret ettim. "Çok güzelmiş."

"Ah. Teşekkürler. Çocuklar öncekinin üzerine *vajina* yazmışlar, bu yüzden patron benden daha az erotik olanını çizmemi istedi."

Kahkaha attım. "Önceki çiçeğin *erotik* miydi?"

Yavaşça sırıttı. "Eh, ben öyle düşünmemiştim ama anlaşılan çocuklar benim görmediğim bir şeyi görmüşler."

Mağazanın yanındaki tuğla duvara yaslandım. "En azından daha yaratıcı olabilirlerdi. *Vajina* pek de zekice bir grafiti değil."

"Katılıyorum. Biraz çaba gösterin, çocuklar." Fırça elinde, vitrine döndü.

"Mesajlarına cevap vermediğim için özür dilerim. Bu aralar çok..."

"Meşgul müsün?" diye tahmin etti bana bakmadan. Sarı boyayı vitrinin üzerinde gezdirerek bir taç yaprağı oluşturdu.

"Hayır. Ben hiçbir zaman meşgul değilimdir."

Bana gülümseyerek baktı.

"Korkunçtu," diye tamamladım dürüst olmaya çalışarak. "Buraya dönmek, Savvy ve evliliğimle ilgili her şeyi yeniden yaşamak korkunçtu..." Derin bir nefes aldım ve dehşet içinde tekrar ağlamaya başlamak üzere olduğumu fark ettim. Büyükannemde içimi döktüğümü sanıyordum. Belli etmemek için hızlıca gözlerimi kırpıştırdıysam da gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Emmett fırçasını indirdi. Erkekler kadınlar ağlamaya başladığında genellikle dehşete kapılırlardı ama o daha ziyade meraklı görünüyordu.

"Özür dilerim." Yanaklarımı sildim.

Yanıma gelip beni öptü ki bu beklediğim son şeydi. Belki de beni rahatlatmaya çalışıyordu. Pek de hoşuma gitmemişti.

Hâlâ duvara yaslanıyordum ve Emmett vücudunu benimkine bastırmıştı. Dudakları çok sert, dili çok istekliydi. Tükürüğü büyük bir hızla ağzımın her tarafını kapladı. Bunu istediğimi nereden çıkarmıştı, bilmiyordum.

Onu itmeyi düşündüm ama bitmesini beklemek, kibarca gülümsemek ve sonra kaçıp giderken gizlice yüzümü silmek daha kolay görünüyordu.

Evimde öpüştüğümüzde kötü öpüştüğünü hatırlamıyordum. O geceye dair anılarım bulanıktı, fark ettiğimden daha sarhoş olmalıydım.

Elini gömleğimin üzerinden mememe koydu. Cidden, bunu istediğim filan yoktu.

Bir elimi göğsüne koydum, onu itmeye hazırdım. Öbür eli yanağımdaydı. Parmaklarından boya kokusu alıyordum.

"*Lucy.*"

Eli, beş yıl önce mememde olan eldi. Düğünden kahkaha ve müzik sesleri geliyordu. Askılarımdan birini indirmişti ve başparmağı meme ucumun üzerinde daireler çiziyordu. Tırnaklarının dibinde yeşil boya vardı.

"*Uzun zamandır bunu yapmak istiyordum,*" demişti dudakları boynuma değerken. Fermuarına uzandığında yakındaki çöp kutusundan gelen çürümüş yemek kokuları eşliğinde beni orada becermek istediğini anlamıştım.

Aman, olsun, diye düşünmüştüm. Sarhoştum. Çok sarhoş değildim ama Emmett'ı becermenin, muhtemelen o sırada tuvalette bir kadını domaltmış olan Matt'ten intikam almak için harika bir yol olduğunu düşünecek kadar sarhoştum.

"*Lucy.*" Savvy'nin sesi keskindi, neredeyse öfkeliydi. Döndüğümde birkaç adım ötede, elleri belinde durduğunu görmüştüm. "*Gidelim.*"

Sesi, kınayıcı bakışı beni gerçekliğe döndürmüştü. Mememi hızla elbisemin içine sokup alelacele peşinden gitmiştim.

"*Hayır, Lucy, bekle.*" Emmett elimi yakalamıştı, üstelik nazik de değildi. Beni kendine doğru çekerken çığlık atmıştım.

"*Özür dilerim.*" Şaşkınlık veren bir seçim yaparak canımı yakan adamdan özür dilemiştim. "*Bunu yapmamalıydım.*"

Sonra Savvy'nin peşinden koşmuştum ve anı orada bitiyordu.

Şu anda hâlâ Emmett'ı öpüyordum.

Aslında *onun beni* öptüğünü söylemek daha doğru olurdu. Bu noktada daha ziyade bir heykeldim.

Biri yüksek sesle boğazını temizleyince ikimiz de döndük.

Nina'ydı.

Üzerinde açık mavi önlüğüyle kaldırımın kenarında duru-

yordu. Emmett yanımdan uzaklaşırken Nina bana buz gibi bir bakış attı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu Emmett'a.

Emmett içini çektiyse de başıyla onayladı, sonra bana özür diler gibi baktı. Nina mağazaya girince o da peşinden gitti. Kapı arkalarından kapanırken çanlar çaldı.

Koşturarak arabama gittim ve şoför koltuğuna oturup derin bir nefes aldım.

Savvy düğünde Emmett'la öpüşmeme neden *kızmıştı*? Onun da mı Emmett'a karşı his...

Anı gözümün önünde canlanınca donakaldım.

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

Savvy ayaklarını yere vura vura arabasına gidip kapıyı sertçe açtı.

"Bekle, kızdın mı?" diye sordum arkasından koşuştururken.

"Bin şu arabaya," diye tersledi. Kendisi bindi ve kapıyı çarparak kapadı.

Eski bir fast-food poşetini kenara itip yolcu koltuğuna oturdum. "Emmett'la öpüşmeme gerçekten kızdın mı? Ne bu surat?"

"Kızmadım." Bir an için gözlerini yumdu, sanki benimle uğraşmak üzere güç topluyordu. "Sadece endişeliyim."

"Daha neler," dedim gülerek.

Yüzü hâlâ ciddiydi. "Ölümünü planlıyor olman gerekirken seni önce şerefsiz kocanı öperken buluyorum."

Sertçe yutkundum.

"Sonra memelerini açmış..."

"*Tek* meme! Tek memem dışarıdaydı!"

"Çöp kutusunun yanında duvara karşı seks yapmaya hazırlanırken buluyorum. Benim gibi davranıyorsun ve bu son derece endişe verici."

"Ben sen değilim. Sen olsaydım iki memem de dışarıda olurdu."

"Acı ama gerçek." Arabayı çalıştırırken yüzü yumuşadı. "Tamam ama Matt'in seni öyle ellemesine izin vererek ne halt ediyordun? O seni *incitiyor*, Lucy."

Utançtan boğazım yanıyordu. Savvy yüzümdeki ifadeyi fark edince elini vitesten çekip bana döndü.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Seni yargılamak istememiştim."

"Hayır, haklısın. Neden bilmiyorum..." Sustum çünkü bu bir yalandı. Matt'le neden birlikte olduğumu, neden dönüp dolaşıp aynı şeyleri yaptığımı az çok biliyordum. "Bazen birbirimizi hak ettiğimizi düşünüyorum."

"Hayır," dedi sertçe.

"Anlamıyorsun. Ona söylediğim sözler, ona bağırışlarım..." Başımı iki yana salladım. "Kadın gibi kadın olsaydım öyle konuşmazdım. Öyle karşılık vermezdim. Sanırım ikimiz de pislik olduğumuzdan birbirimize çekildik."

"Lucy, hayır." Elimi tuttu. "Sakın ha. Bunu sana o yaptı. Seni deliliğin eşiğine getirdi ve sonra da hayatta kalmak için yapman gereken şeyi yaptın diye seni suçladı. Bunların hepsi onun suçu."

Ellerimize baktım ve ona inandığımdan emin olmasam da başımla onayladım. "Şimdi de Emmett'la takılarak pislik yapıyorum."

"Emmett'la takılman neden pislik yapmak olsun ki?"

"Böyle kullanılmayı hak etmiyor. Çok tatlı biri."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Emmett tatlı filan *değil*. Sana iyi davranmasının tek sebebi çocukluğunuzdan beri sana âşık olması."

"Bana âşık değil. Belki hoşlanıyordu ama..."

"Haklısın. Sana âşık değil. Seni idolleştirmiş. Mükemmel kız olduğunu düşünüyor."

İtiraz etmedim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Emmett'ın gizliden gizliye sevdiğim yanlarından biri de buydu. Bana her baktığında gözleri parlardı.

"Bak, aslında sana bunu söylemeyecektim ama..." Savvy susup yüzünü buruşturdu. "Birkaç ay önce onunla yattım."

"Ya." Sesim çok tizdi, kıskançlığımı ele veriyordu. Emmett'a zaafım olduğunu bildiğini sanıyordum. O, yasaklı bölgeydi.

Ama bu çok aptalcaydı. Kendimi mantıklı olmaya zorladım. Başka biriyle evliydim ve Emmett'a karşı hislerim olduğunu hiç söylememiştim.

"Özür dilerim, arkadaşın olduğunu biliyorum," diye devam etti Savvy, dudağını ısırarak. "Sana karşı hisleri olduğunu da biliyordum ama bir gece geç saate kadar barda kaldı, ben de sarhoş oldum ve biz... Eh, epey agresif biri. Bazen bir erkek kontrolü öyle ele aldığında ona uyarsın, anlatabiliyor muyum?"

Mememi tüm dünyanın gözleri önüne serdikten sonra pantolonunun fermuarını indirişini düşündüm. "Evet."

"Bu istemediğim anlamına gelmiyor," dedi aceleyle. "İstedim. Rızam vardı. Ama işte... iyi değildi."

İrkildim. "İyi değil miydi?"

"Hayır. Yani, öpüşü..."

"Kaba," diye tamamladım.

"Tanrım, evet. Seks de çok sertti ki bunu her zaman umursamam ama onunla... kötüydü. Beni hiç umursamadı. İşini gördü geçti, anlatabiliyor muyum?"

Yüzümü buruşturdum.

"Ayrıca sonrasında da çok kabaydı. Sana söylemememi istedi..."

"Öyle mi?"

"Evet. Zaten kendimi kötü hissediyordum, o yüzden sana bahsetmesem de olur diye düşündüm." Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Ama sonra bana bayağı kaba davranmaya başladı. Ertesi hafta bara geldi, sert hareketlerle beni ellemeye filan başladı, istemediğimi söylediğimdeyse çok sinirlendi ve, *Her zaman sevişmeye hazır olduğunu sanıyordum*, dedi."

Şaşkına dönmüştüm. "Vay canına. Terbiyesize bak."

"Anlayacağın Emmett pisliğin teki, sana başka birini bulma-

nı öneririm çünkü çok daha iyisini bulabilirsin. Şu yeni barmene ne dersin? Matt'i öldürmeden önce iyi bir seks yapmalısın. Kocanın ölümünden kısa süre sonra bütün kasabaya memelerini gösterirsen ucuz görünürsün."

Yüzüme far ışığı vurunca dönüp baktım ve Emmett'ın kamyonetini yola çıkardığını gördüm. Göz göze geldik. Bakışlarımı hemen kaçırdım.

"Erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkim var, değil mi?" dedim.

"Bir şey demeyeceğim çünkü gerçekten senden aşağı kalır yanım yok."

Güldüm ve sonra uzun uzun iç çekerek arkama yaslandım. "Ondan ayrılmak zorundayım. Matt'ten."

"Evet."

"Ve Plumpton'dan. Sonrasında burada kalamam."

Vitesi taktı. "Giderken onu öldürmek istemediğine emin misin?"

"Aslında başından beri istemiyordum, Savvy." İntikam arzum azalıyor, yerini yavaş yavaş yeni bir hayat arzusuna bırakıyordu. Şimdiye kadarki hayatım sözde "iyi" seçimlerden oluşuyordu; üniversitede bir adamla tanışmıştım, onunla evlenmiştim, büyüdüğüm yere geri dönmüştüm ve rüya gibi bir evde yaşıyordum. Sonra her şey boka sarmıştı.

İntikam almaktan ziyade farklı seçimler yapsaydım ne olacağını öğrenmek istiyordum. Yeniden başlamam gerekiyordu. Ayrılmaktan korktuğu için, kıskanılacak bir hayatı olmazsa diğer insanların kendisi hakkında ne düşüneceğinden korktuğu için berbat evliliğini devam ettiren kız olmak istemiyordum.

Ve yeni başlangıcımın olası bir hapis cezasını içermesini istemiyordum.

"Peki *sen* Matt'i gerçekten öldürmek istedin mi?" diye sordum Savvy'ye.

"Kesinlikle." Bana ciddi olup olmadığını anlamamı imkânsız kılan bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Hayır," dedim usulca, karanlık camdan dışarı bakarak. "Yapamam."

Toprak yola çıktı. "Nereye gidebiliriz? Kasabadan ayrılırsak?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir yere. Bir gece Matt uyurken bavulumu toplayıp ortadan kaybolmayı düşünüyordum. Ama tek başıma gidecek kadar cesur olduğumu sanmıyorum."

Savvy gülümsedi. "Hep nereye gitmek istedim, biliyor musun?"

"Nereye?"

"Kaliforniya'ya. Los Angeles'a."

"Orası çok pahalı," dedim efkârlı bir sesle.

"Pahalı çünkü harika." Elini direksiyona vurdu. "Hadi yapalım şunu."

"Ciddi misin?"

"Evet. En kısa zamanda. Sikmişim Teksas yazlarını, bir yazı daha burada geçirmek istemiyorum. Yarın gece gidelim."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ben sadece hayal kuruyordum ama Savvy bu hayalimi gerçekleştirecekti.

Fikrimi değiştirmeye kalmadan, "Tamam," dedim.

Sevinçle çığlık attı. "Tamam ama Matt seni bulmaya gelirse onu öldüreceğiz."

"Anlaştık."

Karanlıkta gözlerini kısarak bir şeye bakarken gülümsemesi soldu. "Bu da ne?"

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY

Gözlerimi sımsıkı yumarak anının geri kalanını netleştirmeye çalıştım.

Ama kayboluyordu. Savvy'nin kahkahası, gülümsemesi uzaklaşmaya başladı ve geriye bir tek göğsümdeki sızı kaldı.

Plumpton'dan birlikte gidecektik. Savvy'yi Los Angeles'ta görebiliyordum. Plaja bayılır, trafikten nefret ederdi. Muhtemelen aynı dairede kalırdık.

Olabilecekleri düşünürken nefesim kesildi.

Bu da ne? Bu da ne? Bu da ne? Savvy'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Önümdeydi, yüzünden kanlar damlarken gülümsüyordu. Çok uğraşıyordum.

Mağazanın vitrininden Nina'nın Emmett'ın önünde durduğunu görebiliyordum, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Emmett'ın yüzü kıpkırmızıydı, kızgındı. Nina'ya bağırıyordu.

Emmett düğünden ayrılmıştı. Bunu hatırlayınca gözlerimi kırpıştırdım; kamyonetini yola çıkarıp giderken yüzünü net biçimde görmüştüm.

Çantamdan telefonumu aldım. Ben ilk çalışta açtı.

"Selam, Lucy."

"Emmett düğünün sonuna kadar kaldığını söylememiş miydi?"

"Ne? Şey... Evet. Bir dakika, bir dakika, bunu kaydedebilir miyim?"

"N'aparsan yap. Sadece..."

"Dur bir saniye. Tamam. Tekrar sor."

"Emmett düğünün sonuna kadar kaldığını söylemişti, değil mi?"

"Evet. Düğün gece üçe kadar sürmüş. İnsanlar onu orada görmüşler. İnsanların evlerine dönmeleri için araç ayarlamaya yardım etmiş."

"Kimse onun gidip sonra geri döndüğünü hatırlamıyor mu?"

"Hayır. Kendisi de düğün boyunca orada olduğunu söyledi."

"Gittiğini hatırlıyorum. Savvy ve ben oradan ayrılmadan hemen önce."

Uzun bir duraksama oldu. "Emin misin?"

"Evet. Savvy'yle birlikte arabadaydık, otoyola çıkan toprak yolda Emmett'ın yanımızdan geçip gittiğini gördüm. O da beni gördü. Göz göze geldik."

"Lucy, ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Şey... parça parça hatırlıyorum. Düğünün bazı bölümlerini ve Savvy'yle arabaya bindiğimizi hatırlıyorum. Burayı terk etmekten bahsediyorduk. Birlikte Los Angeles'a gidecektik."

"Kavga mı ediyordunuz, yoksa?.."

"Hayır. Kavga etmiyorduk. Mutluyduk." Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Hadi, oraya gidelim. Şimdi. Dışarısı karanlık, belki bu yardımcı olur. Neredesin?"

"Sanatsal ürünler satan mağazanın önündeyim." Soluk soluğa konuşuyordum.

Mağazanın vitrininden Emmett'ın öfkeyle elini kolunu salladığını gördüm.

Nina irkildi. Kollarını vücuduna doğru çekip yüzünü yana çevirdi ve gözlerini sımsıkı yumdu.

Bunu ben de yapmıştım.

Bu duruşu biliyordum.

Dayak yemeye hazırlanırken böyle yapardınız.

"Lucy?" dedi Ben.

Emmett ona vurmadı. İki bileğini birden tuttu.

"Neden oradasın?"

"Çünkü Emmett..." Sustum. Emmett'ın Nina'nın bileklerini çok sıkı tuttuğunu görebiliyordum. Nina hüngür hüngür ağlıyor, Emmett'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ona zarar veriyor," dedim sessizce. Harekete geçmeliydim. Nina'ya yardım etmeliydim.

"Emmett mı? Kime zarar veriyor?"

Nina kendini kurtardı. Mağazadan fırladığı gibi arabasına atladı. Dikiz aynasından köşede gözden kayboluşunu izledim.

Biri camıma vurunca yerimden sıçradım.

Emmett'tı.

Ve artık hatırlıyordum.

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

"Bu da ne?" diye sordu Savvy, karanlığa gözlerini kısarak bakarken.

Öne doğru eğildim. Bir kamyonet yolun ortasına park etmişti. Önünde uzun boylu bir adam duruyordu. Savvy'nin farları adamın yüzünü aydınlattı.

Emmett.

Savvy yavaşlayarak durdu ve camını indirdi. *Bu da ne?* der gibi elini uzattı.

Emmett arabanın etrafından dolaşıp benim tarafıma geldi. Ben de camımı indirdim.

"Konuşabilir miyiz?" Bunu soluk soluğa, yalvarır gibi sormuştu. Çocukluğumdan beri tanıdığım Emmett ile Savvy'nin bana anlattığı versiyonunu bağdaştırmakta zorlanıyordum. Bu Emmett yumruklarını sıkmış, bana gözlerinde vahşi ve çaresiz bir ifadeyle bakıyordu.

"Dostum, şimdi mi?" dedi Savvy bıkkın bir sesle. "Yarına kadar bekleyemez mi?"

Emmett onu duymazdan geldi. "Lütfen?"

İç çekip kapı koluna uzandım. "Olur. Savvy, sorun değil, Emmett beni eve bırakır." Onaylaması için Emmett'a baktığımda yüzü aydınlandı. Başını aşağı yukarı salladı.

"Hayır, sorun değil," dedi Savvy. "Beklerim."

Bunu tartışmaya yer bırakmayacak biçimde söylemişti ve

Emmett'ın sinirle gözlerini devirdiğini gördüm. Arabadan inip kapıyı arkamdan kapadım. Havada yağmur kokusu vardı ve mayıs ayına göre biraz serindi.

Emmett arabadan uzaklaşıp yolu çevreleyen sık ağaçların arasına doğru ilerledi. Arkama baktım. Savvy'nin şoför koltuğundan bize baktığını hâlâ görebiliyordum.

"Özür dilerim, tuhaf olduğunu biliyorum ama seninle konuşmam gerekiyordu." Gözlerini kısarken bir elini gözlerine siper etti. "Gerçekten de farları kapamayacak mı?" Savvy'nin farlarından uzaklaşarak ormanın biraz daha derinine ilerledi.

"Şey, öyle kaçmamalıydım," dedim peşinden ağaçların arasına doğru ilerlerken. Bu gece dolunay vardı ve Savvy'nin farları hâlâ biraz ışık sağlıyordu. Emmett'ın yüzünü net olarak görebiliyordum. Gözleri irileşmişti, bakışlarında çaresizlik vardı.

"Hayır, ben..." Susup başını iki yana salladı. "Seni öpmemeliydim. Bir an kontrolümü kaybettim. Beni anlamalısın, Lucy, sana deli oluyorum."

Yutkundum. Savvy bana ne yaptığını söylememiş olsaydı bile bu itirafa heyecanla tepki vereceğimi sanmıyordum. Matt'ten sonrasını hayal etmek çok zordu.

Berbat durumdaydım ve her şeyin üstüne bir de Emmett'ın duygularına ihtiyacım yoktu.

"Yıllardır sana deli oluyorum," diye devam etti, içimde yaşadığım çatışmadan habersiz. "Matt'in sana pislik gibi davrandığını ve seni aldattığını biliyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni aldattığını?"

"Biliyorum," dedim.

Bir adım daha yaklaştı. "Ayrıl ondan. Benimle ol. Seni seviyorum. Seni çocukluğumuzdan beri seviyorum."

Beni belimden yakalayıp öptü. Sanki yüzümü yutmaya çalışıyormuş gibi hararetliydi. Onu ittim.

"Yapamam, özür dilerim." Bir adım geri çekildim.

Beni hemen tekrar yakaladı. "Evet, yapabilirsin. O evde mükemmel bir hayatın olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ne kadar mutsuz olduğunu görüyorum. Matt'i gerçekten sevmediğini biliyorum. Hiç sevmedin. Burada kalıp bu mükemmel eş imajını sürdürmek zorunda hissettiğini biliyorum ama değilsin. Sana yardım etmeme izin ver."

Bir parça gerçekten yola çıkarak benim adıma kocaman bir hikâye uydurması çok garipti. Beni kurtarabileceği bir hikâye. Kesinlikle mutsuzdum ama Matt'i *sevmiştim*. Bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyordum. Çünkü bir zamanlar ona deliler gibi âşıktım ve henüz içimdeki bütün aşkı döve döve öldürememişti.

Mükemmel eş imajı çizmeye çalıştığımı hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse bu konuda berbat bir iş çıkarıyordum.

"Yapamam," dedim tekrar. "Özür dilerim. Matt'le mutlu olmadığımız konusunda haklısın ama şu anda başka bir ilişkiye başlayamam."

"Seni bekleyeceğim," dedi hızlıca. "Zamana ihtiyacın varsa. Lütfen, Lucy, sadece..." Sözünü bitirmedi. Susup beni tekrar öptü. Madem beni hemen öpecekti, o zaman "bekleyeceğim" derken ne kastediyordu?

"Emmett, dur." Onu yine ittim. "Böyle bir şey olmayacak, tamam mı? Özür dilerim."

Yüzündeki umutlu ifade silindi. "Ne?"

"Benim, benim... Sana karşı öyle hislerim yok. Biz hep arkadaştık, arkadaş kalmalı–"

"Bana karşı öyle hislerin yok mu? O zaman neden beni öpüp duruyorsun?"

"Özür dilerim, ben..."

"Bir şey hissetmeseydin beni öpmeye devam etmezdin!" Sesinde artık öfke vardı.

"Tamam, gitme vakti geldi!" diye bağırdı Savvy. Arabasının kapısının kapandığını duydum, bir an sonra ağaçların arasında belirdi.

Emmett'ın beni eve bırakabileceğini söylediğimde beni duymazdan geldiği için içim minnetle doldu.

"Tanrı aşkına, Savvy, işimize burnunu sokmayı keser misin?" diye çıkıştı Emmett. "Konuşuyoruz."

"Bana daha çok ona bağırıyormuşsun gibi geldi."

"Bağırmıyordum, sadece..."

"Sorun değil," diye araya girdim. "Yarın devam etsek olur mu, Emmett? Saat geç oldu ve çok içtim."

"Hiçbir şeye devam etmek zorunda değilsin," dedi Savvy. "Hayır dedi, dostum. Kabul et."

Emmett'ın burun delikleri genişledi. "Sana soran olmadı. Bırak da Lucy ve ben..."

"Şunu o kalın kafana sok, göt herif. Hayır, hayır demektir." Savvy kolunu benimkine dolayıp hafifçe çekiştirdi.

"Olmaz. Daha işimiz bitmedi." Emmett öbür elimden tutarak beni Savvy'den ayırdı. Kolumu mengene gibi kavramıştı, yüzümü buruşturdum.

"Bunu yapmadın!" Savvy ellerini Emmett'ın göğsüne koydu ve onu sertçe itti. Emmett geriye doğru tökezlediyse de beni bırakmadı.

"Dokunma bana," diye gürledi.

"Bırak onu."

"Hayır."

"Emmett, lütfen bırak gideyim," dedim, büyük bir çabayla sakin kalmaya çalışarak. Zihnimde alarm zilleri çalıyordu.

Neredeyse istem dışı yumruklarımı sıktım. Dövüşmeye hazırdım. Matt'le bu noktaya pek çok kez gelmiştim.

"Tanrım, sen tam bir pisliksin," diye bağırdı Savvy. "Bırak onu!"

"Bir kez olsun kendi işine bak, seni aptal..."

Ona yumruk attım. Çenesine geldi. Matt'le biraz pratik yapmıştım ama yine de iyi bir yumruk değildi. Dengemi kaybetmiştim ve istediğim kadar sert inmemişti.

Yine de Emmett kolumu bırakıp geriye doğru tökezledi. Matt gibi yumruk yemeye alışık değildi.

"Hayır dedim!" diye bağırdım. Bağırmak istememiştim ama sanki beynim kısa devre yapmıştı. Kontrol tamamen bende değildi. "Lanet olası yardımını istemiyorum! Aptal çocukluk aşkın umurumda değil!"

Emmett bana bön bön baktı. Arkama dönerken titriyordum. Savvy bana epey etkilenmiş gibi bakıyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi ve sonra güldü.

Omzumun üzerinden Emmett'a baktığım anda üzerime atıldığını gördüm.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

LUCY

"Hey," dedi Emmett, beni şimdiye döndüren sesi camın ardından boğuk geliyordu. Kapıyı açtı. Keşke kilitleseydim. Gözlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde diz çöktü. "Gitme. Bir dakikalığına içeri gel."

"*Lucy?*" Ben'in sesi kısıktı, bacağımın üzerine indirdiğim telefondan geliyordu. Emmett telefona baktı.

"Kim o?" diye sordu.

"Ben," dedim belli belirsiz bir sesle. Donakalmıştım. Tek görebildiğim üzerime atılan Emmett'ın öfkeli yüzüydü.

"Selam, Ben!" dedi Emmett neşeli, yüksek bir sesle. Bana gülümsedi.

Şaşkınlığımın yüzümden belli olup olmadığını bilmiyordum. Bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş hâldeydim.

"Telefonu kapayacak mısın, yoksa?.." Emmett hafifçe güldü.

Sonra yutkundu, ben de bunu gördüm. Gergindi.

Ağzım kurumuştu. Telefonu öyle sıkı tutuyordum ki elim acıyordu.

Emmett uzanıp telefonu benden aldı. Kulağına koydu. "Selam, Ben. Sanırım Lucy'nin biraz sakinleşmesi gerek. Seni sonra arar, tamam mı?"

Ben'in itiraz edip etmediğini bilmiyordum. Emmett aramayı sonlandırdı ve telefonu –benim telefonumu– cebine koydu. Nazikçe kolumu tuttu.

"Hadi, içeri gel. Bir bardak su ya da başka bir şey ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu hâlde araba kullanmana izin veremem. Yüzün kireç gibi." Uzanıp yolcu koltuğuna bıraktığım anahtarlığımı aldı. Birden terlediğimi fark ettim. Dakikalardır bu sıcak arabada oturuyordum.

"*Kaç, Lucy*," diye bağırdı Savvy kafamın içinde. "*Kaç!*"

"İçeri gel," diye tekrarladı Emmett. Bir elini yanağıma koydu. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Emniyet kemerimi çözdü. Taktığımın farkında değildim.

"Gel hadi." Emmett ellerini kollarıma koydu. "Arabadan inelim, tamam mı, Lucy?"

Sesi nazikti.

Allak bullak olmuştum çünkü kafamın içinde bağırıyordu.

Ayışığı Kitaplığı

BEŞ YIL ÖNCE

LUCY

Emmett üzerime atılarak beni Savvy'ye çarptı. İkimiz de yere düştük.

"Aman tanrım." Önce Savvy ayağa kalkıp bana elini uzattı. Kolunu kavradım.

Emmett ona yumruk attı. Savvy benden uzağa savrulurken tırnaklarım derisini çizdi.

"Seni lanet olası sürtük! Bütün hayatımı seni bekleyerek, iyi adam olarak, sana arkadaşlık ederek geçirdim, karşılığını böyle mi ödüyorsun?" Emmett beni gömleğimden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

Savvy, Emmett'ın üzerine atlayıp kollarını boynuna doladı. Emmett iki büklüm olup kıvranırken gömleğimi bıraktı.

Savvy'nin ellerinden birini yakalayıp üzerinden çekince Savvy sırtından düştü.

Emmett arkasına dönüp beni yakalamaya çalıştı. Etrafından dolanarak Savvy'nin eline uzandım. Savvy tekrar elimi tuttu ve beni de yanında çekiştirerek koşmaya başladı.

Ağaçların arasında başımızı eğerek koştuk. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettiğimde Emmett'ı göremedim.

"Kahretsin," dedi Savvy aniden. "Yanlış yöne dönmüşüm."

Durup omzumun üzerinden baktım. Etraf karanlık ve sessizdi. Yoldan uzağa kaçmıştık ve Emmett görünürlerde yoktu.

Kesik kesik nefesler alıyordum. Çantama uzanmaya çalıştım. Telefonuma. Arabada kalmıştı.

"Telefonun yanında mı?" diye sordum.

"Evet!" Ellerini elbisesinin ceplerine sokup telefonunu çıkardı. Ekrana bakarken yüzü düştü. "Kahretsin. Şarjı bitmiş."

Gözyaşlarım sicim gibi akıyordu, titreyen elimle onları sildim. "Özür dilerim. Arabadan çıkmamalıydım. Onun..." Burnumu çektim.

Savvy başını iki yana salladı. "Senin suçun yok. Ama daha sonra, polislere haber verdikten sonra, seni muhtemelen tecavüze uğramaktan ve öldürülmekten kurtardığımı hatırlamanı istiyorum. Sonsuz minnet bekliyorum."

Gözyaşları arasında güldüm. "Sonsuz minnet. Anlaşılmıştır."

Savvy elimi tuttu. "Hadi, düğün salonuna geri dönelim," dedi karanlık ağaçları işaret ederek. "Emmett muhtemelen arabanın yanında bizi bekliyordur."

"İki kilometreye yakın var, öyle değil mi?"

"Evet ama bence en güvenli seçenek bu." Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için uzandı. Ben de aynını yaptım.

"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" Sanki birdenbire mucize eseri yıldızlardan yön bulma yeteneği kazanabilirmişim gibi gökyüzüne baktım. Oysa güneş varken kuzeyle güneyi zor ayırt edebiliyordum.

"Şey." Önce sola, sonra sağa baktı. "İyi noktaya parmak bastın."

"Şu taraftan geldik, değil mi?" Bahsettiğim tarafı işaret ettim.

"Galiba? Artık farlarımı göremiyorum." İki elini de alnına bastırdı. "Aman tanrım. İnsanlar telefonlardan önce nasıl yaşıyorlardı?"

"Bir dakika, ana yoldan o kadar da uzak değildik," dedim. "Bakalım arabaların sesini duyabilecek miyiz? Bence şu tarafa gidebiliriz."

İri bir yağmur damlası tam gözüme düşünce irkilerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Harika," dedi Savvy, bir damlayı yakalamak için elini uzatarak. "Yağmur şu anda tam da ihtiyacımız olan şey."

Yaprakların ezildiğini duyunca hemen o yöne döndüm.

Emmett karanlığın içinden koşarak çıktı, başının üzerinde bir şey vardı. Balyoz gibi bir şeye benziyordu ama inşaatlarda kullanılan türden değildi. Bir sopanın ucundaki metal bir bloktan ibaretti.

"Koş," diye fısıldadı Savvy.

Birlikte ağaçlara çarpa çarpa koşmaya başladık. Topuklularımız olmadan daha hızlıydık. Emmett'a çarpmasını umarak benimkini arkama fırlattım.

Ama ıskaladım. O ise bize gittikçe yaklaşıyordu.

Savvy elimi bıraktı. Nefes nefese kalmıştı. "Git, Lucy. Kaç."

Tekrar elini tutmaya çalıştım. "Durma. Arabaları duyabiliyorum."

"Hayır. Sen benden daha hızlısın. Git hadi. Yardım getir. Ben Emmett'la başa çıkabilirim."

"Hayır, yapamazsın..."

Bir el saçımı çekince çığlık attım. Geriye doğru tökezlerken yüzüme bir yumruk geldi. Gözlerim karardı. Matt bile bana bu kadar sert vurmamıştı.

Yerdeydim. Buraya nasıl indiğimi hatırlamıyordum. Emmett balyozu Savvy'ye doğru savururken Savvy eğildi.

Emmett'ın üzerine atılıp balyozu elinden almaya çalıştı. Balyoz gümbürtüyle yere düştü.

Savvy toprağın üzerinde debelenerek balyoza doğru gitmeye çalıştı. Emmett onu ayak bileğinden yakaladı ve Savvy çığlık atarken onu kendine doğru çekti.

İleri atıldım, Savvy için atıldım. Beynim hâlâ tekliyordu, görüşüm net değildi. Parmaklarımı Savvy'nin koluna dolayıp çaresizce onu kendime çekmeye çalıştım. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki ellerim acımaya başlamıştı.

Emmett aniden onu bırakıp yerden bir şey aldı.

Ağır ve kalın bir ağaç dalıydı, savurdu.

Dal Savvy'nin kafasına çarptı.

Savvy inleyerek yere yığıldı. Elim ayağım birbirine dolana-

rak yanına koştum. Yavaşça doğruldu, kafasındaki yarıktan oluk oluk kan akıyordu.

Emmett tepemizde dikilmiş, hızlı hızlı nefes alıyordu. Ağaç dalını kenara atıp balyozu aldı.

Kollarımı Savvy'ye dolayarak onu korumaya çalıştım. "Lütfen dur," diye yalvardım. "Durursan kimseye söylemeyiz, tamam mı? Zaten gitmeyi planlıyorduk. Gideceğiz ve bir daha bizden haber almayacaksın. Söz veriyorum. Lütfen, Emmett."

Bana baktı, gözleri karanlıkta simsiyahtı.

"Lucy?" Matt'in sesi sessizlikte çınladı. "Savvy? Emmett? Hepiniz orada mısınız?"

Donakaldım. Ana yola değil, arabaya doğru koşmuştuk. Duyduğum araba sesi Matt'inkiydi.

"Ma–"

Emmett çığlığımı kafama indirdiği balyozla kesti. Kafamın sol tarafını sıyırdıysa da geriye savrulmama yetmişti. Savvy yere düşmeden beni yakaladı.

"Matt! Yardım et!" diye bağırdı.

Emmett balyozu tekrar kaldırdı. Tökezledim. Başım dönüyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

Yukarı baktım. Emmett kolunu kaldırmıştı, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Bunu bana sen yaptırdın," dedi hırlarcasına.

Balyoz doğruca kafama geliyordu.

Savvy beni iterek yoldan çekti. Emmett balyozu kafasına öyle sert indirdi ki çatırtı ağaçların arasında yankılandı. Savvy kucağıma yığıldı. Elbisemin üzerinde kan birikti.

Ellerim kan içindeydi.

Beynimde bir uğultu vardı.

"Savvy?" Matt'in sesi hâlâ uzaktı.

Emmett omzunun üstünden baktı, küfretti, sonra balyozu bir daha savurdu.

Her şey karardı.

ELLİNCİ BÖLÜM

LUCY

"Hatırlamak için çok çabalıyorsun," dedi Emmett.

Arabadan inmiştim. İndiğimi hatırlamıyordum ama şimdi arabanın yanında duruyordum ve Emmett endişeyle bana bakıyordu. Parmakları bileklerime dolanmıştı.

"Bu sana iyi gelmiyor," diye devam etti. "En son kendini çok zorladığında ne olduğunu hatırlıyor musun? Kafanda bir şeyler yaratmaya başlamıştın."

Savvy'nin kafasına inen balyozun çatırtısı beynimde tekrar tekrar dönüyordu.

Benim yarattığım bir şey olamayacak kadar gerçekti.

"Matt sana o gece orada olduğumu söyledi, değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Emmett'ın yüzü karardı. "Sana orada olduğumu söyledi. Söylemeyeceğine söz vermişti ama o pisliğin sır tutamayacağını bilmeliydim." Ellerini yanaklarıma koydu. "*Ben* sana asla zarar vermem, bunu biliyorsun."

"Matt bana orada olduğunu söyledi," diye tekrarladım yalan olmasına rağmen. Matt bana hiçbir şey söylememişti.

Emmett *orada* mıydı? Ve Matt *biliyor* muydu?

"Düğünden yirmi dakikalığına ayrıldım çünkü köpeğimi dışarı çıkarmak için eve gitmem gerekiyordu," dedi. "Seni gördüm... Şey, bilmek istemezsin."

"Hayır, istiyorum," diye fısıldadım.

"Düğünde biraz kırıştırmıştık," dedi Emmett. "Biz... Eh, bunu yapmaya devam ediyorduk. Ondan önceki zamanları hatırlıyorsun. Sen ve ben sürekli birbirimize çekiliyorduk."

Sarhoş olup onu iki kez öpmemi böyle de tarif edebilirdi tabii.

"Savvy bizi gördü ve çok kızdı. Sana hiç söyledi mi bilmiyorum ama onunla kısa bir ilişkimiz oldu. Önemli bir şey değildi, sadece birkaç kez yattık ama sonrasında bana çok soğuk davrandı. Galiba göründüğünden daha fazlası olduğunu düşündü."

Savvy'nin kötü seksten sonra ondan kaçmasını da böyle tarif ediyordu demek.

"Düğünden beraber ayrıldınız. Köpeğimi dışarı çıkarmak için eve gitmeye karar verdim ve yol kenarında Savvy'nin arabasına rastladım. Garip olduğunu düşündüm çünkü davetlilerin çoğu ana yolu kullanıyordu. O gece yağmur yağacaktı ve mekândaki insanlar bize o yoldan gitmememizi, yolu sel basabileceğini söylemişlerdi. Sanırım unuttu. O gecenin ilerleyen saatlerine kadar *ben* de unutmuştum."

"Arabasına rastladın, çoktan park etmişti," diye tekrarladım.

"Aynen. Aracımdan indim, siz ağaçların arasında birbirinize bağırıyordunuz."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Pek anlaşılmıyordu. Ama gerçekten sinirli görünüyordunuz. Savvy sana tokat attı, sen de onu tırmaladın. O zaman müdahale etmeye karar verdim ama sen ağaç dalını aldın ve... Ona o kadar sert vurmak istediğini sanmıyorum. Panikledin, çığlık atmaya başladın ve kaçtın."

"Kafamdaki yarayı unuttun," dedim Emmett'a.

Ellerini yanaklarımdan indirdi. "Ne?"

"Kafamdaki yara. *Benim* de kafama darbe aldığımı unuttun."

"Ah." Yüzünde paniğe benzer bir ifade belirdi ama sonra

kayboldu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sen deli gibi koşuyordun. Kafanı bir yere çarpmış olmalısın. Aslında peşinden gelmeye çalıştım ama kaçtın."

"Ve Savvy'yi ölüme mi terk ettin?" diye sordum.

"Çoktan ölmüştü," dedi usulca. "Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

"Polise gitmedin çünkü?.."

"Çünkü seni seviyorum." Gözlerini benimkilere dikmişti. "Bir hata yapmış olman umurumda değil. Hem önce o sana vurdu. Ayrıca sen bilerek yapmadın. Bundan eminim."

"Ona ne söyledin?" diye sordum. Beynimdeki uğultu geri dönmüştü. Düşünmekte zorlanıyordum. "Matt'e."

"Gerçeği söyledim. Savvy'yi öldürdüğünü gördüğümü."

"Ben neden..." Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Neden kaçtım?"

"Bence yaptığın şeyle yüzleşmekten korkuyordun."

"Matt de mi polis çağırmadı?"

"Kendimiz halletmek istedik. Seni bulacaktık ama yol sular altında kalınca geri dönemedik. Sonra o adam seni bizden önce buldu ve... hiçbir şey söylememek daha doğru geldi. Zaten hatırlamıyordun."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bu seni epey rahatlatmış olmalı."

Kaşları birbirine yaklaştı. "*Beni* mi? Senin için rahatladım. O travmayı hayatın boyunca hatırlamanı istemem. Düğünde yaşadıklarımızı hatırlamadığın için hayal kırıklığına uğradım çünkü sonunda..."

"Çöp kutusunun yanında sevişmek üzere miydik?" Onun yerine bitirdim.

"Sonunda birbirimize olan hislerimizi kabul ediyorduk."

"Sanırım öyleydi. Çocukluk aşkını umursamadığımı ve beni rahat bırakmanı istediğimi söylüyordum."

Donakaldı. "Bunu hiç söylemedin."

"Beni Savvy'yi öldürürken gördüğünü söylediğinde Matt sana neden inandı? Sana vurmuştum. Yüzünde buna dair kanıt yok muydu?"

"Sen bana hiç vurmadın," dedi.

"Sanırım Savvy de sana vurdu ama o, bu işte pek iyi değildi. Çok minyondu. Bıçaklarla arası daha iyiydi."

Emmett bunu duyduğuna şaşırmıştı.

"Sana daha sert yumruk *atmalıydım*. Pratik yapmıştım." Böğrüne bıçak saplamak daha iyi olurdu. Savvy haklıydı.

"Lucy." Çocukla konuşur gibi konuşuyordu. "Duralım bence. Histeriye kapılmak üzeresin."

Yüzüne yumruğu geçirdim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY

Emmett inleyerek yola doğru tökezledi. Bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Şaşkınlığı çabucak öfkeye dönüştü.

Kaçmalıydım. Savvy'nin sesinin kafamın içinde belirip bana kaçmamı söylemesini bekledim.

Bunun yerine pembe elbisesiyle Emmett'ın yanında belirdi, yüzünden kanlar damlıyordu.

"*Aklıma bir fikir geldi*," dedi sırıtarak. "*Hadi Emmett'ı öldürelim!*"

Gülümsedim. Bu harika bir fikirdi.

Ellerimi yumruk yaparak yola doğru yürüdüm. Ona vurduğum sağ elim şimdiden acımaya başlamıştı.

Ama umursamadım.

Emmett beni yakamdan yakalayıp bana vurmak üzere elini kaldırdı. Eğilip karnına yumruk attım.

Nefesi kesildi ve iki büklüm oldu. Hırıltılı bir sesle, "Lucy, dur," dedi.

Yumruğumu yüzüne nişanladım ama benden kaçtı. Gözlerinin öfkeyle parıldadığını gördükten bir an sonra yumruğunu yüzüme savurdu.

Bir an için dünya bembeyaz oldu. Yerdeydim, avuçlarıma çakıllar batıyordu. Yüzümden ağzıma ıslak bir şey damlıyordu. Kan tadı aldım.

Emmett kollarımın altından tutup beni yoldan kaldırdı. Başım dönüyordu ve beni mağazaya doğru götürdüğünü fark edince debelenip tekmeler savurmaya başladım.

"Lanet olsun, Lucy!" diye bağırdı. Elinden kurtulup ayağa fırladım. Üzerine atıldım.

Birlikte yere düştük, iki kez yuvarlandıktan sonra üzerine çıkmayı başardım. Ellerimi boğazına doladım ve var gücümle sıktım.

Ayaklarını savurdu. Yüzü kızarmaya başladı.

Hadi öldürelim hadi öldürelim hadi öldürelim

Emmett kalçasını kaldırarak beni üzerinden attı. Ayağa kalktığı gibi mağazaya koşmaya başladı.

Mağazaya dalıp bir standı devirerek etrafa boya fırçalarının saçılmasına neden olurken ben de peşinden içeri girdim. Fırçaların üzerinden atladım.

Raftan bir balyoz aldı; Savvy'yi öldürmek için kullandığı türden bir balyozdu ve birdenbire o balyozun o gece kamyonetinde olduğunu fark ettim. Beni öldürecek bir şey almak üzere kamyonetine geri dönmüştü.

Adi şerefsiz.

Onu gömleğinin arkasından yakaladım ama gömlek yırtılınca elimden kurtuldu. Koşarak arka kapıdan çıktı.

Peşinden giderek yoğun, nemli havaya geri çıktım.

Balyozu kaldırmış, beni bekliyordu. Kafama doğru savurdu ama tam zamanında geri çekildim. Kenarı alnımı belli belirsiz sıyırdı.

Geriye doğru tökezledim. Yine savurdu, yine ıskaladı, ben de elini tutmak için uzandım, balyozu ondan almaya çalışıyordum.

Beni itip balyozu tekrar savurdu. Balyoz bu sefer çeneme geldi ve acı içinde geriye savruldum.

Öfkemin arasında bir anlık aydınlanma yaşadım. Kaçmalıydım. Arkama, arabamın dükkânın köşesinden göründüğü yere baktım.

Birden anahtarlarımı aldığını hatırladım. Anahtarlarımı ve telefonumu. Kaçabilirdim ama elimde hiçbir şey olmadan.

Ben orada durup darbeden dolayı gözlerimi kırpıştırırken Emmett'ın yüzünde vahşi bir tatmin ifadesi belirdi. Yaşadığım duygular tanıdıktı; kapana kısılmış olmanın sebep olduğu panik, bütün gücün onda olmasının yarattığı hayal kırıklığı.

Çığlık attım. Gırtlaktan geliyordu, daha önce kendimden hiç duymadığım bir sesti.

Emmett'a saldırdım ve bunu yaptığımda yüzünde beliren şok ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en tatmin edici şey olabilirdi. Paldır küldür yere düştük, uzuvlarımız ve homurtularımız birbirine karışıyordu.

Balyozu ondan almak için kollarını tırmaladım. Dizim göğsüne çarptı ve nefesi kesilirken sapı tutan eli gevşedi. Balyozu ondan kaptığım gibi ayağa fırladım.

O da ayağa fırladı, dudakları kıvrılmıştı, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Balyozu karnına indirdim.

Nefesi kesilerek iki büklüm oldu ve öğürdü. Durmamı ister gibi elini uzattı. Balyozu tekrar indirmeye hazırlanırken duraksadım.

Birdenbire doğrulup koşmaya başladı.

"Emmett!" diye bağırdım. Kısacık bir an için ters yöne koşmayı düşündüm. Ama ayaklarımın başka fikirleri vardı. Bunu yapmaya karar verdiğimi bile fark etmeden onu kovalamaya başlamıştım, öfkem beni kamçılıyordu.

Uzaktan birinin adımı seslendiğini duydum. Gerçek miydi yoksa Savvy miydi kestiremedim.

Dükkânın arkasında küçük bir ağaçlık alan vardı. Emmett oraya doğru koşuyordu ve ben de var gücümle arkasından gidiyordum. Emmett omzunun üstünden dehşet dolu bir ifadeyle bana baktı. Bunda tatmin edici bir şey vardı. Belki Savvy de o adamı öldürürken böyle hissetmişti. *Hak etmişti.*

"Daha hızlı koşsan iyi edersin, pislik!" diye bağırdım.

"*Lucy!*" diye bağırdı ses yine. Savvy değildi. Daha yakından geliyordu.

Emmett'a yetişmek üzereydim. Elimi uzattığımda parmaklarım gömleğinin kumaşını sıyırdı. Kumaşı tutup onu kendime doğru çektim. Bağırarak yere düştü ve hemen kalkmaya çalıştı.

Başımın tepesine kaldırdığım balyozu bacağına sertçe indirdim. Emmett çığlık atarken çok hoş bir çatırtı yankılandı.

"*Lucy!*"

Emmett sağlam bacağından güç alarak dizlerinin üzerinde öne atılıp balyozu elimden çekti. Balyoz havaya savruldu.

Ve Ben'in ayaklarının dibine düştü.

Ben soluk soluğaydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dehşet içinde bir bana bir Emmett'a bakıyordu.

"Aman tanrım, Ben," dedi Emmett. Sağlam bacağını kullanarak benden uzaklaştı. "Aklını kaybetti. Aklını kaybetti. Beni öldürmeye çalışıyor."

Ben gözlerimin içine baktı. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Tenime kan bulaştı.

Balyoza baktım. Sonra yeniden Ben'e döndüm.

Yavaşça yere uzanıp balyozu aldı.

"Savvy'yi o öldürdü." Sesim kısıktı. Benim sesim gibi değildi. "Savvy'yi öldürdü, beni de öldürmeye çalıştı."

Ben'in yüzünde şaşkınlık belirdi. Çarkların döndüğünü, röportajların kafasında tekrar etmeye başladığını görebiliyordum. Araştırmasının iddiamı destekleyip desteklemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Matt o gece onu görmüş," diye devam ettim. "Ona sorabilirsin. Emmett oradaydı ve Savvy'yi öldürdü."

Ben bana bakmaya devam ediyordu. İfadesinden bir şey anlamıyordum.

"Hayır," dedi Emmett. Hızlı hızlı başını sallıyordu. "Hayır.

Savvy'ye asla zarar vermezdim. Ya da sana, Lucy. Bana inanmak zorundasın."

Ben başını yana yatırdı.

"Onu gördün!" Emmett beni işaret ediyordu. "Beni öldürmek üzereydi! Sen gelmeseydin öldürecekti!"

Ben elindeki balyoza baktı.

"Hadi öğrenelim," dedi.

Balyozu bana attı.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

LUCY

Hastane yatağında oturmuş, karşımdaki polis memurunu izliyordum.

Yatağımı çevreleyen perdenin hemen ardında durmuş, Ben'le konuşuyordu. Kumaşın tamamen kapanmadığı aralıktan ikisini de görebiliyordum.

"Bunu söylediğini duydun mu?" diye sordu polis.

"Evet," dedi Ben. "Emmett bağıra bağıra bir keresinde Lucy'yi öldürmeye çalıştığını söyledi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Başım hem dönüyor hem de ağrıyordu ama Emmett'ın böyle bir şey söylemediğinden emindim.

"Ayrıca Matt Gardner o gece Emmett'ı görmüş," diye devam etti Ben. "Bunu Matt'e sormalısınız."

Polis bir şeyler yazarak başıyla onayladı. Perdeyi kenara çekip sert bakışlarla beni süzdü. "Birazdan size başka sorularımız da olacak."

Uyuşmuş hâlde başımla onayladım.

Polis gidince Ben yanıma geldi. Kaşları birbirine yaklaşmıştı, gergin ve stresli olduğu kollarını göğsünde kavuşturup kavuşturup ayırmasından belliydi.

"*Yalan söylüyor! Neden hiçbiriniz beni dinlemiyorsunuz?*" Emmett'ın çığlığı koridorun sonundan geliyordu.

"İkinizi de öldürebilirdim," dedim Ben'e.

Şaşırmışa benziyordu. "Efendim?"

"Bana balyozu verdiğinde. Önce onu sonra seni öldürebilirdim. Kendini koruma duygun yok."

Kahkaha atar gibi bir nefes verdi. "Daha önce de söylediğin gibi, bu daha iyi bir son olurdu. Hem gerçek katili hem de suçu çözmeye çalışan podcast yayıncısını öldürmüş olurdun. Bence insanlar bu sonu daha çok severlerdi."

Ona yan yan baktım. "Sende bir sorun var."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Beni öldüreceğini hiç düşünmedim, Lucy."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum.

Ama inanmak isterdim.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Emmett öyle demedi," dedim.

"Ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Beni öldürmekle ilgili bir şey söylemedi. Sana masum olduğunu söyledi."

Omzunu silkti.

Omuz silkişini taklit ettim. "Hepsi bu mu?"

"Neyse ne. Gerçeğe yeterince yakın. İnsanlar ben ne dersem ona inanırlar. Senin sözün yeterli değil."

"*Gerçeğin bir önemi yok.*"

Savvy'nin sözleri bu kez daha nazikti. Daha az öfkeliydi.

Dikkatimi tekrar Ben'e çevirdim. "Gerçek, sen ne dersen odur."

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Matt hastanenin önünde beni bekliyordu.

Bok gibi görünüyordum: morarmış bir göz, kaşımda üç dikiş, çenemde oluşmaya başlayan bir çürük. Neyse ki burnum kırılmamıştı ama bütün yüzüm acıdan yanıyordu.

"Aman tanrım." Matt koşarak yanıma geldi. Annemle babamın onun hemen arkasında olduklarını gördüm. Ben bir süre önce gitmişti çünkü başımda dikilmesinden sıkılmıştım. Ona kimseyi aramasını istemediğimi söylemiştim ama isteğimin dikkate alınmadığı ortadaydı.

"Emmett'ı öldüreceğim," dedi Matt.

Annemle babam biraz gerisinde durdular. Babamın göğsü çok hızlı inip kalkıyordu. Annemin gözleri kıpkırmızı olmuştu ve yüzüme bakamıyordu.

"O gece Emmett'ı gördün," dedim. Matt'in utanacak kadar insanlığı kalmıştı.

"Senden sonra," dedi. "Sen kaçıp gittikten hemen sonra ortaya çıktı, ağlıyordu ve Savvy'yi öldürdüğünü gördüğünü söyledi."

"Sen de ona inandın."

"Sen dedin ki... dedin ki..." Hüsranla iki yumruğunu birden sıkınca içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. "Kanlar içindeydin ve öldürmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyordun! Onun bunu hak ettiğini söyledin. *Savvy şey yapmaya çalıştı*, dedin. Ne düşünmemi bekliyordun?"

"Beni kurtarmaya çalıştı," dedim. "O cümlenin doğrusu buydu. Savvy beni *kurtarmaya* çalışıyordu ama Emmett onu öldürdü."

"Ah, Lucy," dedi annem ve bana sarılacakmış gibi hareketlendi. Başımı iki yana sallayarak geri çekildim.

"Polisler sizinle konuşmak istiyor," dedim.

Babam bana bön bön baktı. Daha fazla sinirlenemeyecek kadar yorgun olduğumu sanıyordum ama anlaşılan değildim. Şaşkın şaşkın bakma cesaretini nereden bulduğunu bilmiyordum.

"Polislere yalan söylediniz. Delil kararttınız. Hepinize geçmiş olsun."

Annemin ağzı açık kaldı.

"Biz seni koruyorduk," dedi Matt. "Anlamak zorundasın. Ben, annen ve baban, hepimiz seni koruduğumuzu sanıyorduk."

"Hayır, öyle değil," diye çıkıştım. "Sen *kendini* koruyordun, Matt. İnsanlara gerçeği anlatmaya başlarsam neler olacağını biliyordun. Neyin ortaya çıkacağını biliyordun."

Matt'in yüzü kızardı. Annemle babam heykel gibi duruyorlardı, annemin yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Onlardan uzaklaştım. "Beni koruyan tek kişi Savvy'ydi."

Ayışığı Kitaplığı

Ben Owens'la Yalana Kulak Ver
SON BÖLÜM

Polisler, Emmett Chapman'ı Savannah Harper'ı öldürmekten tutukladılar. Matt, Kathleen ve Don da delil karartmakla suçlanıyorlar.

Haberin duyulmasından birkaç gün sonra Plumpton halkından birkaç kişiyle konuştum. Önce Lucy'nin büyükannesi Beverly'yi dinleyelim.

Beverly: Doğrusunu istersen çok zor bir durum. Lucy'nin yapmadığını hep biliyordum zaten. Lucy bilmiyorken bile biliyordum. Keşke diğer insanlar da ona daha fazla inansalardı.

Ben: Kathleen ve Don, Matt'in onlara söylediklerini seninle hiç paylaşmadı mı? Savannah'nın öldüğü gece Lucy'yi gördüğünü?

Beverly: Kesinlikle paylaşmadılar. Söyleselerdi bütün kasabaya yayardım. Kendi çocuğunuz dururken o adama nasıl inanırsınız? Matt kendi karısını bırakıp Emmett'a nasıl inandı?

Ben: Sahiden çok garip.

Beverly: Asında garip değil. Tipik. Erkekler her zaman birbirlerine inanırlar.

Savannah'nın annesi Ivy'yle de konuştum.

Ivy: Hâlâ anlamaya çalışıyoruz. Hâlâ cevaplanması gereken sorular var.

Ben: Ne gibi sorular?

Ivy: Sadece... Acele karar vermek istemiyoruz.

Ben: Lucy'de öyle yaptınız diye mi?

Ivy: Artık bu konuda konuşmak istemiyoruz.

Ve Joanna'yla da konuştum.

Joanna: Emmett yapmadığını söylüyor. Lucy'nin yeni bir anı yarattığını söylüyor. Lucy'nin de suçu yok diyor. Bu konuda çok nazik davranıyor.

Ben: Lucy'ye inanmıyorsun yani?

Joanna: Tatlım, sadece kafam karıştı. Lucy daha önce de anılar yarattı, değil mi? Kendi itiraf etti. Şimdi durduk yere, olaydan beş yıl sonra her şeyi hatırlıyor ve suçu rahatça başka birine atabiliyor, öyle mi? Bence çok şüpheli.

Ben: Matt'in ve Chaselerin vakayla ilgili önemli bilgileri saklamasına ne diyorsun?

Joanna: Tabii ki bunu yapmamaları gerekirdi. Ama Lucy'yi korumaya çalışıyorlardı. Kızlarını korudukları için Chaseleri suçlayamazsın.

Ben: Emmett Lucy'yi tekrar öldürmeye kalkıştığında benim de orada olduğumu biliyor muydun? Savvy'yi öldürdüğünü kendi ağzıyla itiraf etti.

Joanna: Bir dakika, sahiden mi?

Ben: Sahiden.

Joanna: Ben... Bunu bilmiyordum. Şey...

Lucy yüce gönüllülük yaparak kalan birkaç soruma yanıt vermek üzere benimle son bir kez konuşmayı kabul etti.

Ben: Plumpton'a daha erken dönmediğine pişman mısın?

Lucy: Evet. Pek çok pişmanlığım var. Keşke ailemin ve Matt'in kafama girmesine izin vermeseydim. Hemen ben yapmışım gibi davranmasalardı olanlarla başa çıkmaya daha hazırlıklı olabilirdim. Her şeyi daha erken hatırlayabilirdim.

Ben: Her şeyi hatırlamaktan bahsetmişken, aklımda kalan birkaç soru var.

Öncelikle, Savannah'nın ölümünden sonra hafızan tamamen yerine geldi mi? Ormanda dolaştığın saatleri hatırladın mı?

Lucy: Hayır. Kafa travması çoğunu temelli sildi sanırım.

Ben: Savvy'nin cesedini neden orada bıraktığını bilmiyor musun? Ya da Matt seni gördüğünde o kanlı dalın neden elinde olduğunu?

Lucy: Bilmiyorum. Tahminimce beynimin bir kısmı kendimi korumak adına buna ihtiyacım olduğunu düşündü.

Ben: Emmett masum olduğunu iddia ediyor ve birçok insan hâlâ sana inanmıyor. Hâlâ bir şeyler sakladığını söylüyorlar.

Lucy: Bütün gün açıklasam da asla inanmayacaklar. Çoğumuz olayların bir versiyonuna karar verdikten sonra fikrimizi değiştirmeyiz. Herkes benim hakkımda kararını verdi ve ne olursa olsun bu karar değişmeyecek.

Ben: Bu seni rahatsız ediyor mu?

Lucy: Biraz. Herkesin benim hakkımda sürekli en kötüsünü düşünmemesini istemeye hakkım olduğu kanaatindeyim. Ama artık eskisi kadar dert etmiyorum. Kafanızda yarattığınız sahte versiyonumdan ben sorumlu değilim.

Ben: En sık sorulan sorulardan biri de şu: Kocan neden senin yerine Emmett'a inandı? Matt hemencecik suçu senin üstüne attı. Bunun sebebi nedir?

Lucy: Eh, Matt o gece beni gördü ve itiraf etmeliyim ki pek iyi görünmüyordum. Sanırım bunu açıklamanın tek yolu Matt'in bana hiçbir konuda güvenmediğini söylemek olur. Tıpkı bu podcasti dinleyen çoğu insan gibi o da hakkımda hep en kötüsünü düşünürdü. Dürüst olmak gerekirse o benim en kötü hâllerimi *gördü*. Berbat bir evliliğimiz vardı –bu konuya burada girmeyeceğim– ve o zamanlar benden ne kadar nefret ettiğini düşününce en yakın arkadaşımı öldürdüğüme inanması pek de beklenmedik gelmiyor.

Ben: Yine de tuhaf, öyle değil mi? Ne kadar yaralı olduğunu düşünürsek Matt'in Emmett'ın anlattıklarını daha fazla sorgulaması gerekmez miydi?

Lucy: Elbette sorgulamalıydı. Ama aslında Emmett'ın akla yatkın bir hikâyesi vardı, benimse hiçbir şeyim yoktu. Matt de tanıdığım çoğu erkek gibi olayların bir erkek tarafından anlatılan versiyonuna inanmaya daha yatkın.

Ben: Peki ya ailen? Matt'in anlattıkları yüzünden Savannah'yı öldürdüğüne ikna oldular. Sence *onlar* neden körü körüne inandılar?

Lucy: Matt onlara Emmett'ın orada olduğunu söylememiş. Söyleseydi daha kuşkucu olacaklarını düşünmek istiyorum.

Ben: Cömert bir bakış açısı. Onların da sana güvenmemiş olmasına kızmıyor musun?

Lucy: Kızıyorum tabii. Ama şaşırmadım.

Ben: Sence Savannah burada olsaydı ne derdi?

Lucy: Sanırım iyi olduğum için mutlu olurdu. Beni korumaya çalışırken öldü. Beni kurtardı. O ve ben bir takımdık, sonuna kadar da öyle olduk.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY

Küçük evin önüne park ettiğimde büyükannem kapının sövesine yaslanmıştı, hâlâ son derece ukala görünüyordu.

"Havaalanına mı gidiyorsun?" diye sordu, ben arabadan inip ona doğru yürürken.

"Evet. Sonunda." Doğup büyüdüğüm yerde üç haftadan fazla zaman geçirdiğime inanamıyordum. Bana madalya takmalılardı. "Bir dahaki sefere sen beni ziyaret edeceksin. Bu kasaba da bir daha beni ağırlama zevkine nail olamayacak."

Burnundan güldü. "Haksızsın diyemem." Geri çekilip klimalı odaya girmeme izin verdi. Kendimi kanepeye attım.

Büyükannem kendine içki hazırlamak için mutfağa gitti, sonra içkisiyle dönüp masadaki sandalyelerden birine oturdu.

"Hepsi o kadar değil," dedim kısık sesle.

"Ne o kadar değil?"

"Ben'in podcastte anlattığı hikâye. Gerçeğin tamamı değil." Gözlerine baktım. "Bunu bildiğini biliyorum."

"Doğru," dedi usulca.

"Sana söylerdim ama Savvy için yapabileceğim tek şey bu." Öne eğilip dirseklerimi bacaklarıma dayadım. "Sırları saklamak. Elimden gelen tek şey bu."

"Tatlım, anlıyorum." Büyükannem uzanıp ellerimden birini avuçlarının arasına aldı. "Kimseye bütün hikâyeni borçlu değilsin. Savvy'ninkini de."

Başımla onaylarken güçlükle yutkundum.

"Bırak Ben gerçeği bulduğunu düşünsün. O yapmasını istediğimiz şeyi yaptı. Kendini ne kadar anlatırsan anlat, bazı insanların sana asla inanmayacağı konusunda haklısın. Bana güven, insanları memnun etmek diye bir şey yoktur. Hakkında en kötüsünü düşünmeye kararlılarsa sen ne yaparsan yap fikirleri değişmez."

"Savvy hakkında en iyisini düşünüyorlar, daha ne isteyebilirim ki?"

"Aynen öyle. Onun gerçekte kim olduğu ve ikinizin paylaştığı sırlar sadece sizi ilgilendirir."

Öne kayıp kollarımı ona doladım. "Buraya geri gelip bunu yapayım diye başımın etini yediğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Ne zaman istersen doğru olanı yapasın diye başının etini yerim."

Telefonum öttü, hemen ardından bir daha öttü. Arkama yaslanıp ekrana bakarken iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Bugünlerde tuhaf mesajlar alıyordum –bazıları tanıdığım insanlardandı, başından beri masum olduğumu bildiklerini söylüyorlardı (Nathan'ın bu sabah gönderdiği, *Senden hiç şüphe etmemiştim zaten,* mesajı cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim kadar saçmaydı), diğerleri de Eva Knightley sosyal medya hesaplarımda beni delicesine eleştiren yorumlardı. İnternetin büyük kısmı benden her zamankinden daha fazla nefret ediyordu. Bazıları Savvy'yi öldürmediğimi kabul ediyor ama *yine de* benden nefret ediyordu.

Bu seferki e-postaydı, benim hakkımda yazdığı makale için benden görüşümü isteyen bir gazeteci göndermişti. Bir de sosyal medyada gündem olan bir videonun linkini eklemişti. Videonun başlığı şöyleydi: *Lucy Chase: Manipülatif Bir Psikopat Suçu Nasıl Emmett Chapman'ın Üzerine Yıktı?*

Gülerek başımı salladım ve e-postayı sildim. Her zamanki gibi büyükannem haklıydı.

İnsanları memnun etmek diye bir şey yoktu.

"Dün Ben gitmeden önce onunla görüştün mü?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Telefonumda Ben'den gelen bir mesaj vardı, dün geceden beri cevapsız bekliyordu. Hâlâ onun aklıma gelen en iyi fikir mi yoksa en kötü fikir mi olduğuna kadar verememiştim.

Los Angeles'a döndüğünde seni yemeğe çıkarabilir miyim? Bu sefer daha az rahatsız edici sorular soracağıma söz veriyorum.

"Los Angeles'a döndüğünde görüşecek misiniz?"

Savvy büyükannemin arkasında belirdi, rahat bir tavırla kapıya yaslanmıştı. Düğünde giydiği elbise gitmiş, yerine kot pantolon ve sık sık giydiği askılı beyaz bluzu gelmişti. Kırmızı sütyeninin askıları görünüyordu. Bana sırıttı.

"*Herhâlde görüşeceksiniz,*" dedi. Büyükannem bana şaşkın şaşkın baksa da kendimi gülmekten, Savvy'ye sırıtmaktan alamadım.

Telefonumu çıkarıp Ben'e cevap yazdım.

TEŞEKKÜRLER

Yalana Kulak Ver körü körüne inandığım bir şeydi. Lucy'nin hikâyesini bir kitap hâline getirmek için iki yıl boyunca yazmam, yeniden yazmam ve renk kodlu fişleri dev panolara iğnelemem gerekti. Benimle birlikte bu kitaba inanan ve ortaya çıkmasına yardımcı olan herkese sonsuz minnet duyuyorum.

Bu kitabın ilk askeri olan, kitaba büyük bir tutku ve hevesle inanan menajerim Faye Bender'a çok teşekkür ederim.

James Melia'ya bütün fikirleri, pozitifliği ve son birkaç bölümü birçok kez yeniden yazmamı sağladığı için teşekkür ederim. Amy Einhorn'a olaya el koyup kitabı bitiş çizgisine ulaştırdığı (ve sonunu bir kez daha yeniden yazmamı sağladığı) için teşekkürler. Şimdi gerçekten mükemmel oldu. Ayrıca Lori Kusatzky'ye sürecin her aşamasının sorunsuz ilerlemesini sağladığı için çok teşekkür ederim.

Kitabın parlaması adına zaman ve emek harcayan Holt'taki herkese teşekkürler; her zaman hepinizle tanışamıyorum ama perde arkasındaki çalışmalarınızı canıgönülden takdir ediyorum.

Kitabın ilk aşamalarında birkaç bölümü okuyup bana gerçekten mantıklı olduğunu ve devam etmemi söyleyen Shannon Messenger'a çok teşekkür ederim. Yetişkinlere yönelik bir gerilim romanı yazmayı düşündüğümü utana sıkıla itiraf ettiğimde hemen bu türün benim için harika bir seçim olduğunu söyleyen

Kaitlyn Sage Patterson'a da ayrıca teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken sık sık bunu düşündüm.

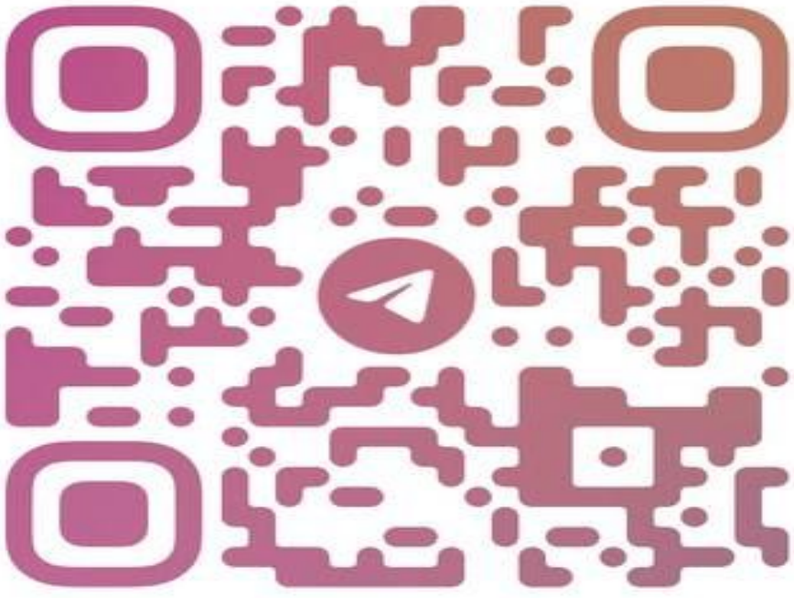
Temsilcilerime göndermeden önce tamamlanmış taslağı okumasına izin verdiğim tek kişiler olan anneme ve kız kardeşime teşekkür ederim. Kitabımı okuyup dünyaya göndermemde sorun olmadığına dair bana umut verdiğiniz için minnettarım.

Bu kitabı beğenecek bir temsilci bulma konusunda panikle diğimde bana zaman ayırarak sorularımı yanıtlayan bütün cömert yazarlara teşekkür ederim. Özellikle Maurene Goo'ya, kendime bu kadar uygun bir temsilci bulmama yardımcı olduğu için bin teşekkür!

Laura (tekrar), Emma ve Daniel'a da özürlerimi ileterek teşekkür ederim. Bir yazarın altı ay boyunca sizinle yaşamasına izin verirseniz böyle olur.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP